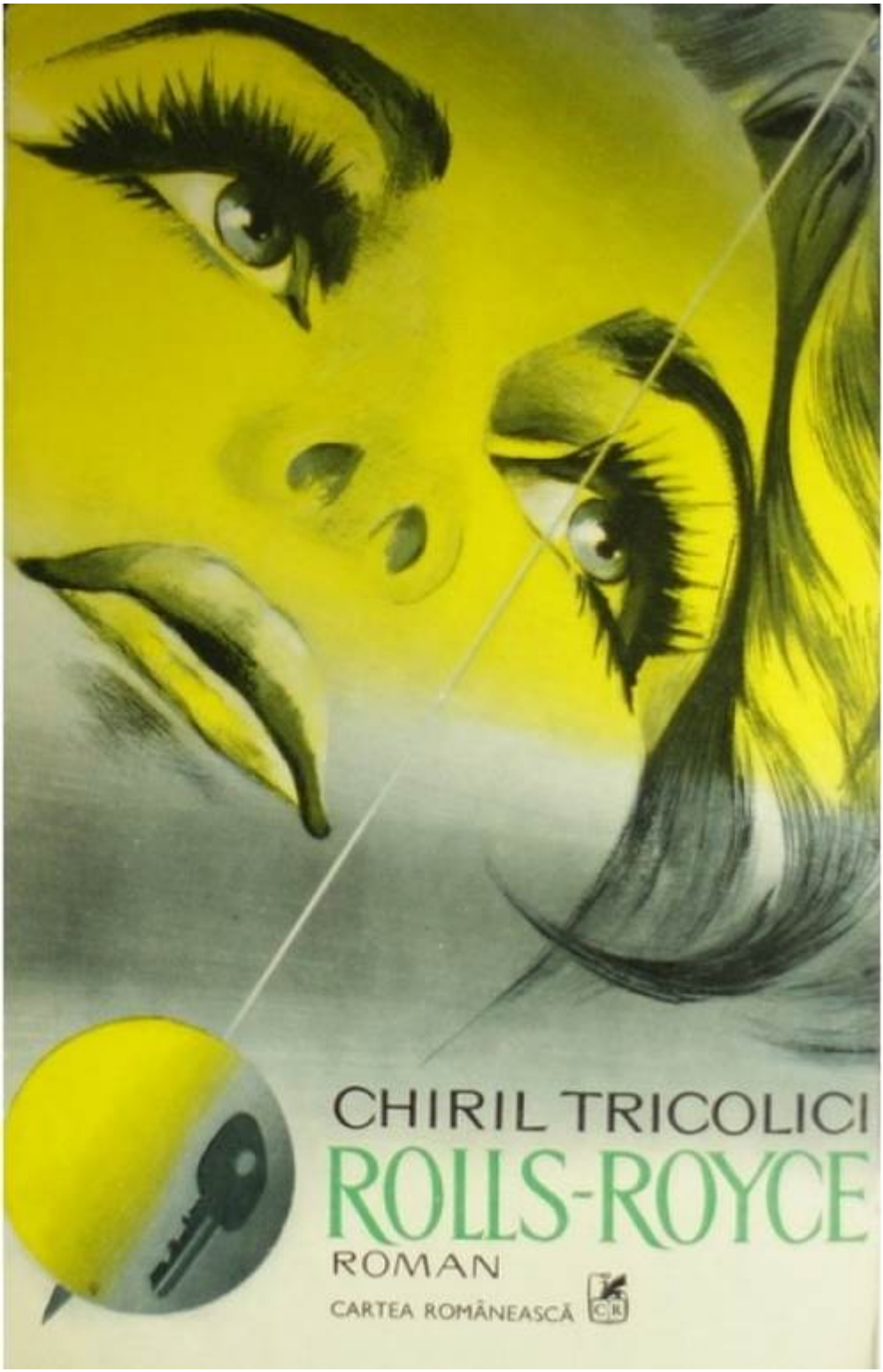
CHIRIL TRICOLICI
ROLLS-ROYCE
ROMAN
CARTEA ROMÂNEASCĂ
CR

Chiril Tricolici

ROLLS-ROYCE

ROMAN

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, 1976

I

Era o invazie lichidă, din nori de potop, prăbuşiţi parcă definitiv deasupra oraşului. Bahnhofstrasse, eleganta stradă a Gării, cu magazine scumpe şi restaurante care scot vara pe trotuar măsuţe cochete sub umbrele multicolore, părea strivită de ploaie, de cenuşiul opac, un cenuşiu apăsător, aproape dureros, ce mistuise totul în jur. Din când în când, rafale de vânt măturau strada, trimiţând trombe de apă în peretele de cristal din spatele căruia priveam şuvoiul nesfârşit de maşini şi, nu ştiu de ce, mă încerca sentimentul că apa mi se scurge pe faţă, spălând fardul pleoapelor. Stupidă senzaţie. Stupidă şi totuşi ea mă încerca mereu şi mereu, cu toate că eram perfect conştientă că nici măcar un glonte n-ar fi putut să străbată platoşa de sticlă. Demenţial sfârşit de octombrie! Sau poate eram eu obosită? E adevărat, repetasem întreaga dimineaţă pentru concertul cu Arthur Rubinstein… Doamne, repetiţia asta fusese ca o adiere de vânt faţă de cei doi ani infernali din America: Beethoven, Sibelius, Saint-Saëns, Brahms şi din nou Beethoven, *Poemul* de Chausson, *Introducere* şi *Rondo capriccioso* de Saint-Saëns, Wieniawski… trei zile la rând, trei zile la rând de recitaluri şi concerte în săli cu patru sau cinci mii de locuri, o zi pauză, în care zburam de la un capăt la altul al continentului, şi iarăşi două concerte şi trei recitaluri într-o singură săptămână. Aici nu mă mai culcam cu ticuri nervoase amintind mişcările degetelor pe gâtul viorii, nu mă mai sculam dimineaţa, după o noapte sau mai multe în care şi în somn îmi răsunau în cap, până la

obsesie, motive din Concertul de Brahms sau din Sonata a IV-a din Ysaye… Cât de calmă, cât de tandră, cât de generoasă este această Elveţie! Timpul nu-mi mai era măsurat cu minutul sau chiar cu secunda, aveam ore întregi când eram numai a mea, nu mă mai strivea suprapunerea aceea umană, rece ca şi rafturile ei de beton, în care niciunul nu vrea să ştie de altul şi altul să ştie de el… Da, totul era la trecut, ceea ce rămăsese… Poate rămăsese acea oboseală… Ieşeam de la repetiţii ca şi când aş fi ieşit dintr-un tunel nesfârşit, iar afară, în loc de o lumină binefăcătoare şi blândă, m-ar fi aşteptat o zi fără culoare, opacă şi apăsătoare, o zi hâdă şi rea ca şi cea de acum.

La un moment dat, am avut impresia că Mercedes-ul alb care încetinise, ca pentru a căuta un loc de parcare, era al lui Albert, însă maşina s-a depărtat de parcă stăpânul ei s-ar fi răzgândit să mai oprească aici. Am cerut o cafea şi, aprinzând o ţigară, am continuat să privesc curgerea maşinilor, petrecând cu privirea câte un Mercedes alb. Să nu fi înţeles Albert că a fost vorba de *Bristol Café?*

Vântul încetase aproape şi nici nu mai ploua atât de puternic. M-am uitat din nou la ceas: se făcuse cinci şi un sfert, nu, nu mai avea rost să aştept, eram aici de aproape o oră. Cumpărasem la Geneva o carte a lui Sebastien Jeanpriso pe care aşteptam cu nerăbdare s-o termin… Da, nu mai avea sens să rămân, a intervenit, probabil ceva neprevăzut sau pur şi simplu Albert n-a putut să scape de obligaţiile sale.

Chelnerul era lângă măsuţa de serviciu, i-am făcut semn să vină la plată. Am achitat ştrudelul cu brânză (fusese excelent!), paharul cu vin rosé, cafeaua şi l-am rugat să telefoneze după un taxi. Mi-a răspuns că ar face-o cu plăcere, dar telefonul este defect de azi-dimineaţă, nu are ton, mă roagă să-l iert, i-au cerut şi alţi clienţi să telefoneze după taxi. Am avut impresia că minţea. Minţea sau nu, asta era.

În antreu, lângă uşa turnantă, aştepta un bărbat.

Apropiindu-mă, mi-am dat seama că era cel care stătuse la o masă vecină; şi cum eu îi simţisem privirea fixându-mă cu discreţie, am intuit ceea ce avea să se întâmple. M-a salutat printr-o înclinare a capului şi mi s-a adresat în germană, limba curentă la Zürich:

— Iertaţi-mă că îndrăznesc…

Am ieşit în stradă ca şi când nu l-aş fi auzit şi, deschizând în grabă umbrela, m-am adăpostit sub cornişă, cu gândul de-a aştepta aici un taxi. M-a urmat aproape îndată, dar a rămas la o anumită distanţă, de parcă n-ar fi fost hotărât dacă să insiste sau nu. L-am auzit spunând:

— Maşina mea vă stă la dispoziţie, este un gest de politeţe elementară pe o vreme ca asta! Şi a continuat după o pauză: îmi pare rău că am fost înţeles greşit. Poate este normal să interpretaţi astfel: sunteţi o femeie foarte frumoasă. Nu, n-am de gând să vă cer o întâlnire… Nici numărul de telefon… Cu aceste promisiuni, mă duc să aduc maşina, am fost nevoit s-o las ceva mai departe.

Vocea avea un timbru atât de plăcut, inspira atâta încredere, încât, fără să vreau, am întors capul în direcţia lui.

Era un bărbat destul de bine făcut, în jur de 30-32 de ani, cu o faţă agreabilă - constatasem toate acestea din pură curiozitate feminină, în timp ce mă aflam încă la masă, - şi tocmai de aceea privirea lui m-a umplut de uimire: era în ea atâta suferinţă, ca şi cum bărbatul din faţa mea trăia chiar în clipa aceea o mare pierdere. Şi-a aplecat ochii de parcă ar fi vrut să-şi ascundă durerea - sau poate viclenia acestei dureri? - şi a spus încet, pe un ton aproape confesiv:

— Aduc îndată maşina.

L-am urmărit involuntar cu privirea cum se îndreaptă în fugă spre capătul şirului de maşini parcate la marginea trotuarului şi abia când s-a pierdut, amestecându-se printre pietoni, am reuşit să ies de sub impresia privirii sale; ea produsese în mine un gol, o imposibilitate de a reacţiona în vreun fel. „Cunoaştem noi, Fipsi, toate punerile astea în

scenă!” am spus şi m-am îndreptat cu paşi repezi în direcţie opusă.

Ploua des şi mărunt, trotuarele se umpluseră de oameni ce încercau parcă să recupereze timpul pierdut, umbrelele se depăşeau, se fereau, urcând sau coborând, pentru ca apoi să se oprească disciplinate, una lângă alta, la roşul semafoarelor.

Trecusem de a doua intersecţie şi mă îndreptam, pe o stradă mai puţin circulată, spre staţia autobuzului care trebuia să mă lase aproape de casă, când am auzit o maşină mergând încet în spatele meu. Să fie oare bărbatul de la *Bristol Café?* m-am întrebat fără să schimb ritmul paşilor şi am aşteptat să fiu depăşită.

După zgomotul sacadat al ştergătoarelor de parbriz, maşina continua să meargă la aceeaşi distanţă în spate. Să fie Albert? Să fi venit el imediat după ce-am plecat? M-a reperat din întâmplare pe stradă şi acum vrea să-mi creeze impresia că m-ar acosta cineva? Nu, Albert nu s-ar preta la o asemenea glumă stupidă. Probabil că-i tipul de la *Bristol Café.* Nu îndrăzneşte?… Fleacuri! O metodă şi asta! Timizii plac… În definitiv… Şansa poate fi exact acolo unde te aştepţi mai puţin!… Şi-apoi, la *Bristol* nu vine oricine…

Începuse să mă calce pe nervi mersul acesta în spate. Aşteaptă să întorc capul. N-o să întorc. Venea colţul străzii, trebuia s-o iau la dreapta, iar staţia de autobuz era la colţul imediat următor. Am traversat pe trotuarul stâng, gândindu-mă că astfel îl oblig să acţioneze în vreun fel. Acum, însă, nu mai aveam posibilitatea să înregistrez prezenţa maşinii şi asta m-a făcut curioasă. Am rezistat din calcul. Numai că, ajungând în dreptul staţiei de autobuz şi traversând din nou strada, n-am văzut nicio maşină care să înainteze cu motorul la ralanti, şi nici oprită undeva pe direcţia din care venisem. Înseamnă că renunţarea s-a produs atunci când am traversat strada sau poate chiar mai înainte, în momentul în care o luasem la dreapta.

Dimineaţa ţinusem câteva ore caloriferul în priză, în

cameră era cald şi plăcut, mirosea discret a *jasmin-mousson.* Lăsându-mi pantofii, umbrela, haina de ploaie în antreu, mi-am adus aminte că îmi pusesem în gând să cumpăr din oraş un *spray* nou: când să parfumez la plecare aerul camerei, tubul se dovedise gol. Am dat drumul la televizor şi am început să mă schimb, spunându-mi că Albert o să mă sune dintr-o clipă în alta.

„Ce zici, Fipsi, să nu fi înţeles Albert că a fost vorba de *Bristol Café?”*

Fipsi e cea mai drăguţă maimuţică din lume, încă din clasa a şaptea stă deasupra patului meu, de ea nu mă despart niciodată. De fapt, unchiul Matei i-o adusese Ioanei, ea-i cu patru ani mai mică decât mine… Fusese plecat la Paris, iar mie îmi cumpărase o casetă muzicală, când deschideai capacul cânta *La Marseillaise.* Ioana rămăsese îmbufnată, apoi a izbucnit deodată în plâns. A trebuit să facem schimb, m-au rugat şi mama, şi unchiul Matei… Îmi plăcuse caseta, însă noaptea Fipsi a venit lângă mine în pat, spunându-mi în şoaptă, să nu audă Ioana, că ea e o maimuţică total aparte, o să devină prietena mea cea mai bună, ei îi voi putea spune absolut tot. Cât despre casetă, Ioana o să se plictisească în câteva zile de ea. Aşa s-a şi întâmplat, iar Fipsi a fost lângă mine şi la examenul de admitere în liceul de muzică, şi la bacalaureat, şi la intrarea în Conservator, şi la Festivalul de la Viena, şi la Concursul de la Bruxelles, care mi-a adus premiul întâi, apoi la Montreal, în Canada…

Fipsi se uita gânditoare la mine, gânditoare şi oarecum încurcată, ca şi când n-ar fi ştiut ce să-mi răspundă.

„Da, am continuat, turnându-mi *Dubonnet* în pahar, pentru că, la început, a fost vorba de *Sidler.* Eu i-am propus. El a spus «Nu, la *Sidler* aş putea întâlni pe cineva cunoscut, te aştept mai bine la *Rigi,* pe Wagnerstrasse», şi în cele din urmă am căzut de acord asupra lui *Bristol Café.* În capul lui sunt atâtea, încât nu-i exclus să mă fi aşteptat la *Rigi.* Sau n-a putut să scape de-acasă, tu ce creezi?” „Un om lipsit de

voinţă. Total lipsit de voinţă!” „Ştiu, Fipsi, ai perfectă dreptate, dar…” „Ai făcut o greşeală că nu l-ai păstrat doar ca prieten. Şi ţi-am spus doar!” „N-ar fi durat…” „Dar ce mai este astăzi durabil?!”

Pe ecranul televizorului se succedaseră tot felul de reclame, apoi crainica a anunţat filmul *Anne et les Loups,* cu Geraldine Chaplin. Da, stai în faţa televizorului, vezi un film, învârţi butonul schimbătorului de canale căutând un altul sau un program muzical, ziua a trecut şi totul ţi se pare în regulă. Or în regulă nu era, asta ştiam foarte bine. Am închis televizorul, spunându-mi că va trebui să folosesc în favoarea mea faptul că Albert n-a venit azi. Şi nu era vorba numai de Albert…

Am vrut să-mi adun gândurile, dar nu ştiu de ce în minte mi-a apărut bărbatul de la *Bristol Café,* privirea lui ce vorbea despre o puternică suferinţă. Oare el să fi fost cu maşina în spatele meu? m-am întrebat, privind picăturile de ploaie ce se furişau, prelingându-se pe geamul ferestrei, şi mi-am simţit corpul permeabil, de parcă ploaia se scurgea prin mine. „N-am de gând să vă cer o întâlnire… nici numărul de telefon…” „Avea în schimb de gând să ajungă cât mai repede în pat! a izbucnit Fipsi deodată, cu vădită răutate în glas. La tine, la el, dacă nu, într-un pat de hotel, de motel, nu contează, pat să fie! Este ceea ce urmăresc, fără excepţie, toţi bărbaţii! Şi, fii sigură, era însurat!…” „Bine, lasă-mă în pace, vreau să citesc!” am repezit-o şi m-am întors cu spatele la ea. O indispoziţie tainică pusese stăpânire pe mine, o indispoziţie fără motiv, mă simţeam parcă traumatizată, ca şi când aş fi fost sub o influenţă nefastă. L-am luat pe Sebastien Jeanpriso, m-am instalat în pat şi, alegându-mi o poziţie cât mai comodă, am căutat să scap de neliniştea confuză şi în acelaşi timp irezistibilă care încerca să mă domine.

După un timp, mâna stângă a început să mă doară. Nu, nu. Era de vină ceasul-brăţară pe care uitasem să-l scot. Mă

durea cicatricea. Din cauza vremii probabil. Cicatricea asta urâtă. Ca un capăt de sfoară. Pentru ea cumpărasem ceasul-brăţară. Să alunece în jos, s-o mascheze. Mereu eram nevoită să-mi controlez poziţia mâinii, oricine putea să priceapă ce înseamnă o cicatrice ca asta. Heeb se bărbierea c-o maşină electrică… Un „Remington”… N-am văzut niciodată în casă o lamă de ras. Ce să caute la mine o lamă de ras?! Şi ţigările…

A sunat telefonul; gândindu-mă că-i Albert, mi-am zis să nu răspund: de ce să mă creadă la discreţia lui?! Şi, deodată, mi-a trecut prin minte că ar putea fi bărbatul de la *Bristol Café.* Idioată idee, de unde să fi aflat el numărul meu?! Am ridicat receptorul şi am auzit aceeaşi voce care mă ameninţase şi data trecută. Ştiam ce aveam de făcut. Am format imediat unu, am pus receptorul alături şi am alergat în vârful picioarelor spre uşă. Din antreu, zgomotul paşilor nu mai putea să răzbată la receptor, am scos cheile din poşetă şi, după ce am încuiat după mine, am sunat la apartamentul din dreapta.

— Cine-i? a întrebat autoritar un glas de copil.

Era băiatul vecinilor, un puşti frumuşel şi simpatic. I-am spus cine sunt, l-am întrebat dacă părinţii lui sunt acasă, nu, nu erau, plecaseră la un film. L-am rugat să deschidă ca să dau un telefon de la el.

Mi-a deschis după o clipă de ezitare şi m-a condus la telefon. Am format numărul pe care mi-l dăduse comisarul poliţiei şi la care mai sunasem de două ori până atunci, aşa că îl ştiam pe de rost. De altfel, nici nu era greu de ţinut minte - 22111. Mi-a răspuns îndată o voce feminină.

— Sunt abonata Irina *Baicusi,* i-am comunicat şi am vrut să continui, dar am fost întreruptă.

— N-am înţeles, vă rog repetaţi numele, mi-a cerut telefonista.

Mereu aveam dificultăţi cu numele meu, i l-am dictat pe litere:

— *B-A-I-C-U-S-I.* Irina *Baicusi.* Aşa procedam de fiecare

dată, îl transformam pe „ă” în „a”, „ş” în „si” şi puneam accentul pe prima silabă. Am numărul de telefon 52052, am fost din nou ameninţată, comunicarea reclamaţiei mele se găseşte la dumneavoastră.

— Aţi format unu?

— Da, am format chiar după primul cuvânt. Şi-am pus receptorul alături. Am recunoscut imediat vocea, era aceeaşi voce de data trecută.

— De unde telefonaţi acum?

— De la apartamentul vecin. Vreţi să vă dau numărul?

— Nu, nu-i nevoie. Aşteptaţi acasă şi nu aşezaţi receptorul în furcă până nu vă sun eu.

Puştiul se uita speriat la mine, l-am mângâiat pe cap, încercând să-i zâmbesc, şi el m-a întrebat, cu o voce încărcată de emoţie:

— Da’ de ce vă ameninţă, tanti? Ce vrea, bani?

— Dacă ar vrea bani ar fi bine, ar însemna că îi am; i-am spus şi i-am mulţumit că fusese atât de drăguţ şi-mi dăduse voie să telefonez de la el.

Întorcându-mă la mine, am vrut să deschid televizorul, dar în clipa în care era să apăs pe buton mi-am dat seama că receptorul telefonului retransmitea fiecare zgomot din cameră.

Şi deodată el s-a transformat în sirenă. Erau telefoanele, data trecută fusesem sunată la fel.

— Am verificat, m-a anunţat telefonista, n-aţi fost chemată de nimeni.

— Cum se poate, doar… am încercat să protestez şi am fost întreruptă.

— Sunteţi în evidenţa noastră, la masa de control conexiunile dumneavoastră ar fi fost blocate. Blocate cu ale postului telefonic de la care aţi fost chemată. Or ele nu sunt.

— Imposibil! Este imposibil!

— Înseamnă că n-aţi format unu.

— Ba da! Asta ştiu sigur! Am recunoscut vocea şi imediat

am format unu. Începuse să profere ameninţarea, aceeaşi ca şi de rândul trecut, de teamă să nu închidă n-am mai stat să-l ascult, am format repede unu, am pus receptorul alături - l-am pus pe pat - şi-am alergat la apartamentul vecin. V-am mai spus, de acolo am telefonat.

— Domnişoară *Beicusi,* mi-a stâlcit telefonista numele şi a continuat pe un ton cam înţepat: m-am uitat în fişa dumneavoastră, anexată la reclamaţie. Ne-aţi mai sesizat de două ori, dar nu s-a putut stabili nimic. Am în faţă consemnările colegelor mele.

— Precis mă sună de la un telefon public! Ca să nu poată fi depistat!

— Da, de obicei aşa se procedează. Dar asta-i treaba poliţiei.

— De fiecare dată de la alt telefon public.

— De la telefon public sau nu, astăzi sesizarea dumneavoastră este neîntemeiată. Eu nu pot consemna în fişă decât ceea ce am constatat.

Am vrut să spun că telefoanele ar trebui să trimită un mecanic care să-mi verifice aparatul, nu-i exclus ca cifra unu să nu se formeze corect, dar cineva suna imperativ la uşă. I-am cerut scuze telefonistei şi m-am dus să deschid. Era Elsa. Nu fusese niciodată la mine, de unde aflase oare adresa? m-am întrebat în timp ce scoteam lanţul de siguranţă al uşii.

A intrat ca o furtună şi, în loc de bună seara, mi-a spus cu imputare în glas:

— Bine, dragă Irène, cum poţi să vorbeşti atâta la telefon?! De azi-dimineaţă te sun!

Am rămas uimită: singura convorbire fusese asta cu telefoanele.

— Şi era ocupat? Ai sunat şi era ocupat? Azi-dimineaţă?!

— Tot timpul! Şi la unsprezece. Şi la unsprezece şi jumătate. Şi la douăsprezece. De la unsprezece la douăsprezece am sunat încontinuu aproape. Ocupat tot timpul. Am încercat apoi la patru… Din nou pe la cinci.

— Înseamnă că telefonul meu este defect. Între trei şi jumătate şi şase am fost plecată în oraş.

— Hai, îmbracă-te, am ceva pentru tine.

— Pentru mine?

— Da, ai să mă înlocuieşti o lună de zile. Şeful pleacă într-o călătorie de două luni prin America Latină - Peru, Brazilia… şi-a consimţit să-mi fac în timpul ăsta concediul. Mă duc la fratele meu la Bellano. Pe lacul Como. E teribil de frumos. Are un hotel-pensiune chiar pe malul lacului şi nu l-am văzut de doi ani. E însurat c-o italiancă de o sută de kilograme, *mamma mia, che parla!...* Vei avea de făcut ceva foarte simplu: ridici în fiecare zi corespondenţa şi-o trimiţi şefului meu pe adresele pe care el ţi le va comunica telegrafic. Asta-i tot, şi-ţi rotunjeşti câştigul cu o mie de franci. Ce, e rău o mie de franci pentru o treabă ca asta, care nu-ţi ia nici măcar o oră pe zi?! Hai, îmbracă-te, să mergem să te prezint. I-am vorbit despre tine… Pleacă mâine cu avionul la paisprezece şi treizeci şi cinci de minute. Hai repede!

Eram puţin năucită, am spus „Oh, îţi mulţumesc foarte mult, Elsa!” şi, alegându-mi o pereche de ciorapi, am început să-i trag pe picioare.

— Să fiu bărbat, aş înnebuni după picioarele tale! a exclamat ea deodată. Uite, mie, ca femeie, şi-mi face plăcere să le privesc. Eşti tare reuşită, Irène! Aveam o prietenă la St. Gervais…

Elsa era din St. Gervais, un orăşel francez din apropierea graniţei cu Elveţia, venise la Zürich de vreo doi ani, locuisem la aceeaşi pensiune, aşa o cunoscusem, camerele noastre fuseseră vecine. Elsa îşi găsise apoi postul ăsta de secretară, destul de bine plătit din câte ştiam.

Îmi alegeam tocmai o rochie, când ea mi-a atras atenţia:

— Mai sobră, Irène. Şi a adăugat râzând: Nevastă-sa nu-i cea mai simpatică femeie din lume!

— O să-mi pun *deux-pièces*-ul ăsta bleumarin, am răspuns, şi-o să arăt ca o plasatoare de teatru.

De fapt, mă gândisem nu atât la *deux-pièces*-ul acela, cât la o perucă cu o pieptănătură care nu-mi venea deloc, dar eu învăţasem că, de multe ori, este cât se poate de inteligent să arăţi mai ştearsă, mai banală, mai oarecare…

Jos ne aştepta Volkswagen-ul Elsei, după aproximativ douăzeci de minute opream pe o stradă din cartierul Zähringert, în faţa unei vile, apărată de un grilaj de fier. Am intrat în curte şi Elsa a sunat la o uşă masivă, ornamentată cu tot felul de sculpturi în lemn, în centrul cărora se găseau două capete de buldogi.

Ne-a deschis după puţin timp un bărbat înalt, în jur de patruzeci de ani, a cărui faţă severă mi s-a părut cunoscută.

— Domnişoara *Irène Baicusi,* m-a prezentat Elsa şi, pentru că domnul Krebs rămânea tăcut, uitându-se absent la ea, ca şi cum l-ar fi preocupat ceva cu insistenţă, a adăugat, subliniind cuvintele printr-un gest al mâinii: V-am vorbit… Dânsa mă va înlocui în perioada concediului.

— Elsa, vino, te rog, i s-a adresat el, de parcă n-ar fi auzit-o, şi a pornit înainte. S-a oprit apoi brusc, s-a întors spre mine şi-a spus: Domnişoară Băicuş, Elsa o să-ţi explice ce ai de făcut. Şi tot ea o să-ţi dea cheia de la cutia de scrisori. Pentru munca dumitale vei primi opt sute de franci, plus patru sute de franci pentru cheltuieli poştale. Decontul îl vei face cu Elsa. Mâine dimineaţă te rog să fi la unsprezece aici.

La sentimentul de contrariere se adăuga unul dominant de uimire: şeful Elsei îmi pronunţase cât se poate de corect numele, spusese „Băicuş”, şi nu „Baicusi” sau „Beicusi” sau… Da, spusese Băicuş. Am auzit dar, am auzit cât se poate de dar. Nu, niciodată nu mi-a pronunţat nimeni atât de corect numele aici, în Occident. Şi de ce opt sute de franci, când Elsa mi-a zis de o mie?! Despre o mie de franci fusese vorba!

Rămăsesem în vestibul, chiar lângă uşă, neştiind ce să fac. Am urcat încet cele câteva trepte de marmură, dincolo de care se deschidea un hol imens, abia luminat. Era să

pătrund înăuntru, împinsă de o curiozitate inexplicabilă, mi-am amintit însă că la ieşirea din Volkswagen-ul Elsei mă lovisem uşor cu capul de tavan, mi se deranjase probabil peruca. În vestibul, în dreapta şi în stângă uşii, erau montate două oglinzi de înălţimea unui om; cu toate că lumina care venea de la o plafonieră era foarte slabă, mi-am putut da seama că totul era în regulă şi m-am mirat cât de tare mă putea urâţi pieptănătura asta a perucii. Parcă abia ieşisem de la un coafor de mâna a cincea. Nu ştiu ce-mi venise o dată, de revelion… Eram în primul an de Conservator, fusese ideea Cristinei sau chiar a mea, în orice caz ea m-a dus, era undeva pe bulevardul l Mai, pe lângă Piaţa Domenii, îmi spusese că are o coafeză care n-o să ne lase să aşteptăm prea mult. Victor s-a speriat când m-a văzut, m-a pus să mă spăl imediat pe cap, nu mai erau nici douăzeci de minute până la ora 12. Anul Nou m-a prins în timp ce Victor îmi usca părul cu foehnul.

II

Rămăseseră singuri în compartiment şi după un timp aproximativ l-a auzit adresându-i-se:

— Irina, pot să deschid geamul?

O conduseseră mama şi Ioana la gară, trenul a avut o întârziere de vreo zece minute, a intrat într-un compartiment, a aşezat pe banchetă, chiar lângă uşă, vioara şi cartea, a pus geamantanul în plasă, a ajutat-o probabil chiar el să-l ridice, şi a ieşit pe culoar, la fereastră. Mama şi Ioana o urmăriseră de pe peron, văzuseră în ce compartiment intrase, aşa că le-a găsit aşteptând-o. Irina

le-a spus că sunt locuri destule, a avut dreptate domnul Mărăscu, şi a rugat-o pe Ioana să nu uite cumva de canar. Îl adusese o vecină de apartament când plecase, cu câteva zile în urmă, în concediu la mare, şi avusese grijă să le lase şi o pungă cu mei.

— Victoraş, mă suni diseară, nu uiţi! s-a adresat o doamnă, care stătea lângă Ioana, cuiva de la fereastra de alături. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cum i s-a părut Irinei, cu ochi mari, foarte frumoşi, şi, fără să vrea, Irina a întors capul spre fereastra vecină, să vadă cui i se adresase.

Mama Irinei a ţinut imediat să-i aducă aminte fiicei:

— Irina, telegrafiezi mâine, auzi?

Aşa aflase Victor că o cheamă Irina şi cu toate că ea a rămas o clipă surprinsă auzind că este strigată pe nume, a răspuns calm şi egal, ridicând ochii de pe carte:

— Da, Victor, deschide-l. Te rog însă nu complet, să nu fie prea mare curent. Şi şi-a reluat lectura.

Găsiseră în compartiment un bărbat mai în vârstă, care a coborât la prima sau la a doua staţie după ce se urcaseră ei, şi o pereche - ea, o minionă picantă, el cu o faţă scăpătată, un minut nu i-a stat gura. Erau plecaţi, se vede, la vagonul-restaurant, pentru că îl rugaseră pe Victor să aibă grijă şi de bagajele lor.

Irina continua să citească, când Victor a întrebat-o din nou:

— Spune-mi, te rog, ce faci cu vioara?

Trecuse probabil cam o jumătate de oră de la prima lui tentativă de a lega o conversaţie şi, într-un timp, Irina chiar se mirase că Victor tace, că nu găseşte din nou un pretext. Îi plăcuse încercarea lui de a o surprinde, spunându-i pe nume.

— După câte am auzit, cu vioara se cântă… Tu ştii altceva? i-a răspuns Irina.

— Ha-ha! a făcut el, amuzându-se că îl prinsese pe picior

greşit. Am pus eu întrebarea aiurea. E vioara ta? Cânţi la vioară?

— Da, i-a răspuns ea sec.

A vrut să continue spunându-i, ca să-l pună la punct, că se duce la Bucureşti pentru a da examen la Conservator, dar a rămas tăcută, fără să-şi poată explica de ce tăcuse, de ce nu vorbise. Era sigură că Victor nu terminase încă liceul, o fi probabil în ultimul an, nu pricepea cum de nu-i retezase nasul încă de la bun început.

— Zău dacă-mi vine să cred! a spus Victor.

— De ce? a făcut ea intrigată.

— Pentru că nu semeni deloc cu o violonistă.

— Dar după părerea ta cum trebuie să arate o violonistă? l-a întrebat Irina, însă el a continuat:

— ...Poate dacă ţi-ai pune nişte ochelari rotunzi..! Mici şi rotunzi. Cu ramă metalică, albă... Cum trebuie s-arate o violonistă? Fragilă. Fragilă şi transparentă. Ca o libelulă. Spune-mi, ţi-e teamă?

— Teamă de ce?

— Cum de ce?! De examen!

— Aaa, niciun pic.

— Nici mie. Puteam să intru la Institutul nostru politehnic fără niciun fel de probleme... Sunt handbalist, m-au şi legitimat la ei. Au tras de mine: hai! Nu mă interesează. Vreau să fac Electronica. Da, cred că nu ţi-e teamă dacă-l citeşti înainte de examen pe Kafka. Cum ţi se pare *Procesul*? Am văzut că eşti pe la mijloc.

— Îl citesc pentru a doua oară.

Irina a vrut să continue, dar Victor a întrerupt-o:

— Aiurea?! Aşa mult ţi-a plăcut? Eu am găsit *Castelul* mai bun.

— De ce?

Întrebarea fusese pusă foarte natural, Victor însă a înţeles că Irina îl sondează. De fapt asta intenţionase şi el când deschisese discuţia despre carte. Spuse:

— Pentru că simbolul este mai clar în *Castelul.*

— Poate… spuse Irina cu oarecare îndoială în voce.

— Aşa mi s-a părut mie. Spre deosebire de Iosef K. din *Procesul,* eroul principal din *Castelul…*

— De fapt e acelaşi personaj, l-a întrerupt Irina, dar într-o altă ipostază. Nu creezi?

— Cred că şi unul, şi altul sunt Kafka.

— De la K vrei să spui?

Irina forţase nota. Victor a vrut să spună: „Ascultă, violonisto, chiar aşa troglodit mă creezi?”, dar s-a abţinut.

— Nu, surioară, m-am gândit la condiţia lui umană… a spus el zâmbind uşor ironic.

— Mi-a împrumutat o cunoştinţă de-a mamei o carte în germană cu două din romanele lui, care la noi, după câte ştiu, n-au fost încă traduse. *Die Verwandlung,* unde personajul principal se transformă într-un miriapod, dar cu minte umană, şi *In der Strafkolonie…*

— Ştii atât de bine germana?

— Da, primele opt clase le-am făcut la şcoala germană. Limba am învăţat-o de la mama şi mai ales de la bunica. Cartea despre care ţi-am spus avea şi o introducere critică asupra întregii opere a lui Kafka - acum citesc cu alţi ochi *Procesul…*

— Irina, a întrerupt-o Victor, te rog, cântă ceva la vioară! Te rog foarte mult! a spus e-l pe neaşteptate şi a privit-o o clipă tăcut.

Apoi s-a ridicat, a închis fereastra, s-a dus la uşă şi a tras draperiile, s-a aşezat la loc şi şi-a pus mâinile pe genunchi, ca un şcolar supus şi cuminte.

Irina a scos vioara cu o mişcare aproape reflexă, apoi, aducându-şi aminte unde se află, s-a oprit.

— Totuşi, Victor, suntem în tren… Eşti sigur că vrei să mă auzi cântând?

Victor continua să se uite la ea cu un zâmbet senin, fără să scoată un singur cuvânt.

Cu o mişcare hotărâtă, Irina a pus vioara la gât şi, după un acordaj sumar, a atacat *Chaconna* din *Partita a II-a* de

Bach. Nu-şi imaginase vreodată că ar putea cânta Bach în tren. Acum însă i se părea cum nu se poate mai firesc. Ţăcănitul monoton al roţilor îi crea o stare de linişte, de cadru imperturbabil. La un moment dat a început chiar să se mire că reuşeşte să se stăpânească atât de bine şi s-a gândit că era pentru prima oară că nu accelerează tempoul din cauza dinamizării primelor variaţiuni. Irina luptase întotdeauna şi cu rezultate destul de instabile pentru a dobândi calmul, luciditatea perfectă în momentul interpretării şi iată că acum această linişte se instalase fără să-i ceară un efort deosebit.

Pe figura lui Victor era ceva între uimire şi interes profund. Când ultimele sunete ale *Chaconnei* se stinseră, privirea lui păstra aceeaşi expresie.

— Ţi-a plăcut? l-a întrebat Irina.

— Ce-a fost? în materie de muzică grea sunt un troglodit perfect!

— Handbalist… a nuanţat Irina, dar Victor a continuat de parcă n-ar fi auzit remarca ei:

— Cred că mi-ai pus o falsă problemă. Dacă mi-a plăcut? Spun că mi-a plăcut un *show* transmis de Euroviziune, că mi-a plăcut plăcinta cu brânză… Cu asta însă este altceva… Este ceva parcă dincolo de plăcere. Ai să fi o mare violonistă, Irina! Ai să pleci în turnee, ai să colinzi lumea şi-ai să-mi aduci un Ford Capri argintiu! E-o idee mortală, ce zici? Ha-ha!

— Ca să „aspiri” fetele când voi fi plecată din ţară? Trabant, Victoraş, Trabant!

— Tu ştii ce vrei şi, când vrei ceva, sunt sigur că ştii să obţii, a spus el deodată, ca şi când ar fi dat pe faţă gânduri mai vechi.

— Asta de ce?

— Aşa. Eşti nesofisticată… Când ai început să cânţi, ai devenit însă alta. O altă Irină. Sunt două Irine în tine. Te-ai făcut palidă, privirea s-a dilatat… Îţi stă foarte bine aşa, cu părul căzut, când îţi apleci capul deasupra viorii. Ai devenit

transparentă…

— Şi fragilă, a adăugat Irina ironic.

— Nu, fragilă nu. Faţa ţi-a devenit transparentă. Diafană. Ai luptat la Mărăşeşti?

— Uitucule, am fost amândoi în acelaşi tranşeu!

— Atunci hai să mâncăm ceva! Mama mi-a pregătit un pui…

— Ce mamă tânără ai! a exclamat Irina, în timp ce Victor se ridica să ia plasa în care maică-sa îi pusese mâncarea de drum. Câţi ani are? a întrebat ea cu o notă de curiozitate în voce.

— Treizeci şi şase.

— Atunci tu câţi ani ai? a rămas mirată Irina.

— Nouăsprezece.

— Înseamnă că la şaisprezece ani era măritată, şi a adăugat după o clipă: Ai o mamă tânără şi frumoasă! Tu semeni cu tata, nu?

— Ha-ha! *Thanks!*

— Nu-nu, am vrut să spun…

— *O.K.!* Las-o baltă, surioară! a întrerupt-o el şi a început să desfacă pachetul pe măsuţa compartimentului. Cu mama suntem ca doi prieteni… Poate şi pentru faptul că este atât de tânără.

Spre deosebire de maică-sa, o smeadă cu trăsături clasice, Victor era blond, asta vrusese Irina să spună. Avea o faţă de ştrengar, cu un nas puţin cârn, şi ceea ce contrasta era doar bărbia energică. În timp ce se ridicase să închidă fereastra, urmărindu-l cu privirea, Irina văzuse că era foarte bine legat: un tors de sportiv, un mijloc subţire, picioarele lungi şi puternice. Îi stătea foarte bine în blugi, ea îi venea probabil până la umăr, îşi spusese.

— N-am cuţit şi furculiţă… a zis Victor şi a adăugat: De altfel, puiul se mănâncă cu mâna.

— Cu gura, ştiam… a râs Irina, dar el n-a luat-o în seamă.

— Uite aşa… şi, rupând o pulpă, vru s-o ducă la gură. Iartă-mă, te rog, trebuia să te servesc pe tine întâi. Da,

semăn cu tata. Irina, fi bună şi desfă tu puiul. Avem şi şerveţele aici…

— Pentru degetele tale de handbalist o să fie mai simplu. Nu-ţi face probleme, amândoi avem mâinile la fel de curate.

Au izbucnit în râs.

În timp ce mâncau, Victor a întrebat:

— Irina, cea care te-a condus cu mama la gară e sora ta, nu? Ea la ce cântă? La pian?

— De ce la pian? De ce n-ar cânta şi ea la vioară?!

— Nu ştiu… Te-am văzut la un moment dat cântând la vioară, sora acompaniindu-te la pian, iar părinţii, pe o canapea, ascultându-vă. Seara. O scenă de familie.

— Ioana n-are ureche muzicală. Însă mama cântă într-adevăr foarte frumos la pian. E profesoară de muzică.

— Şi tata?

— Tata nu stă cu noi, a zis Irina şi a regretat imediat.

I-ar fi putut răspunde „Tata e avocat”, apoi să schimbe vorba. De ciudă îi venea să arunce în Victor cu aripa de pui. L-a auzit spunându-i încet:

— Nici eu n-am tată. De doi ani. Infarct la patruzeci şi şase de ani. În timp ce stătea la televizor, în fotoliu. Cu câteva zile înainte îmi spusese că viaţa nu-i un fotoliu comod din care să priveşti tot timpul la televizor… Unde vei sta în Bucureşti?

— La cămin.

— Şi dacă nu vor fi locuri?

— Nu ştiu, o să văd.

— Dacă nu vor fi locuri, te duc la sora tatii… Are pe Luterană, lângă Piaţa Palatului, un apartament foarte frumos. Trei camere pe hol… Soţul ei e medic şi-i plecat pentru doi ani în Maroc. N-am nicio grijă, sigur se-ntoarce c-o maşinuţă de-acolo! Ca să aibă Horia ce hingheri. Am fost acum o lună la ei, tanti Letiţia era în oraş, ştiam că-n băruleţ pot găsi o ţigară ca lumea, deschid, mă uit, citesc, cunosc: *whisky.* La naiba, sticla era nedesfăcută. Sper să nu fi rămas tot aşa. Ai băut *whisky* vreodată?

— Nu.

— Nu-i mare lucru, dar toţi se dau în vânt după el. Din snobism cred.

— Victor, în ce lună şi în ce zi eşti născut? l-a întrebat Irina deodată.

— De ce? a vrut el să ştie.

— Răspunde-mi şi-ţi spun.

— Nu, spune tu întâi.

— Hai, Victor… l-a rugat Irina, alintându-se.

— Martie, douăzeci şi opt.

— Nu mă minţi, nu? Sau ai spus o dată la întâmplare, ca să vezi de ce te-am întrebat?

— Nu, a zâmbit Victor amăgitor. Şi pentru că Irina se pregătea să protesteze, a zis: Îţi arăt buletinul.

— Hai, arată-l!

— E aşa de important? E aşa de important să ştii data exactă?

— Ai să vezi, e important.

Victor a scos portofelul din buzunarul din spate al blugilor şi i-a întins buletinul de identitate. Irina s-a convins că Victor spusese adevărul şi a exclamat:

— Formidabil, eşti din zodia *Berbecului!*

— Berbecului?! s-a mirat Victor. Ştiam de *Gemeni,* de *Scorpion,* de *Fecioară…* De zodia *Berbecului* n-am auzit. Şi aşezându-şi degetele arătătoare de-o parte şi de cealaltă a frunţii, a repezit capul în direcţia Irinei: Muuuuuu!

Fata a izbucnit într-un râs zgomotos, spunând auzit doar de ea: „Nu străpunge *Balanţa,* e partenera ideală a *Berbecului!”*

— Şi cum e *Berbecul?* a întrebat Victor. Tu ce eşti? *Berbecul* trebuie să fie agresiv, nu?

— Deloc. Dar îi place să domine. *Berbecul* dă rareori înapoi.

— Ca orice berbec. Şi? Şi altceva?

— Ai vreun semn din naştere?

— Semn din naştere? Nu. Da ce?

— Nativii din *Berbec* pot fi roşcaţi - tu eşti blond, deci s-ar potrivi - şi pot avea un semn din naştere. „Viaţa va fi sportivă şi ameninţată a se sfârşi violent”, şi-a adus Irina aminte, văzând pentru o clipă paragraful din zodiacul pe care îl avea acasă. Cei din *Berbec* au aptitudini pentru sport de performanţă, a zis ea.

— Asta ai inventat tu acum, a râs neîncrezător Victor.

— Nu, pe cuvântul meu că nu.

— Tu ce eşti? Nu mi-ai spus.

— Eu sunt din *Balanţă.*

— Nici de *Balanţă* n-am auzit. *Balanţa* cum e?

— N-ai să mă creezi, însă nativii din *Balanţă* sunt dotaţi cu aptitudini artistice: muzică, pictură, dans… Apropo, cei din *Berbec* au ambiţia de-a înfăptui ceva original. Ideile *Berbecului* vor părea în ochii multora irealizabile, imposibile, dar el este hotărât să le pună în practică, să le aducă la îndeplinire. Cei din *Balanţă…* Tu ştii? Eşti cu şapte luni mai mare ca mine!

— Nu cu intenţie!

— Tu ai spus-o!…

— *O.K.!* Dar te rog să ţii seama că sunt cu şapte luni mai mare decât tine! a zis Victor autoritar, avertizând-o cu degetul.

— Vezi, înclinaţii spre dominare! a remarcat Irina. Ca la toţi cei din *Berbec!*

— Şi cei din *Balanţă?*

— Ţi-am zis: sunt destinaţi carierei artistice. În special femeile. Bărbaţii pot fi bijutieri, scriitori, pictori… Ziua este egală cu noaptea. Semn de echilibru al naturii şi al oamenilor ce se nasc în această zodie. Da, tu ai avut dreptate, eu ştiu ce vreau, a spus Irina, şi ochii ei s-au oprit pentru o clipă gânditori, fixând un punct imaginar, aflat undeva pe genunchii lui Victor. Femeilor din *Balanţă,* a continuat ea de parcă ar fi recitat o poezie, le poartă noroc smaraldul, iar dintre metale, arama. Ziua cea mai favorabilă le este vineri şi sunt guvernate de planeta Venus. Cumpăna

e semn de aer. Sunt deci graţioase, cu gust, cochete, parfumul lor este iasomia. Şi sunt geloase, a spus pe neaşteptate Irina, pe neaşteptate mai ales pentru ea.

Auzindu-se, a simţit că roşeşte, a vrut să continue, dar Victor a oprit-o şi, ridicând mâna, a zis zâmbind:

— O să ţin cont…

— Sunt inteligente… a urmat ea, ca şi când nu l-ar fi auzit şi a adăugat: Şi sociabile. Ca dovadă - stau de vorbă cu tine.

— Da’ la examene pică? Ce scrie în zodiac?

— Nu. În orice caz, eu, una, n-o să pic!

— Şi dacă totuşi te pică? Un ghinion…

— Exclus!

— Să zicem, prin absurd, că te pică, atunci ce faci?

— Nu poate să mă pice, sunt excelent pregătită. Iar anul trecut am luat premiul II la Festivalul de la Viena.

— Formidabil! a exclamat Victor, lovindu-se peste frunte. Eşti Irina Băicuş… Am citit în ziar.

S-a ridicat în picioare şi, adoptând o mână solemnă, i-a întins mâna.

— Îţi prezintă omagiile o mare speranţă a handbalului românesc, viitorul inginer electronist Victor Colceag!

III

Am fost punctuală, la ora 11 sunam la uşa vilei de pe Margrithstrasse nr. 7, îmi notasem aseară adresa, în cartierul acesta nu fusesem decât o singură dată. Mi-a deschis aproape îndată şeful Elsei şi, precipitându-se în direcţia holului, mi-a spus în grabă:

— Uitaţi-vă, astea sunt bagajele, veniţi cu ele în stradă;

mă duc să scot maşina din garaj. Repede, domnişoară, altfel pierd avionul!...

Am rămas locului, neştiind ce să fac: valizele erau enorme, cum şi-a închipuit animalul c-o să pot căra o greutate ca asta în stradă?! Şi-apoi... Să vină să şi le ia singur! Lângă cele două geamantane se afla şi o cutie de pălării, am luat-o şi mi-am adus aminte de tapetul pereţilor. Aseară, din cauza luminii prea slabe, nu reuşisem să-mi dau seama dacă erau timbre veritabile sau doar un material imprimat, mătase probabil, şi m-am apropiat de perete.

Da, erau timbre. Timbre acoperite cu o peliculă de lac incolor. Ca pentru a mă convinge definitiv, am vrut să încerc cu unghia, dar din vârful scării ce ducea la etaj s-au auzit paşi coborând. Dintr-o mişcare am fost înapoi la valize, ca să fiu surprinsă în timpul efortului. Cea pe care pusesem mâna era ca un fulg. Am luat-o şi m-am îndreptat spre ieşire, cu senzaţia că cineva mă priveşte de sus, de pe scară: zgomotul paşilor se întrerupsese brusc.

În stradă mă aştepta şeful Elsei lângă un Rolls-Royce alb, ce strălucea orbitor. Chiar alături se găsea un garaj cu uşa deschisă.

— Haideţi, domnişoară... m-a grăbit el nerăbdător.

Am avut senzaţia că a vrut să-mi pronunţe numele, dar ceva l-a făcut să se abţină. În timp ce prelua geamantanul şi cutia de pălării, a continuat:

— Rămâneţi la maşină, aduc eu valiza cealaltă. Dacă nu-mi zoresc soţia, pierdem precis avionul. Trebuia să plecăm la paisprezece şi treizeci şi cinci, cu un *Coronado,* dar au anulat cursa.

Mi-a spus toate acestea cu o anumită nervozitate în voce, aşezând bagajele pe canapeaua din spate, apoi, întorcându-se spre mine, mi-a făcut semn să-l urmez la garaj.

— Uitaţi-vă, uşa se închide foarte simplu. Apăsaţi aici - mi-a arătat el un buton îngropat în peretele interior al garajului - şi ieşiţi.

Într-adevăr, uşa a început să se închidă încet, basculând

de la mijloc.

Am rămas lângă maşină, preocupată de aceleaşi gânduri ce nu-mi dădeau pace din clipa în care constatasem că geamantanul e gol, şi dacă îmi părea rău de ceva era că nu încercasem să-l ridic şi pe celălalt. Mi-am zis că o să-mi dau seama după felul în care îl va aduce la maşină, precis va fi gol şi acesta, altfel nu m-ar fi pus să le car până aici!

Spre surprinderea mea, conducându-şi soţia, şeful Elsei nu ducea cu el decât o geantă de voiaj mai măricică, pe care o agăţase de umăr. A făcut prezentările, spunând „soţia mea”, aceasta m-a examinat dintr-o privire, m-a salutat rece şi s-a urcat în maşină. Curios, în loc să-i deschidă ei portiera, domnul Krebs a deschis-o pe cea din spate, invitându-mă înăuntru.

Conducea doamna Krebs, am crezut că, luându-mă, intenţionează să mă lase undeva pe drum, mai aproape de centru, ei însă tăceau amândoi. Normal ar fi fost să mă întrebe încă la plecare unde vreau să cobor! Am vrut să spun că i-aş ruga să oprească imediat după stopul următor, puteam lua un autobuz de acolo, dar m-am trezit întrebând:

— De ce duceţi cu dumneavoastră un geamantan gol? Şi încă într-o călătorie atât de lungă?

A urmat o clipă de tăcere cât se poate de penibilă pentru mine. Nu înţeleg cum de nu mă putusem abţine, nu era treaba mea dacă geamantanul lor era gol sau nu! Mi-a răspuns domnul Krebs, întorcând uşor capul în direcţia mea:

— În afară de o pijama şi câteva mărunţişuri, nu luăm niciodată lucruri cu noi. Este cât se poate de plăcut să-ţi cumperi tot ce-ţi trebuie în ţara în care soseşti. Interesant şi pitoresc. A făcut o pauză şi a adăugat: Pitoresc, mai ales în America Latină.

În scurt timp am ieşit pe şoseaua ce ducea spre aeroport, uitându-mă la kilometraj, am văzut că mergeam cu peste 130 de kilometri pe oră. Poate tocmai de aceea domnul Krebs a remarcat la un moment dat, arătând soţiei spre

ceasul de la bordul maşinii:

— Mai sunt cincisprezece minute până la decolarea avionului, sosim tocmai bine.

— Am văzut, a răspuns ea neglijent, fără să reducă niciun milimetru din acceleraţie.

Restul drumului n-a mai scos nimeni o vorbă, nu ştiu de ce mă gândeam tot timpul la obiceiul soţilor Krebs, cam excentric, cum mi se părea mie, de a-şi cumpăra până şi lenjerie sau mai ştiu eu ce... pantofi, de pildă, din diverse oraşe. Chiar la banii lor, o treabă ca asta presupunea pierdere de timp. Mai cu seamă că, şi unul şi celălalt, după felul cum erau îmbrăcaţi, nu arătau a dispreţui eleganţa. Ea mai ales.

Doamna Krebs a oprit în faţa aerogării şi din acest moment totul s-a desfăşurat atât de repede şi de uluitor pentru mine, încât mi-a trebuit un timp până să-mi vin în fire.

Coboram ca să-mi iau rămas bun, când el, privindu-mă ca şi cum mi-ar fi spus „Aşteaptă-mă, te rog mult aşteaptă-mă!”, mi s-a adresat pe un ton protocolar şi rece:

— Domnişoară, duceţi maşina în garaj, cheia de la uşă este împreună cu cea de la contact. Cum se-ncuie, v-am arătat. Prima telegramă o s-o expediez miercuri din Caracas. Voi locui la hotelul *Tamanaco,* aşa cum va spus Elsa. Aveţi grijă să primesc cu regularitate corespondenţa, sper c-o să fiu mulţumit de serviciile dumneavoastră. Apoi a adăugat în şoaptă: Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează! şi s-a îndreptat în grabă spre intrarea în aerogară, unde soţia sa dispărea, urmată de un hamal.

Am vrut să alerg după el, dar nu m-am putut mişca din loc. În cap aveam un haos teribil, din diferite colţuri strigau tot felul de voci, ca într-o sulă de bursă, încercam să înţeleg ce voia fiecare, vocile însă se suprapuneau şi mai tare, într-un urlet continuu. Şi deodată am simţit lângă mine prezenţa cuiva. Era un poliţist.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el, ducând mâna

politicos la caschetă.

— Nu, nu! m-am grăbit să neg.

— Nu vă supăraţi, n-aveţi voie să staţionaţi aici, mi-a atras poliţistul atenţia şi mi-a arătat semnul de staţionare interzisă, plantat la câţiva metri mai încolo. Probabil că nu l-aţi observat... Dacă doriţi să mai rămâneţi, vă rog să duceţi maşina la parcare.

— Îndată. Vă mulţumesc foarte mult, am spus şi am încercat să-i zâmbesc. Ce-a ieşit, zâmbet sau grimasă, Dumnezeu ştie.

Rămăsesem lângă portiera din spate, aşa cum mă lăsase domnul Krebs, am deschis-o pe cea din faţă, ca să mă urc la volan, şi am constatat cu groază că volanul lipsea. În cap mi s-a produs un gol total, în gât simţeam o uscăciune teribilă, o transpiraţie rece mi-a inundat fruntea, doar instinctul de conservare a putut naşte o asemenea idee grozavă: ridicându-mi un pic fusta, am început să-mi fac de lucru la ciorap, ca şi cum acesta ar fi scăpat din butonul portjartierului.

Nu ştiu ce părere şi-a făcut poliţistul despre mine, o fi zis că sunt nebună, fapt este că a avut bunul simţ - pe asta am şi contat, probabil, în subconştient - de a nu asista la o asemenea scenă. Văzând cum se îndepărtează, am răsuflat uşurată şi, pentru a câştiga timp, mi-am aranjat şi cel de-al doilea ciorap.

Normal era să fi observat încă pe drum, la venire, că maşina avea volanul pe dreapta, condusese doamna Krebs, iar ea stătuse pe fotoliul din dreapta! Mă obsedase atât de mult geamantanul gol. Mă intrigase într-atâta privirea plină de afecţiune a şefului Elsei, privirea aceea de o clipă, când îmi deschisese portiera, de o clipă, dar de maximă intensitate, o privire care spune mai mult decât o mie de cuvinte, încât nu mai existase nimic altceva pentru mine.

Am înconjurat Rolls-ul, care mi s-a părut mai lung ca un vapor, şi m-am aşezat la volan. Căpătasem un răgaz, dar cum între un Fiat 850, fie el şi *coupé,* şi un Rolls-Royce e o

diferenţă enormă, nu eram deloc sigură că răgazul acesta îmi va folosi la ceva: în dreapta şi în stânga erau zeci de butoane şi indicatoare de bord.

Ara pus mâinile pe volan, mai bine zis m-am agăţat de el, strângându-l cu putere, şi am privit drept în faţă: „Calmează-te!” mi-am ordonat eu cu voce tare. Un avion cobora la aterizare, sclipind orbitor în razele soarelui, şi în urechi mi-au răsunat cuvintele abia şoptite ale domnului Krebs: „Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează”. „Care rest? Ce nu contează?” m-am întrebat. „Lasă-l acum pe domnul Krebs, mi-a spus Fipsi, du maşina la parcare şi gândeşte-te acolo cât vrei!” Da, aşa o să fac.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, poliţistul se oprise la vreo zece metri în spate, trebuia să mă grăbesc. Am răsucit cheia în contact şi Rolls-ul a zvâcnit de pe loc. Doamna Krebs îl lăsase în viteză, naiba s-o ia, noroc că motorul s-a oprit şi, mai ales, că în faţă nu se găsea nicio altă maşină.

„Înainte de-a porni motorul, controlaţi întotdeauna poziţia schimbătorului de viteze”, mi-am adus eu aminte de cuvintele instructorului de la Şcoala de şoferi amatori din Bucureşti. Făcusem cu el vreo douăzeci de ore de conducere, era un pedagog excelent bărbosul, numai că, sub diferite pretexte, îşi oprea cam prea des privirea asupra picioarelor mele.

Aplecându-mă, m-am uitat la pedale. Toate erau la locul lor: cea de acceleraţie, de frână, de ambreiaj. De fapt, nu la ele mă gândisem, îmi spusesem că va trebui să semnalizez când voi porni de pe loc, iar maneta semnalizatorului stânga-dreapta nu pe jos trebuia căutată, ci undeva lângă volan!

Într-adevăr, erau nişte manete - două în stânga, două în dreapta - care din ele o fi, Dumnezeu ştie, o să mă descurc la parcare, n-o sta poliţistul chiar cu ochii pe mine, să vadă dacă semnalizez la pornire sau nu. Am pus schimbătorul de viteze în punctul mort, am răsucit din nou cheia în contact şi motorul a început să toarcă abia auzit. Acum trebuia să

aflu care era poziţia vitezei întâi. Am găsit-o din prima încercare - stânga-sus, ca la Fiat, dar când să pornesc de pe loc, motorul s-a oprit din nou. Ei, cum, doar am accelerat destul de puternic?! m-am întrebat nedumerită şi în clipa următoare cineva a bătut în geamul portierei. Era poliţistul.

— Domnişoară, mi s-a adresat el, zâmbindu-mi politicos, nu încercaţi să plecaţi cu frâna de mână trasă, n-o să reuşiţi. Iar dacă o să reuşiţi până la urmă, n-o să ajungeţi prea departe. Uitaţi-vă, *martorul* vă semnalizează - a arătat el spre o lumină intermitentă de la tabloul de bord - că frâna de mână e trasă! Ştiu, a continuat poliţistul cu compătimire în glas, despărţirile sunt un lucru tare neplăcut... Fiţi amabilă, gândiţi-vă mai bine la clipa revederii. Este mai indicat, atunci când te găseşti la volan! Şi, salutându-mă, şi-a continuat drumul.

Pentru orice eventualitate, am aşteptat să se îndepărteze puţin şi abia atunci am făcut o nouă tentativă de a pune Rolls-ul în mişcare. De data aceasta mi-a reuşit perfect, maşina se lăsa condusă cu o uşurinţă uluitoare.

Am respectat săgeţile indicatoare, am oprit la semnul de pierdere a priorităţii, aşteptând să se scurgă maşinile care veneau din dreapta şi, înscriindu-mă în flux, m-am trezit deodată din nou în faţa aerogării. Poliţistul se afla lângă intrare, dacă aş fi oprit acolo, ar fi zis cu siguranţă că mi-am pierdut minţile.

De necrezut, parking-ul se găsea la cel mult cincizeci de metri de clădirea aeroportului, erau parcate acolo zeci de maşini, cum de nu le văzusem, nu pot pricepe. Mi-am continuat drumul, fascinată de plutirea maşinii, pentru că Rolls-ul realmente plutea, fără să se audă nici cel mai mic zgomot, şi ajungând la intersecţia cu şoseaua, în loc să mă înscriu pe lângă *insulă* pentru a executa virajul spre stânga, în direcţia oraşului, am luat-o la dreapta.

De fapt, mi-am zis, vrusesem să duc maşina la parcare pentru a mă descurca în linişte în pădurea de butoane şi indicatoare de bord şi mai ales pentru a afla care din

manete acţionează semnalizatorul de direcţie, fără de care nu mă puteam încumeta în niciun caz să intru într-o circulaţie de oraş. O voi face tot atât de bine, şi chiar mai bine, într-un loc de refugiu. În primul refugiu.

În Statele Unite călătorisem cu tot felul de maşini de o comoditate perfectă; probabil din cauza distanţelor mari pe care le au de străbătut, americanii acordă acestui criteriu o importanţă cu totul aparte. Rolls-Royce-ul depăşea însă nu numai tot ce cunoscusem până atunci, dar şi ceea ce aş fi fost în stare să-mi imaginez despre confortul unui automobil. Aveam să mă conving îndată cât de prompte şi eficiente erau în acelaşi timp comenzile lui, câtă siguranţă îţi oferea conducerea acestei maşini.

Căutasem cu privirile kilometrajul, pentru a-mi da seama cu ce viteză mergeam; zărind acul în apropierea cifrei 140, nu-mi venise să cred ochilor, pentru că aveam senzaţia că n-am mai mult de 80 de kilometri pe oră şi, deodată, am văzut drumul blocat de o cireada de animale ce traversa şoseaua. Cuprinsă de groază, am apăsat cu putere pe frână. Înaintarea maşinii s-a redus ferm şi atât de simţitor, de parcă în spatele ei s-ar fi deschis o paraşută imensă, şi Rolls-Royce-ul s-a oprit la aproape un metru de cireada de măgari. Bietele animale traversau impasibile şoseaua, fără să bănuiască măcar prin ce primejdie trecuseră în ziua aceea. Doar câte unul întorcea capul spre Rolls şi atunci masca de argint a automobilului se oglindea pentru o fracţiune de secundă în ochii lui mari, blânzi şi nevinovaţi.

Am pus din nou în mişcare maşina, dar în scurt timp o tablă indicatoare mi-a arătat că nu mai aveam de parcurs decât o mie de metri până la un loc de parcare. Am sperat în secret că locul va fi ocupat. Nu, era liber. Complet liber, nici o singură maşină nu era oprită acolo.

Am tras pe dreapta şi am coborât pentru a admira Rolls-ul. „Nu, asta mai târziu”, mi-am zis şi am reintrat în maşină. Fotoliile erau din piele albă, mătăsoasă, bordate pe margini cu negru, de o comoditate perfectă, te afundai în ele ca

într-o pernă cu puf, nu ştiu de ce am trecut de pe un fotoliu pe celălalt, strecurându-mi picioarele printre levierul schimbătorului de viteze şi tot felul de aparate de bord care coborau până jos, lângă aparatul de radio. Acesta din urmă avea şi casetofon, am apăsat caseta, dar nu s-a auzit nimic. Evident, trebuia deschis întâi aparatul de radio. Dar cum şi acolo erau vreo opt butoane, l-am lăsat în pace şi am trecut la cele de la tabloul de bord, mutându-mă din nou în fotoliul din dreapta.

Apăsându-le pe rând, am pornit caloriferul, ştergătoarele de parbriz, apoi a început să coboare geamul din stânga; deschiderea celor două flotoare era comandată şi ea prin intermediul butoanelor, aşa am aflat că maşina dispune de o instalaţie de aer condiţionat, am lăsat-o să meargă, se făcuse al naibii de cald, soarele era chiar în creştet, am apăsat un nou buton şi Rolls-ul a început să se ridice treptat, înclinându-se într-o parte. Am coborât şi mi-am dat seama că toate roţile dispun de cricuri hidraulice, comandate de butoane aparte.

La apăsarea unui nou buton s-a deschis capacul cutiei de bord. Actele maşinii erau probabil acolo, mi-am spus, şi m-am uitat înăuntru. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o sticlă de *whisky JB.* Nici dacă descopeream o comoară nu m-aş fi bucurat mai mult. Era exact ce-mi lipsea - puţin alcool.

Nu mi-a plăcut niciodată să beau direct din sticlă, mi se părea ceva nu numai total neigienic, dar şi cât se poate de dizgraţios. Nu mi-a mai păsat de nimic şi am dus sticla la gură. Avidă, luasem o înghiţitură prea mare, era cât pe-aci să mă înec, am simţit cum îmi dau lacrimile. Mi-am tras răsuflarea şi am mai băut o înghiţitură. De-abia atunci mi-am dat seama: era un *whisky* bun, în cei doi ani şi ceva cât stătusem în Statele Unite învăţasem să mă pricep la băutura asta, cu toate că prefer un *Dubonnet* sau *Martini.* În orice caz, cele două înghiţituri mi-au pus sângele în mişcare, în cap mi s-a făcut mai multă ordine, am devenit

mai stăpână pe mine.

M-am uitat, în cutia de bord erau o pereche de mănuşi de automobilist, două permise de conducere, probabil ale soţilor Krebs, şi certificatul de înmatriculare a maşinii. L-am luat, curioasă să văd pe numele căruia din soţi era înregistrat Rolls-ul. „Ervis Krebs, Rolls-Royce Excalibur”. Deci nu un simplu Rolls - dacă un Rolls poate fi simplu?! - ci un Excalibur!

Şi mi-am amintit de o notă din *Tribune de Genève* în care se relata că, aflându-se într-o călătorie în Spania cu Rolls-ul său, nu ştiu ce lord englez, sau cam aşa ceva, s-a avântat pe un drum forestier din Pirinei şi, intrând într-o stâncă, a rupt puntea din faţă. Cum piese de schimb pentru Rolls-Royce-uri nu se găsesc pe toate drumurile, a telefonat la uzină, aceasta a trimis a doua zi un elicopter cu mecanici şi bineînţeles cu o punte nouă, iar respectivul lord a putut să-şi continue călătoria. Întorcându-se în Anglia, a trimis ziarului *Times o* scrisoare de mulţumire la adresa uzinei, însă chiar a doua zi după publicarea scrisorii, în acelaşi *Times,* a apărut o dezminţire în care conducerea firmei declara că nu-şi aminteşte despre un asemenea caz, deoarece puntea unui Rolls-Royce nu poate fi ruptă chiar dacă s-ar intra cu ea într-o stâncă. Aşadar, la volanul unei asemenea maşini mă aflam! N-o să fie nicio nenorocire, mi-am zis, dacă o să fac o plimbare cu Rolls-ul. Mi se făcuse foame, era exclus să nu găsesc pe drumul acela un restaurant în aer liber, o să mănânc la o măsuţă aşezată la umbra unui copac.

Era o hotărâre definitivă, am pus contact şi, acţionând una din cele patru manete de la volan, m-am dus în faţa maşinii să văd ce se întâmplă. Descoperirea am făcut-o la a treia încercare şi fără să mai cobor din maşină: un semnal sonor foarte discret m-a făcut să înţeleg că semnalizatorul lucrează, iar un *martor* luminos - că este vorba de semnalizatorul din stânga. Deci, maneta mică din stânga volanului pentru semnalizatorul din stânga şi invers.

Indiferent dacă erau mişcate în sus sau în jos.

Am trecut apoi la partea luminilor, după ce am băut încă o înghiţitură de *whisky,* am dat drumul la radio şi în difuzor au răsunat *pizzicato*-urile corzilor grave din Partea I, *Allegro non troppo,* din *Concertul pentru vioară şi orchestră* de Bartok. Am aşteptat cu inima strânsă intrarea solistului. Era Gitlis. Da, el era, Yvry Gitlis. L-am ascultat interpretând tema de manieră improvizatorică, aceasta trebuia să apară şi în orchestră…

„Ce-ar fi să mă duc la Geneva?” m-am întrebat cu voce tare şi am auzit-o pe Fipsi spunând: „Ce te tot întrebi, când tu ai şi luat hotărârea? Ai luat-o când te-ai dat jos să vezi dacă se aprinde semnalizatorul din stânga… De aceea ai şi căutat butoanele pentru lumini!” „Da, de aia şi, ai să vezi, plec la Geneva!” am zis ca şi cum aş fi ameninţat-o, dar ea a continuat: „Ideea ţi-a încolţit în minte încă pe drum, când ai sperat că locul de refugiu va fi ocupat. Nu ascultând *Concertul* de Bartok. Radioul nici nu merge. Ai apăsat pe buton, dar nu pe cel pe care trebuie”. „Da, ai dreptate, vreau să mă întâlnesc cu cei de la «George Enescu». Este cea mai bună ocazie să le trimit mamei şi Ioanei nişte lucruri.”

Am pornit motorul, am aşteptat un gol de circulaţie din ambele sensuri şi am luat-o spre Zürich. O să mănânc undeva între Zürich şi Luzern, mi-am spus; dacă nu plec imediat la drum şi mă tot gândesc la geamantanul gol, o să renunţ până la urmă. Urc, îmi strâng câteva lucruri şi gata. Prima telegramă de la Krebs urma să sosească abia miercuri… Problema era unde să întârzii până sâmbătă seara… Pe drum, mi-am răspuns. N-o să merg spre Luzern, o s-o iau prin nord: Baden-Basel şi apoi o să cobor spre Berna. O să cumpăr o hartă… Iar la întoarcere fac sudul: Lausanne, Vevey, Montreux… Dacă-i bal, bal să fie! Singur a spus:.. Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează!… Nu contează - nu contează!… Şi-apoi, n-are de unde să afle… Doar în cazul în care şi-au notat kilometrajul de la bord. Or

asta este exclus. Se grăbeau prea tare, tot ce-i preocupa era să nu piardă avionul.

Mă descurcam destul de bine în circulaţia din oraş, la stopuri toţi mă examinau cu un interes respectuos, mi se potrivea Rolls-ul ca unei regine coroana. Chiar dacă cineva ar recunoaşte maşina, mi-am spus, să zicem un cunoscut al familiei, n-avea nicio importanţă: eram într-un fel secretara domnului Krebs. Sigur, nu erau priviri definitive, dar cui nu-i place să se deosebească de masa cenuşie de oameni a străzii?!

Ceva, ca o presimţire, m-a făcut să merg drept înainte în loc să virez la dreapta, ca să ies, prin Langstrasse, spre cartierul în care locuiam. Mi-am spus că e o prostie ceea ce îmi trecuse prin cap, - dacă mă duc la vilă, o anumită împrejurare m-ar putea determina să bag maşina în garaj - şi, schimbând viteza, am apăsat energic pe accelerator.

Intrasem însă aproape în Zähringert, partea asta a oraşului îmi era complet străină, mi-a trebuit aproape o jumătate de oră până să ies pe Hardstrasse, pentru că, de acolo, ştiam perfect drumul spre casă. Ghinionul a fost că nimerisem pe o stradă unde toate virajele spre stânga erau interzise; când am ajuns la sensul giratoriu din Kalbreitplatz, am luat-o pe o stradă spre care se îndreptau mai toate maşinile, zicându-mi că ea mă va scoate în centru. Or n-a prea fost aşa.

Îmi strângeam la repezeală lucrurile în valiză, când a sunat telefonul. L-am privit îngrozită, gândindu-mă nu ştiu de ce la domnul Krebs. Nu, nu cred că i-a dat Elsa numărul meu. Mi-ar fi telefonat ca să-mi spună să vin mai devreme. Am ridicat receptorul, spunându-mi că ar putea fi de la agenţie, s-o fi ivit perspectiva unui contract, dar legătura se întrerupsese, nu mai era nimeni pe fir. Am pus receptorul alături şi am căutat în cartea de telefon numărul aeroportului.

— Fiţi amabilă, am întrebat când mi s-a dat legătura cu ghişeul de informaţii, doamna şi domnul Krebs trebuiau să

plece spre Caracas cu avionul de paisprezece şi treizeci şi cinci de minute. Un *Coronado.*

— Nu, era vorba de cursa Lisabona - Sao Paulo, care s-a anulat. Un moment şi vă spun. Au urmat câteva clipe de tăcere şi vocea de la celălalt capăt al firului a revenit: Germaine şi Ervis Krebs s-au îmbarcat pe un *Caravelle,* la ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Pe ruta Stockholm - New York.

Deci, totul era în regulă. Da, îmi făcusem degeaba probleme, gândindu-mă mereu la geamantanul gol pe care îl căraseră după ei, când puteau foarte bine să-şi cumpere un geamantan şi de acolo. În definitiv, ce interes ar fi avut să mă mintă că pleacă?! Prostii! Elsa e la fratele ei pe lacul Como, puteam să plec fără grijă, mi-am spus şi m-am grăbit să termin cu împachetatul lucrurilor în valiză. Rochia de seară am lăsat-o la urmă, cu toate că era dintr-un material neşifonabil, iar într-un colţ, lângă trusa cu obiecte de toaletă, am aşezat-o pe Fipsi.

Primisem prin Elsa 1200 de franci, 800 mi se cuveneau; 400 erau destinaţi cheltuielilor poştale, i-am lăsat acasă, însă, pentru orice eventualitate, am scos din dulap carnetul de cecuri şi l-am băgat în poşetă. Venisem din Statele Unite cu aproape 3 000 de dolari economisiţi, dar cum dolarul se afla mereu în scădere, depunându-i la bancă, îi transformasem în franci elveţieni. O să am nevoie de bani, trebuia să-i cumpăr mamei şi Ioanei câte ceva - pulovere, rochiţe… Ioanei aveam de gând să-i iau şi o pereche de pantofi… Cu cei de la filarmonică se ivise o ocazie cum nu se poate mai bună, şi era şi perioada soldării lucrurilor de sezon. În Elveţia, oraşele cele mai ieftine erau Berna şi Basel-ul.

Pe coridor m-am întâlnit cu puştiul vecinilor de la care telefonasem aseară. Văzându-mă cu valiza în mână, acesta a adoptat o mină misterioasă şi mi s-a adresat în şoaptă:

— Fugi, nu?

— De ce să fug? am întrebat fără să vreau.

— Cum?!… Din cauza tipului care te ameninţă la telefon!

Am negat, dar, ca să fiu sinceră, mă gândisem la un moment dat că dispariţia mea pentru cinci-şase zile din oraş ar putea avea darul de a curma ameninţările care mă terorizau de vreo zece zile încoace. În orice caz, la întoarcere o să cer telefoanelor să trimită un om care să verifice dacă discul formează corect toate cifrele şi mai ales cifra unu.

În stradă mă aştepta Rolls-ul, îl lăsasem ceva mai departe de casă, să nu atragă atenţia vecinilor, am descuiat portiera şi, aşezând geamantanul pe canapeaua din spate, m-am urcat la volan. Maşina era în plin soare, înăuntru se făcuse o căldură teribilă, chiar şi volanul ardea, până să apăs pe butonul care derula geamul portierei şi să acţionez maneta de aer condiţionat, am crezut că o să iau foc. Aşa mi-am dat seama că aveam peruca pe cap, mă absorbise atât de tare plecarea, încât uitasem să mă mai uit în oglindă. Am smuls-o cu ciudă şi am aruncat-o pe fotoliul din stânga. Mi-am scos apoi agrafele cu care prinsesem părul sub ea, trecând degetele prin el, l-am lăsat să cadă în voie pe umeri. Am pornit şi m-am simţit alt om. Curentul de aer îmi flutura părul, îmi mângâia faţa, de la hota climatizatorului o dulce răcoare îmi învăluia treptat întreg corpul.

Mă uitasem acasă pe harta oraşului, ca să ies pe şoseaua ce ducea la Baden, am luat-o spre Escher Wyss Platz, am trecut podul peste râul Limmat, care desparte Zürich-ul în două, şi am virat la stânga pe Laupenstrasse. Strada asta trebuia să mă scoată chiar în autostrada spre Baden. Era o oră cu circulaţia cea mai calmă; ghidându-mă după săgeţile unei table indicatoare, am preferat autostrăzii, o şosea obişnuită, mai ales că până la Baden nu erau decât 25 de kilometri.

Simţeam o foame teribilă, probabil şi din cauza alcoolului. Baden-ul e o staţiune cu ape termale, cunoscută încă de pe vremea romanilor, nu se putea să nu găsesc un restaurant,

aşa cum îmi dorisem. Am apăsat pe accelerator, peste puţin timp intram în oraş.

Am parcurs cu viteză redusă strada principală, uitându-mă în dreapta şi stânga şi lăsându-mă în acelaşi timp admirată, şi deodată o firmă mi-a indicat ceea ce căutam: *Adlerhotel im Park.*

Am intrat cu Rolls-ul pe aleea unui parc, la capătul căreia se vedea clădirea veche şi nu prea mare a unui hotel. După maşinile parcate în faţă mi-am dat seama că preţurile erau probabil destul de pipărate, dar nu mai aveam încotro. M-am încadrat cu Rolls-ul într-un dreptunghi trasat cu alb pe asfalt, am încuiat portiera şi m-am îndreptat în direcţia restaurantului, amenajat, în dreapta clădirii, pe o terasă, sub umbra copacilor.

Era lume puţină, mi-am ales o masă şi am comandat un biftec cu cartofi pai şi un pahar cu vin roşu. Am vrut să menţionez „vin elveţian”, pentru că vinurile franţuzeşti sunt destul de scumpe în Elveţia, e o măsură protecţionistă probabil, dar m-am abţinut. Cafea n-am cerut, cu toate că simţeam nevoia să beau o cafea tare, spunându-mi că o să opresc undeva în altă parte pe drum. Undeva chiar în şosea, între Baden şi Basel. Da, o să-mi cumpăr chiar aici, în Baden, o hartă, la staţia de benzină de la ieşirea din oraş.

Terminasem aproape să mănânc, când, spre surprinderea mea, l-am văzut apărând pe terasă pe cel care mă acostase la *Bristol Café.* S-a uitat drept spre masa mea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă găsească acolo şi, surprinzându-mi privirea, m-a salutat printr-o înclinare a capului. M-am surprins răspunzându-i. E adevărat, n-a fost un răspuns ca între doi cunoscuţi, mai degrabă o jumătate de răspuns, dar totuşi un răspuns.

S-a aşezat cu faţa spre mine la o masă în partea opusă; am observat toate acestea în timp ce stăteam de vorbă cu chelnerul şi nu m-am mai uitat în direcţia lui. Eram curioasă dacă mă va aştepta şi de astă dată la ieşirea din restaurant. În sinea mea, aşa doream să se întâmple, Rolls-ul îi va da

peste nas. „Oare el să fi fost atunci cu maşina în spatele meu?” m-am întrebat şi mi-am adus aminte că Albert n-a mai dat niciun semn de viaţă. Măcar un telefon, ca să-şi ceară scuze! Poate a sunat în lipsa mea… Sau când am ezitat să răspund…

În timp ce achitam nota, n-am rezistat şi, ridicând ochii spre chelner, am aruncat o privire spre masa celui de la *Bristol Café.* Era goală, probabil că a băut ceva şi a plecat. Ca să m-aştepte? Am rămas dezamăgită: nu l-am văzut nici în faţa hotelului, nici la parcare. S-o fi urcat în maşină şi aşteaptă să vadă ce fac, mi-am spus, apropiindu-mă de Rolls.

De-abia aici mă aştepta o surpriză. În timp ce descuiam uşa, am văzut geamantanul pe fotoliul din stânga, or eu ştiam precis că-l pusesem pe canapeaua din spate şi nu mă mai atinsesem de el. Ei, asta-i bună! Înseamnă că cineva a umblat în maşină!

Am înconjurat Rolls-ul şi am încercat portiera: era încuiată. Am trecut apoi la portierele din spate, dar nici acestea n-au cedat la încercările mele. Uşa din dreapta o descuiasem eu, simţisem dar acţiunea cheii deblocând clanţa. Atunci, cum a fost posibil?…

Am intrat în maşină şi, ridicând geamantanul ca să-l mut la loc, pe canapeaua din spate - sau poate am vrut să mă conving prin contact direct, material, că era acolo, lângă mine, pe fotoliul din faţă? - mi-am dat seama că peruca nu se găsea dedesubt. Nu, nimeni nu mă va putea convinge că eu aruncasem peruca în altă parte şi nu pe scaunul de alături!

Mai mult, când închisesem Rolls-ul la plecare, observând-o pe scaun, am vrut să deschid din nou uşa. Era prea la vedere, pe albul canapelei, şatenul-roşcat al părului ei sărea drept în ochi şi, oricât de uzitate ar fi azi perucile, ca o salvare de la chinurile căştii de coafor, ele ţin totuşi de ceva intim. Ca să nu mai vorbim că imaginea unei peruci, aruncată la întâmplare, aşa cum o lăsasem eu, este un

lucru cu totul dezagreabil. Îmi fusese însă atât de foame, încât renunţasem la intenţia mea; singurul loc unde aş fi putut s-o ascund era geamantanul, iar asta mi se păruse prea complicat şi îmi spusesem că, în definitiv, unei proprietare de Rolls-Royce, şi încă Excalibur, i se poate permite orice.

„Fipsi, ia spune, nu cumva peruca e cu tine în geamantan? Poate nu-mi amintesc eu bine? Poate că am deschis într-adevăr uşa, am adus geamantanul pe fotoliu şi am băgat înăuntru peruca? Şi n-am mai pus geamantanul în spate din lene? Sau grăbindu-mă din cauza foamei? Aşa s-ar explica toate.” „Baţi câmpii! am auzit-o pe Fipsi spunând. Nu-i nicio perucă în geamantan, cu mine. Dacă nu creezi, uită-te!” Asta m-am hotărât să şi fac.

Am trecut repede în spate şi, aşezându-mă lângă geamantan, am deschis cu mişcări febrile capacul: deasupra se afla rochia de seară, aşa cum o pusesem de-acasă… Nu-nu, eu aşezasem rochia cu decolteul în sus, îmi aminteam perfect. Şi am început să verific dacă nu-mi lipseşte ceva. „Parcă nimic”, mi-am spus, făcând mental inventarul celor puse de mine înăuntru.

Dar mănuşile? Mănuşile nu erau în geamantan. De pus le pusesem, asta ştiam cu precizie. Încă pe drum, în timp ce mă îndreptam cu maşina spre casă, mi-am zis să nu uit cumva să iau mănuşile cu mine, mi-am ales pe cele de seară, ca să nu observe cicatricea careva din foştii mei colegi de la „George Enescu”.

Exact, primul lucru pe care l-am scos din şifonier au fost mănuşile de seară, apoi, gândindu-mă că mă voi vedea cu ei şi în cursul zilei, le-am luat şi pe cele albe. Or fi pe fundul geamantanului şi n-am dat eu de ele? M-am uitat: nu erau. Am privit fiecare lucruşor în parte, am scos o rochie şi am scuturat-o, având impresia că e ceva înăuntru. Fusese cordonul, aplecându-mă să-l ridic, am văzut peruca pe jos. Ce căuta acolo, când eu o pusesem pe fotoliul din faţă?! „Ce se-ntâmplă?” m-am întrebat şi am ieşit brusc din Rolls,

ca şi când înăuntru s-ar fi găsit un şarpe ascuns pe undeva.

Mi-am luat geanta din maşină, mi-am aprins o ţigară şi am văzut cum îmi tremură mâna. Trebuia să plec imediat de acolo! Să plec şi să mă gândesc la ceva care să-mi calmeze nervii. La ceva odihnitor, odihnitor şi frumos.

IV

Liftul s-a oprit la etajul patru, Irina a deschis uşile şi Victor a scos bagajele pe coridor.

— Am sosit, a spus el, aşteptând-o pe Irina să iasă din lift.

— Victore, dă-mi geamantanul, nu merg. Mi-e jenă… E neplăcut…

— Ei, asta-i bună!…

— Mai încet! l-a făcut Irina atent, ducând degetul la gură.

— Vino, să nu aibă cineva nevoie de lift! Vino să vorbim! a chemat-o Victor în şoaptă, luând-o de mână.

Irina ar fi vrut să se împotrivească, însă privirea lui Victor era atât de stăruitoare, încât s-a trezit închizând uşa la lift; în aceeaşi clipă cabina a început să coboare.

— Ţi-am spus doar, a continuat Victor, vorbindu-i în şoaptă, e sora tatălui meu! O femeie extraordinară!

— Dar eu n-o cunosc!… Ce părere o să-şi facă despre mine văzându-mă venind cu tine la ea?!

— Uite ce-i, mă duc înainte să sondez terenul. Şi vin să te chem. Aşteaptă-mă aici.

— Şi dacă iese cineva?

Victor a aruncat o privire pe coridor, erau patru apartamente pe palier, avea dreptate Irina. Scările i-au sugerat o idee.

— Coboară câteva trepte şi m-aştepţi între etaje. Toată

lumea urcă cu liftul… În caz că observ la ea o reţinere, cea mai mică reţinere, vin şi vedem noi ce facem… Într-un minut m-am întors.

A vrut să adauge: „Să nu pleci”; răzgândindu-se, a luat geamantanul Irinei şi, conducând-o pe scări, a lăsat-o între etaje.

— Chiar dacă întârzii puţin, să nu pleci! Bine?

— Bine, a răspuns ea încet.

În semiîntunericul scării, Irina era atentă la cel mai neînsemnat zgomot. De la început a domnit o linişte totală, apoi s-a auzit liftul mergând. În scurt timp, cabina a urcat pe lângă ea. Era un bărbat înăuntru. Nu, n-a văzut-o, stătea cu spatele. Şi chiar dacă ar fi stat cu faţa spre ea, tot n-ar fi avut cum s-o vadă, era apărată de întunericul scării. Şi apoi, când eşti singur în lift, şi-a spus ea, arunci o scurtă privire în oglindă sau urmăreşti cifrele înscrise pe grinzile etajelor. Cabina se oprise la *cinci,* s-a auzit o voce feminină: „La ora asta se vine la masă? Uite cum arăţi! Uite în ce hal eşti!” S-a trântit uşa şi din nou s-a făcut linişte totală.

În timpul acesta Victor stătea ca pe ace, ascultând absent ce-i spunea tanti Letiţia despre numărul mare de candidaţi la diferite facultăţi bucureştene.

— Aşa-i peste tot, a spus el ca să spună ceva şi s-a întrebat: „Oare n-o fi plecat?”.

— Tu în U.T.C. eşti înscris?

— Sigur că sunt… Da’ de ce? „Cum să încep? Că ne-am cunoscut în tren?”

— La examen asta contează!… Au în faţă toate datele candidatului!…

— Nu contează nimic. Contează ce-i în capul candidatului, nu *datele* lui. Nu mai e pe *date…* „O să-i spun că o cunosc mai demult. Că suntem de doi ani prieteni.”

— Da’ pilele tot contează! Şi pe bani câţi nu intră?! Am auzit că la Medicină un loc se plăteşte între douăzeci şi treizeci de mii!

— Şi după anul întâi pleacă. Nu rezistă. Tanti Letiţia,

vreau să-ţi spun ceva…

— Da, spune.

„O să-i spun că am venit împreună. Şi atât.”

— Da, spune!

— Mie nu mi-e teamă niciun pic de examen. Cu toate că la Electronică or să fie probabil cei mai mulţi candidaţi. Am venit c-o fată care dă la conservatorul „Ciprian Porumbescu”, şi ea-i tot atât de sigură ca şi mine că n-o s-o poată pica. E jos, mă aşteaptă. Anul trecut a luat premiul II la Festivalul de la Viena. La vioară.

— Cum te-aşteaptă? Unde jos?

— M-aşteaptă jos. Căminul e la mama dracului şi nici locuri nu sunt. Iar Conservatorul e la doi paşi de aici.

Tanti Letiţia şi-a privit în tăcere oja unghiilor, examinând-o atent, şi lui Victor i s-a părut că pe faţa ei a apărut o oarecare crispare.

— Cum să nu, spaţiu este destul… a spus ea deodată. Trebuia să zici de la început! Laşi fata să aştepte atâta vreme în stradă! Du-te repede, săptămâna asta sunt în tura de noapte… cel puţin să am timp să vă dau ceva de mâncare.

Victor s-a repezit ca o furtună în direcţia uşii. „În tura de noapte?” Din câţiva paşi a fost pe scări, dar Irina nu mai era. A găsit-o în stradă, aşteptând autobuzul.

— Te roagă să vii, o să ai camera ta. Ţi-am zis eu că-i o femeie admirabilă! Hai, Irina, ne-aşteaptă! Şi, ridicând geamantanul, a luat-o de mână.

Irina l-a urmat tăcută; în lift, Victor ar fi vrut să spună ceva, dar n-a găsit nimic potrivit, i s-a părut o veşnicie până a ajuns liftul la patru. Făcându-i loc Irinei să iasă, a văzut că obrajii îi erau purpurii, s-a grăbit să-i arate care era apartamentul.

Tanti Letiţia îi aştepta în antreu; zâmbind binevoitoare, i-a întins mâna Irinei:

— Trebuie să-ţi cer scuze în numele nepotului meu, care te-a lăsat să aştepţi atâta în stradă. Băieţii de azi…

— Nu, eu trebuie să vă cer scuze, doamnă Nisipescu. Este total nepotrivit…

Victor s-a grăbit să intervină:

— Nu-nu, tanti Letiţia, pe mine te rog să mă ierţi, eu sunt vinovatul.

— Dar nu-i vorba de nicio vinovăţie! a protestat cu căldură în voce tanti Letiţia şi, luând-o pe Irina de braţ, a condus-o în direcţia dormitorului. Ai să dormi aici…

— Irina. Irina Băicuş.

— Bine, Irina. Asta o să fie camera ta, o să-ţi fac imediat patul. Şi a continuat, prevenind protestul Irinei: Săptămâna asta sunt în tura de noapte, o să dorm la spital. Iar tu, Victore, s-a întors doamna Nisipescu spre acesta, ai să stai în camera lui Horia. Nu! Cred că invers o să fie mai bine, s-a răzgândit deodată tanti Letiţia. Irina o să se simtă mai bine în camera lui Horia. Da, aşa o să staţi. Victore, în timp ce-i fac patul Irinei, du-te la duş - veniţi de pe drum!… şi-ai să m-ajuţi apoi să pun masa. Vezi, nu lăsa apă pe jos! Cârpa e în cutia de la chiuvetă, i-a atras ea atenţia şi s-a adresat Irinei: Irina, poţi să-ţi aduci geamantanul în cameră. Vino! Ai şi un dulap de haine, unde ai să-ţi pui rochiţele… Horia, nu ştiu dacă ţi-a spus Victor, e în anul IV la Institutul de mine din Petroşani. E în practică acum.

Intrară într-o cameră nu prea mare, dar destul de cochetă, încă de la uşă se vedea cât se poate de clar că aparţine unui băiat: pereţii erau tapetaţi când cu pozele unor maşini de curse, când cu pagini aducătoare de tiraj ale revistei *Cinema,* de pe care zâmbeau fotogenic diverse actriţe, arătându-şi formele exuberante. Dintre ele, fără niciun dubiu, preferata era Marilyn Monroe: fusese aşezată chiar deasupra patului, pe post de heruvim. Originală era şi biblioteca, cu poliţe ce se sprijineau pe sticle - câte şase pe rând - de băuturi străine, becul avea un fel de abajur din cuburi de *Dunhill…*

Irina a adus din antreu geamantanul şi vioara; înfăţând perna, tanti Letiţia a remarcat:

— Ţi-ai ales o carieră foarte frumoasă.

— Da… a făcut Irina şi s-a trezit spunând: Pentru mine muzica nu este o meserie, ci mod de existenţă. Auzindu-se, s-a întrebat mirată: „Oare de ce mărturisesc acestei femei, pe care o văd acum prima dată, pe care abia am cunoscut-o, gândurile mele cele mai intime?”.

— Mi-a zis Victor că ai câştigat şi-un premiu la Viena. Moşteneşti pe cineva din familie?

— Pe mama.

— Uite, şi soţul meu cântă foarte frumos la pian, însă Horia s-a născut fără ureche muzicală, a spus doamna Nisipescu cu părere de rău şi a întrebat după o pauză: Mama unde lucrează?

— E profesoară la Liceul de muzică.

— Ei, da… Şi te-au lăsat părinţii să vii singură la examen? Când a dat Horia… Am fost cu el la Petroşani. Şi eu, şi taică-su, am crezut că murim.

— Tata e la Bacău. S-a recăsătorit acolo. Iar bunica e foarte bolnavă, mi-e tare teamă că n-o mai găsesc, a spus Irina, întristându-se deodată.

— Ar fi indicat poate să dai un telefon… să-i spui mamei că ai sosit cu bine… că eşti aici… E îngrijorată… normal… Poţi suna de la mine… Nu-i nicio problemă… Nu contează câţiva lei…

— Vă mulţumesc foarte mult. Ne-am mutat într-un bloc nou… A trecut un an şi tot n-avem telefon. Până nu-i gata noua centrală o să fie imposibil, aşa i-au spus mamei. Eu m-am înţeles însă cu ea să-i trimit o telegramă, ca să stabilim o întâlnire telefonică.

— Uite, să te sune aici. Ea-l cunoaşte pe Victor? a întrebat pe neaşteptate tanti Letiţia.

— Nu. Noi ne-am cunoscut acuma, în tren.

— A, în tren, i-a scăpat doamnei Nisipescu şi i-a părut rău. A vrut să adauge „Sigur, nu-i nimic rău în asta”, dar Irina şi începuse să spună:

— De ce? Victor mi s-a părut a fi un băiat foarte bun!

Deschis…

Doamnei Nisipescu i-a plăcut candoarea cu care Irina a spus toate acestea, dar în acelaşi timp a trezit în ea o alarmă. Nu s-a putut abţine:

— Bărbaţii sunt bărbaţi. Tu cred că ştii acest lucru? Ei încearcă… Toţi.

Irina a roşit puternic şi a spus un „da” abia auzit.

— Cea care hotărăşte este însă femeia… Numai de ea depinde dacă „da” sau „nu”.

Din hol s-a auzit vocea lui Victor:

— Irina, baia e liberă! Tanti Letiţia, am făcut lună pe jos, am pus şi un prosop curat pentru Irina. *O.K.?*

— De ce naiba v-o plăcea vouă să-i maimuţăriţi pe americani? a spus tanti Letiţia, strângând a mirare din umeri.

— Nu-i vorba de maimuţăreală… E-o expresie care a fost preluată mai peste tot. Când întrebi *O.K.?* ceri un răspuns franc: „da” sau „nu”. Nu vă supăraţi, i-am spus şi mamei, eu cred că generaţia noastră este mai sinceră, mai puţin prefăcută, mai dezbrăcată de ipocrizii…

— Daa, voi sunteţi grozavi!… Staţi niţel, să ajungeţi pe la… treizeci-treizeci şi ceva de ani, să vă izbiţi de viaţă!… Atunci să vă vedem! Altceva este: voi sunteţi mai reci faţă de părinţi decât am fost noi. Pentru noi, părinţii erau ceva sfânt!

— Nu ştiu. Eu îmi iubesc foarte mult mama. Enorm!

Victor a intrat dansând pe o melodie improvizată de el:

— Tu, ti-ti-ti, ta, tu-tu-tu, ti, tu-tu-ta, ti-ti, ta-tu! Ştii aşa ceva? a întrebat-o el pe Irina.

— La pian, i-a răspuns ea.

— Tanti Letiţia, i s-a adresat Victor, luând-o de mâini, îi dai voie Irinei să cânte la pian?

— Irina trebuie să facă mai întâi un duş! a spus tanti Letiţia cu voce autoritară. O să trimită apoi o telegramă acasă… Sigur că poate să cânte. Hai să vedem ce vă dau de mâncare! l-a chemat ea la bucătărie pe Victor…

La puţin timp după ce a sosit la spital, doamna Nisipescu, obţinând ton de oraş, a sunat-o cu prefix pe mama lui Victor. Aceasta i-a recunoscut vocea, a spus „bună, Letiţia” şi s-a grăbit să întrebe:

— Victoraş a sosit?

— Victoroi! a corectat-o ea. A sosit. Nici n-am observat data trecută, e bărbat în toată puterea cuvântului.

— Un copil încă, a spus mama lui Victor şi a vrut să adauge „Un copil foarte bun”, dar, ştiind că familia Nisipescu avusese la un moment dat probleme cu Horia, s-a abţinut.

— Spune-mi, Nina, tu ai auzit de familia Băicuş?

— Băicuş? Nu ştiu; numele parcă mi-e cunoscut…

— Irina Băicuş.

— Ce-i cu ea?

— Sper să nu fie nimic.

— Dar despre ce este vorba?

— Victoraş al tău n-a venit singur. A sosit c-o… violonistă!

— Ce tot spui?! Ce fel de violonistă?

— Violonistă… C-un premiu câştigat la Viena…

— Letiţia dragă, tu vorbeşti serios?

— Foarte serios. Ţi-am spus: o cheamă Irina Băicuş.

— Unde-i acum? Dă-mi-l la telefon!

— Nu pot să ţi-l dau, pentru că vorbesc de la spital. Iar el e acasă.

— Şi fata? Violonista… Ea unde-i?

— Cu el. I-am lăsat acasă. Ce puteam face?! Sunt toată săptămâna de noapte. Le-am dat să mănânce…

— Cum, au rămas amândoi, singuri acasă?!

— Nu ţi-ai dat seama, el… N-ai stat de vorbă cu el?…

— Dragă Letiţia… nu-mi spune… În privinţa asta e mut. Iar pentru mine este foarte dificil. Un tată se apropie altfel, altfel vorbeşte cu un băiat. Ca de la bărbat la bărbat. Am încercat o dată, mai în glumă, mai în serios, însă Victor a schimbat demonstrativ vorba. Dar fata cum e?

— Frumuşică foc! Bine făcută… Cu nişte picioare superbe…

— Doamne, da’ unde-o fi găsit-o, că de aici a plecat singur?!

— Nu, au plecat amândoi.

— Letiţia dragă, l-am condus la gară! Şi-apoi eu îl ştiu pe Victor!… Nu m-ar fi minţit, mi-ar fi spus că pleacă împreună c-o fată!

— S-au cunoscut în tren. Fata dă examen la Conservator, căminul e departe… Din câte am înţeles, a condus-o întâi la cămin. De-aia a şi întârziat probabil. Tu mi-ai zis la telefon că trenul soseşte la cinci, iar el…

— Şi de ce n-a rămas la cămin? a întrerupt-o mama lui Victor.

— Mi-a zis că nu mai erau locuri. Ce puteam să fac?! să n-o primesc? Să las o fată să umble de colo-colo cu geamantanul după ea?! Asta-i Bucureşti!… I-am spus să-i dea o telegramă maică-sii că-i la mine…

— Da’ ea cum ţi s-a părut? Aşa… Nu ţi-ai putut da seama?

— Să vezi ce mi-a zis!… Că ei sunt o generaţie mai sinceră, mai puţin ipocrită… Adică, nu-s aşa de prefăcuţi ca noi. Cu alte cuvinte, mă iubeşti, te iubesc - asta-i. Nino, bine c-a dat Dumnezeu şi-avem băieţi!…

— Bine, bine, da’-i şi ea o fată de părinţi!… Pune-te în situaţia părinţilor ei! S-o ştii singură c-un… băiat… bărbat, ştiu eu, într-o casă… Noaptea! O noapte întreagă!

— M-am pus, n-avea tu grijă. Am vorbit cu ea, i-am spus că bărbaţii sunt bărbaţi… încearcă… Şi aşa mai departe. A roşit foc. Cred că-i o fată cuminte. Ţi-am zis, i-am cerut să transmită telefonic o telegramă maică-sii şi să-i dea numărul meu de-acasă. Ca s-o sune mâine la mine. Aşa o să se ştie sub control.

— Poftim, îl ştii plecat să dea examen la facultate – „Mamă, nu există să nu reuşesc!” –, şi când colo, uite cu ce surpriză îmi vine!

— Nina, acum sincer vorbind, nici noi n-am fost mai buni decât ei. Tu te-ai măritat la şaisprezece ani cu Andrei… Iar la şaptesprezece l-ai avut pe Victor. Eu de ce-am lăsat facultatea?…

Victor stătea pe canapea cu telegrama în mână, aşteptând să fie sunat din clipă în clipă. Compusese textul aşa cum îi ceruse la bucătărie tanti Letiţia, ameninţându-l după aceea cu degetul: „Mă, să nu te dai la fată, că dracu' te-a luat! Ai înţeles? Am vorbit cu ea, e fată cuminte. Mi-a spus. Aşa că vezi!…” Irina îi ceruse să vadă textul, Victor se opusese, spunându-i că vrea să-i facă o surpriză şi ea acceptase cu condiţia să stea lângă aparatul telefonic, pentru a întrerupe legătura dacă ceva din text n-o să-i convină. La primul semnal al soneriei, Victor a ridicat receptorul.

— 13 97 45? a întrebat telefonista.

— Da, a confirmat Victor, casa dr. Traian Nisipescu. Vă pot transmite textul telegramei?

— Da, vă ascult.

— „Sosit bine, a început Victor să dicteze, urmărind reacţia Irinei care stătea alături, pe fotoliu, cu mâna deasupra aparatului, gata să întrerupă în orice clipă legătura. Aranjat excepţional, a continuat el. Telefonează mâine, ora nouăsprezece, la 13 97 45. Şi uitându-se drept în ochii Irinei, a adăugat: Te sărut, Irina”.

Irina s-a făcut că nu înţelege şi Victor, privind-o cu aceeaşi insistenţă, a repetat:

— Te sărut, Irina! *O.K.?*

— Am înţeles, a spus telefonista.

— Nu, nu dumneavoastră m-am adresat, a ţinut Victor să precizeze şi a adăugat: Deocamdată, prin telefon nu poţi săruta pe nimeni.

— Asta ar mai lipsi, a spus telefonista şi a întrerupt legătura.

Irina se ridicase din fotoliu. Îndreptându-se spre televizor,

l-a întrebat pe Victor dacă ştie cum să-i dea drumul, poate e un program interesant.

— Nu-i nimic interesant, a spus el şi pentru a fi mai convingător, a adăugat: M-am uitat în ziar, e o piesă cu ţărani. Şi, ridicându-se de pe canapea, a întrebat-o deodată: Irina, îmi dai voie să te sărut?

— Nu! i-a răspuns ea scurt şi categoric.

— *O.K.* Dar pot să te-ntreb de ce?

— Dacă nu ne-am găsi aici… Dacă am fi în altă parte… dacă am fi, de pildă… în tren, la întoarcerea acasă, atunci… poate. Măi *Grădiniţă!…* a spus ea zâmbindu-i şi a vrut să continue, dar el a întrerupt-o:

— Ha-ha! Adică stai în banca ta, muceo! Mi-a plăcut. Aşa-i, vouă vă plac tipii cu experienţă… Care să vă scoată-n lume…

— Vorbeşti prostii, hai să-nchidem subiectul. Mai bine îţi cânt ceva la pian, vrei?

— Fain!

— Te previn însă: cânt ca o amatoare, a spus Irina, îndreptându-se în direcţia pianului.

— Stai niţel, a oprit-o Victor, să pregătim atmosfera!

— Ce-nseamnă *să pregătim atmosfera*? a întrebat ea cu mirare, privindu-l deodată cu suspiciune.

— Un moment şi-ai să vezi. În timp ce erai cu tanti Letiţia la Horia în cameră, am făcut o scurtă recunoaştere… Sticla de *whisky* nu mai e… A vrut să spună „virgină”, dar s-a abţinut şi a continuat: …aşa cum am lăsat-o luna trecută. Uite-o, a scos el sticla din bar, arătându-i-o Irinei, s-a băut din ea. Puţin *whisky* e tot ce poate fi mai indicat! Ha-ha, *O.K.?*

— Nu, eu nu vreau, a refuzat Irina, clătinând din cap.

— Nicio ţigară *Kent*?

— Nici.

— Ei cum? La noi aproape toate fetele beau şi fumează. Nu *whisky* - coniac.

— Eu n-am avut timp de… viaţa mondenă, a trebuit să

lucrez foarte mult. Şi nici de-aici înainte n-o să am timp. Te previn, ca să ştii, s-a trezit ea adăugând.

Rămânând pentru o clipă tăcut, Victor a privit-o cu intensitate şi a izbucnit:

— Irina! Irina, mi-ai spus cel mai frumos lucru din lume! mai frumos decât o mie de sărutări! şi s-a apropiat de ea.

— Toarnă-ţi în pahar *whisky!* i-a tăiat Irina elanul, arătând spre sticla pe care el o lăsase pe masă. *O.K?*

— *O.K.!* i-a răspuns el zâmbind.

— Iar în legătură cu ce ţi-am spus, tu interpretează cum vrei, Grădiniţă.

Irina nu l-a mai lăsat să-i răspundă. Aşezându-se la pian, a ridicat mâna în sus, anunţându-l: „Chopin!” Şi a început să cânte.

Turnându-şi puţin *whisky* în pahar şi aprinzând o ţigară, Victor s-a aşezat pe un scaun lângă masă, ca să-i poată privi mâinile. În cameră răsunau acordurile delicate, dar totuşi viguroase ale unei mazurci de Chopin; după câteva măsuri s-a auzit soneria telefonului.

Victor a ridicat receptorul, la celălalt capăt al firului era mama:

— Alo, Victoraş?

— Da, mam.

— Era vorba să mă suni, nu?

— Sigur, mam, am zis însă că te sun mâine, când o să-ţi pot spune câte ceva.

— Ce făceai?

— Nimic, aşa… Mă uitam la televizor, şi i-a zâmbit complice Irinei.

Venise lângă el, urmărind cu o anumită încordare dialogul dintre mamă şi fiu.

— Mi-a zis tanti Letiţia că nu eşti singur.

Victor a rămas câteva clipe tăcut, gândindu-se că va trebui să vorbească despre Irina în prezenţa acesteia.

— Nu-i aşa? a insistat mama.

— Aaa, o piesă cu ţărani.

— Eu nu înţeleg cum de-ai putut să faci una ca asta?! Ai pus-o pe tanti Letiţia într-o situaţie foarte delicată!

Lui Victor i s-a părut că Irina aude tot ce spune maică-sa, a dus mâna mai sus pe receptor, şi-a strivit urechea cu el, ecranându-l din ambele părţi, astfel ca niciun sunet să nu mai răzbată afară. S-a grăbit să spună, uitându-se la Irina:

— Mam, în tren am cunoscut o fată foarte drăguţă care dă examen la Conservator. E violonistă. O fată tare bună. Îmi place foarte mult.

Irina întâi a zâmbit, apoi, roşindu-se, i-a făcut semn în sensul că nu trebuia să-i spună asta mamei.

— Ea-i lângă tine, nu? Te-aude?

— Sigur, o cheamă Irina. Irina Băicuş. Ai s-o cunoşti, ai să vezi, o să-ţi placă şi ţie.

— Şi examenul, Victor? E vorba de viitorul tău!

— Ţi-am spus că sută-n-sută. Acum m-am răzgândit: mie-n sută! Ca să fiu cu ea în Bucureşti.

Irina a răsfrânt buza de jos, strâmbându-se la Victor.

— Victoraş, am avut întotdeauna încredere în tine, ştii foarte bine. Ca doi prieteni… Rămâneţi singuri toată noaptea, sper c-ai să te porţi ca un *gentleman*.

— *O. K.,* mam!

— Pot să dorm liniştită, nu?

— Absolut sigur! Îţi urăm amândoi noapte bună.

După întreruperea legăturii, Irina şi Victor s-au privit tăcuţi câteva clipe şi Victor a spus:

— Mama mi-a zis să mă port ca un *gentleman…* Hai să-ţi povestesc ceva. Un inginer se întorcea la Bucureşti cu maşina, însă noaptea l-a surprins un viscol pe drum. A făcut tot posibilul să ajungă până-n marginea unui sat şi a bătut la uşa primei case la care a văzut lumină. I-a deschis o femeie. Ingineru’ i-a povestit ce i s-a întâmplat şi a rugat-o să-l găzduiască. „Domnule, zice femeia, eu v-aş primi cu plăcere, dar vezi dumneata, sunt văduvă…” „Vai de mine, face ingineru’, eu ştiu să fiu *gentleman*!” „Bine”, a zis femeia şi l-a găzduit. Dimineaţa, când s-a sculat inginerul,

femeia era în curte, dădea de mâncare la păsări. S-a uitat inginerul şi a întrebat: „Fiţi bună, văd c-aveţi o mulţime de găini, dar un singur cocoş?” „Ei, domnule dragă, i-a răspuns ea, cocoşul ăsta nu-i *gentleman*...”

Irina a ridicat privirea spre Victor, o privire în care era şi compătimire şi dezgust, şi i-a spus străină şi rece:

— Ai băut cam mult. Poate asta e singura ta scuză. Noapte bună!

Şi, fără să se mai uite la el, s-a retras în cameră.

Victor a încercat să adoarmă, spunându-şi că mâine îi va cere iertare Irinei şi ea va înţelege sau poate a şi înţeles că totul a plecat de la o asociaţie stupidă de cuvinte. Pe noptieră era un tranzistor, a căutat muzică simfonică, gândindu-se că ar putea fi un pretext pentru a intra cu Irina în vorbă, dar, ca un făcut, peste tot se vorbea sau în cel mai bun caz se transmitea muzică uşoară.

S-a dus în hol, şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat în fotoliu. Îşi semnalase discret prezenţa, în speranţa că Irina va spune ceva, aceasta însă continua să tacă, probabil adormise, şi-a zis el, şi s-a trezit întrebând:

— Irina, dormi?

— Nu, s-a auzit răspunsul ei dincolo de uşă.

— Ce faci?

— Mă uit la stele.

— La stele? Deasupra la sunt încă trei etaje.

— N-are importanţă. E o noapte superbă… Bolta e spuzită cu stele… Ursa Mare e chiar deasupra mea… Uite-le pe Bubhe şi Mizar… Formidabil, chiar acum a căzut o stea! A cui o fi?

— A mea, a spus Victor.

— Nu, a ta e încă sus.

— O vezi?

— Da.

— Pot să-ţi mulţumesc?

— Ea stă acolo indiferent de mine.

— Irina, nu vii încoace? Te rog!

— Nu, Victor.

— Atunci vin eu la tine.

— Dacă vii, mă supăr şi de mâine nu ne mai vedem! Vrei asta?

— Tu ştii foarte bine că nu. A continuat după o clipă de tăcere: Vino! Te rog foarte mult! Vreau să-ţi vorbesc, să-ţi spun ceva. Dar nu prin intermediul uşii. Trebuie să-ţi văd faţa. Să te privesc în ochi. Te rog mult!

— Bine, vin, a spus ea şi după o pauză l-a întrebat: Cum eşti îmbrăcat?

— În pijama, i-a răspuns el. Să mă duc să mă schimb?

— Nu, pentru că şi eu tot în pijama sunt, s-a auzit vocea ei chiar lângă uşă şi în clipa următoare Irina a apărut în hol. Măi Grădiniţă, da' fumezi, nu te joci! În tren n-ai fumat.

— Nu fumez des; dar ţigările bune îmi plac. Şi niciodată înainte de meciuri. Trec săptămâni întregi când nu pun o ţigară în gură. Dacă n-am o ţigară bună, nu fumez.

— Ce-ai vrut să-mi spui?

— Irina, te rog foarte mult să mă ierţi. Îmi pare enorm de rău. Am stricat o seară. Prima noastră seară. Mă ierţi? Da?

— Da.

— Buuun, şi a zâmbit fericit. Irina, a spus el deodată, mai cântă-mi ceva la pian!

— Tot Chopin?

— Ce vrei tu.

Irina studiase pianul doar atât cât îi fusese necesar pentru formarea ei muzicală, lucrase însă inteligent şi stăpânea claviatura cu destulă siguranţă; s-a hotărât pentru *Sonata în do major* de Mozart.

Victor a venit să se sprijine de marginea pianului. De data aceasta nu-i mai urmărea mâinile, ci expresia feţei şi încerca să pătrundă dincolo de ea. Puritatea liniei melodice era parcă o copie a personalităţii Irinei: o dulce candoare amestecată cu un anumit rafinament şi o putere de pătrundere nebănuită, multă graţie, copilăroasă aproape.

Încheind prima parte a sonatei, Irina s-a sculat brusc şi cu

aceeaşi simplitate şi naturaleţe cu care cântase la pian a atins cu o sărutare fugară buzele lui Victor. Surprins, acesta a rămas lipit de colţul pianului, incapabil să facă vreo mişcare.

— Acum, Victore, te rog du-te la tine! Da?

— Da, a şoptit el transfigurat.

— Bine, somn uşor!

V

Trebuia să beau neapărat o cafea, făcusem o greşeală că nu comandasem şi o cafea la *Adlerhotel im Park,* preţurile nu fuseseră prea piperate, chiar mă mirasem când chelnerul îmi prezentase nota de plată. Oprisem la staţia de benzină de la ieşirea din Baden, pentru orice eventualitate făcusem plinul la rezervor şi cumpărasem o hartă rutieră a Elveţiei. De fapt, pentru ea mă oprisem. O s-o cercetez în linişte când o să mă opresc să beau o cafea.

Benzinarul, un băiat simpatic - deschisese singur capacul rezervorului de benzină, controlase nivelul uleiului la motor, presiunea aerului în pneuri, spălase parbrizul - mă sfătuise ca, în cazul în care merg la Berna, să ies la autostradă virând imediat la stânga... Autostrada e la doi kilometri, spusese el, nu mai departe, e păcat să nu folosiţi autostrada cu o maşină ca a dumneavoastră!” Nu, nu voiam să merg direct la Berna, aveam de gând să-mi continui drumul spre nord-vest, ca să văd Basel-ul.

Şoseaua era excelentă, aş fi putut să beau o cafea la Brugg. Nu oprisem cu toate că fusesem decisă s-o fac, ceva îmi spunea că trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de *Adlerhotel im Park,* de aia şi goneam aşa. Trecând prin

Möhlin, am văzut un local frumuşel chiar în şosea şi am frânat cu putere. Oricât de energică a fost frâna, depăşisem localul, a trebuit să folosesc marşarierul.

Când am intrat, toţi cei care se găseau la mese m-au condus cu privirile, probabil din pricina maşinii sau pentru că adoptasem o ţinută cam provocatoare. La aşa maşină - aşa ţinută! Nu era lume prea multă, m-am aşezat la o masă, am cerut o cafea tare şi, aprinzând o ţigară, am deschis harta.

Până la Basel mai rămăseseră doar douăzeci de kilometri, aveam la dispoziţie timp suficient. Da, făcusem o prostie, mi-am spus, că nu vizitasem Baden-ul. Îmi fusese foame, mă grăbisem să mănânc, iar după aceea… Şi fără să vreau mi-am aruncat ochii spre maşină.

Îmi alesesem special masa aceea, ea îmi permitea să ţin sub observaţie Rolls-ul. Restaurantul avea ferestre mari, larg deschise, maşina o lăsasem peste drum, la parcare, chiar lângă marginea şoselei şi, bineînţeles, înainte de a mă îndepărta controlasem fiecare portieră în parte.

Proprietăreasa localului îmi adusese de câteva secunde cafeaua, când, în drum spre ieşire, lângă masa mea s-a oprit o pereche cam stranie:

— Sunteţi mulţumită de maşină? m-a întrebat el.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, mic şi bondoc, cu faţa dominată de nişte mustăţi enorme, în „furculiţă”, ca pe vremea străbunicului, şi, pentru o clipă, am avut imaginea acestuia: seara, înainte de culcare, îşi uda mustăţile. Apoi, după ce le răsucea bine, le presa cu o plasă specială, al cărei şnur elastic îl petrecea pe după urechi, încheindu-l la spate. Ceea ce contrasta însă la bondocul din faţa mea erau rucsacul purtat în spate şi mănuşile de automobilist de pe mâini. Se vedea clar: pielea, pe partea interioară a mănuşilor, prezenta acel luciu pe care îl imprimă volanul şi nici nu erau prea curate. Dar dacă veniseră aici cu maşina, de ce mai purta bondocul acest rucsac enorm în spate, îndesat zdravăn, cu buzunarele umflate, să plesnească

aproape?

Am vrut să-i răspund că în cazul în care o să fiu nemulţumită de Rolls o să-i dau de veste, dar m-am abţinut şi i-am spus: „Aş fi nedreaptă dacă m-aş plânge de ceva”. O mulţumire imensă i-a luminat faţa, a zis „Eram sigur” şi, întorcându-se spre însoţitoarea sa - prietenă, sau soţie, sau fiică, Dumnezeu ştie - a exclamat:

— Este un Excalibur, Hedy! Un Rolls-Royce Excalibur! Ia loc, draga mea! a invitat-o el şi, trăgându-şi un scaun, s-a aşezat lângă mine.

În clipa aceea am regretat nespus că mă abţinusem, că nu-i spusesem ceea ce avusesem de gând. Hedy mă privea extatic, cuvântul *Excalibur* provocase în ea o admiraţie fără margini, eram convinsă, chiar aşteptam, ca dintr-o clipă în alta se va ridica de pe scaun şi, strângându-mă la piept, mă va acoperi cu sărutări. Era o femeie căreia greu îi puteai determina vârsta, ceva între douăzeci şi patruzeci de ani, blondă, înaltă cam de vreun metru şi optzeci şi în special dolofană, cu o carne moale şi puhavă ca un aluat dospit.

Bondocul a comandat două cafele şi m-a întrebat dacă nu vreau un *whisky.* I-am răspuns că prefer un *Dubonnet* şi după ce proprietăreasa localului s-a îndepărtat de la masă, mi-a spus, aranjându-şi mustăţile dintr-o mişcare a mâinii:

— Am văzut că studiaţi harta, veniţi probabil de la Neuhausen.

Nici nu auzisem despre o asemenea localitate: am negat.

— Nu, vin de la… Baden. Vrusesem să spun Zürich, dar mă răzgândisem pe drum.

— Şi n-aţi urcat spre Neuhausen? Ştiu. Aţi fost nu o dată probabil, dar cascadele Rinului merită admirate de mii de ori!

— Vă mărturisesc, nu le-am văzut încă. Am auzit că într-adevăr…

— Doamne, e o minune a naturii! O minune care datează de şase mii de ani! Cum de nu v-aţi dus pană acum s-o vedeţi?

— De-abia m-am stabilit în Elveţia.

— Înţeleg… De unde veniţi? vorbiţi perfect germana!…

— Din Statele Unite. Este în apropiere de Schaffhausen. Nu? am întrebat ca să schimb vorba, dar Hedy s-a agăţat cu mâinile de braţul meu şi a spus, zâmbind atotştiutoare:

— Sunteţi cu siguranţă actriţă!

— Ceva în genul acesta, am răspuns evaziv şi am vrut să repet întrebarea cu Schaffhausen-ul. N-am mai avut timp, Hedy şi începuse să vorbească.

— Vezi, Peter, ţi-am zis eu că am mai văzut-o pe doamna! La televizor, într-un film, asta ştiu precis!

— Şi eu te-am aprobat: „Da, şi mie mi se pare foarte cunoscută, a spus el zâmbindu-i drăgăstos, după care s-a întors spre mine: Chiar la câţiva kilometri de Schaffhausen. Un moment, să vă arăt! Şi a luat harta.

Parcă presimţind ceea ce avea să urmeze, împăturisem harta şi o mascasem, ţinând neglijent braţul deasupra. Mă scăpase de întrebările prietenei sale, în schimb mă luase el în primire. Mi-a arătat drumul pe hartă, mi-a spus că din locul unde ne aflam sunt vreo 30 de kilometri, astă-seară vor să fie la cascade, nu-nu, nu cumva să cred că este vreun apropo, au maşina lor, un Opel, Opel-ul e o maşină spaţioasă, comodă, foarte robustă, cu un motor de aproape o sută de cai şi nu consumă decât zece la sută.

— Vă spun îndată, a continuat el, de ce am hotărât să sosim la Neuhausen încă înainte de lăsarea serii. Pentru că, în felul acesta, avem posibilitatea să asistăm la două spectacole. Unul la lumina reflectoarelor, iar mâine dimineaţă admirăm căderea apei în bătaia soarelui. Între 6 şi 3, razele soarelui cad aproape perpendicular pe şuvoiul de ape. Un şuvoi de peste o sută cincizeci de metri lăţime! Iar acum, în lunile iunie şi iulie, debitul apei atinge peste o mie de metri cubi pe secundă! O mie de metri cubi pe secundă! Imaginaţi-vă această uriaşă perdea de apă, căzând de la o înălţime de douăzeci şi unu de metri, în bătaia razelor de soare! O feerie! O feerie când în alb, când

în milioane de curcubeie! Dar zgomotul?! Zgomotul pe care îl face apa în cădere?!

Căderile Rinului erau fără îndoială un spectacol grandios, dar exaltarea care pusese stăpânire treptat pe bondoc, gesturile dramatice ale mâinilor sale şi mai ales sclipirea stranie, de o anumită fixitate, care îi apăruse în ochi, m-au hotărât să-l întrerup chiar cu riscul de a săvârşi o impoliteţe. Întâi mi-am zis că o să-l opresc pur şi simplu, spunându-i că mă grăbesc. Impoliteţea ar fi fost însă prea grosolană şi atunci i-am făcut semn proprietăresei să mai aducă un *Dubonnet.* Numai că, în loc să ridic paharul, am bătut cu el în masă. Zgomotul m-a lovit în timpane.

Bondocul a mai spus: „Ceva mai departe căderea apei este şi mai profundă!” - şi abia atunci s-a oprit. Apoi s-a uitat la mine ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte de ceva. Am înţeles că nu-şi dăduse exact seama ce se întâmplase, am tras cu ochiul spre Hedy, aceasta privea cu ochi pierduţi pe fereastră şi am hotărât să profit.

— Fiţi amabil, vă rog, m-am adresat eu bondocului pentru a-l scoate de sub vraja căderilor Rinului, de la Basel am de gând să merg spre Berna-Lausanne, ce drum mi-aţi recomanda? l-am întrebat, zâmbindu-i graţios.

M-a privit câteva clipe cu nedumerire şi a început să vorbească cu o voce neaşteptat de calmă.

— Sigur, cu Excalibur-ul dumneavoastră, de la Basel puteţi merge pe autostrada Liestal-Solothurn-Berna-Fribourg, iar de acolo pe drumul nr. 12, la Lausanne. Să nu faceţi cumva o asemenea greşeală! Preferaţi şoseaua nr. 18, prin Delemont-Biel. Regiunea e locuită de francezi, însă-i foarte frumoasă. Mai ales că de la Biel puteţi s-o luaţi pe drumul nr. 5, care merge de-a lungul lacurilor Biel şi Neuchâtel. Sau dacă nu, prin Murten, la Lausanne.

Toate acestea mi le-a spus fără să se uite pe hartă şi a continuat descriindu-mi pitorescul drumului de la Delemont la Neuchâtel. Treptat, a început să se monteze, vocea sa să capete accente tot mai patetice; păţită, ştiam că urmează

exaltarea, mă gândeam să găsesc ceva ca să-l întrerup, când Hedy a intervenit, arătând spre cicatricea mea:

— Aţi încercat să vă omorâţi? a întrebat ea cu voce spartă, ca şi când întrebarea ar fi fost pregătită demult, ea demult ar fi vrut să mă întrebe, dar nu îndrăznise şi întrebarea izbucnise fără voia ei. A adăugat cu o imensă satisfacţie în priviri, adresându-se bondocului: Vezi, Peter, şi doamna a încercat să-şi ia zilele! Tu vezi? şi i-a atras atenţia spre mâna mea.

Numai că eu o şi retrăsesem sub masă. M-am ridicat brusc şi, spunându-le un scurt „Mă grăbesc”, m-am îndreptat cu paşi hotărâţi spre uşă.

— Doamnă! a strigat proprietăreasa localului după mine. Aţi uitat să plătiţi cafeaua! Cafeaua!

Am făcut un semn spre masa bondocului, adică o s-o plătească el, şi am ieşit. Ce mare lucru o cafea?! S-o plătească, dracu’ să-i ia pe amândoi! şi mi-am adus aminte că nu le spusesem nici cel puţin bună ziua.

Pe şosea, şi dintr-o direcţie şi din cealaltă, se scurgeau tot timpul maşini, am făcut câteva încercări să traversez, însă n-am reuşit. M-am uitat, nu, bondocul şi mastodontul blond nu veneau după mine. Am fost nevoită să aştept vreo cinci sau chiar zece minute; mă cuprinsese disperarea şi, riscând, am ajuns în mijlocul şoselei.

Maşinile zburau prin dreapta şi prin stânga, aproape atingându-mă, şi conducătorii lor îmi făceau semne, ducând mâna la cap, adică nu sunt în toate minţile. Ce aveau cu mine?! „Sunt chiar pe linia neîntreruptă, unde stau de obicei şi agenţii de circulaţie…” mi-am spus. Tot ce doream era să ajung cât mai repede la maşină; o curiozitate nebună, amestecată cu o presimţire irezistibilă, m-a determinat să risc din nou.

Cât stătusem la masă, mă uitasem mereu în direcţia Rolls-ului; la un moment dat, câţiva puştani îl înconjuraseră cu priviri admirative, apoi de maşină se apropiase un domn care coborâse dintr-un Peugeot… Pentru o clipă mi se

păruse, chiar tresărisem, că este bărbatul-de-la-*Bristol Café.*

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit la valiză. Era la locul ei, pe canapeaua din spate. Să fi lăsat eu peruca deasupra? Probabil. Nu, din câte ţineam minte, o ascunsesem sub geamantan… Ridicasem geamantanul şi o băgasem sub el. Se vede că avusesem numai de gând. O s-o pun în valiză, să nu mai am probleme cu ea. Aşa şi vrusesem să fac, găsindu-mă încă la parcarea din faţa lui *Adlerhotel im Park,* valiza era însă ticsită, da, din cauza asta renunţasem.

Am controlat maşinal portierele, erau de neclintit şi, scoţând cheile din poşetă, mi-am adus aminte că uitasem harta în restaurant, pe masă. O să cumpăr alta, mi-am zis, şi am descuiat uşa pentru a mă urca la volan. Chiar în momentul în care am introdus primul picior, am văzut jos, lângă pedala de acceleraţie, o cheie de maşină. Am ridicat-o, gândindu-mă intrigată cum de n-o observasem până atunci. Era o cheie de contact. Ei, cum?! Era chiar cheia de la contactul Rolls-Royce-ului! Scăpase probabil de pe lanţul brelocului, mi-am zis şi m-am uitat după chei. Pe fotoliul de alături nu se vedeau, m-am săltat uşor şi-am controlat perna cu mâna, poate mă aşezasem pe ele. Nu, şi nici în contact nu erau… Şi nici n-aveau cum să fie, din moment ce cheia de contact era la mine în mână! „Ei, drăcia dracului!” am exclamat fără să vreau.

Le-am descoperit în uşă, descuind-o, le uitasem acolo. Straniu era însă altceva: cheia de contact se afla la locul ei, pe lanţ. Am comparat-o cu cea găsită lângă pedala de acceleraţie, erau absolut identice. Într-adevăr, maşinile sunt livrate de fabrică cu două chei de contact, dar cum de nu observasem până acum cheia, nu puteam să pricep. Asta presupunând că ea căzuse acolo scăpată din greşeală de doamna sau de domnul Krebs. Pentru că altă explicaţie nu era posibilă. Umblasem în cutia de bord când scosesem sticla de *whisky,* dar… Căutasem, e adevărat, şi în

buzunarele portierelor, uitându-mă după o hartă… Să fi fost cheia în certificatul de înmatriculare a maşinii şi să fi căzut când am vrut să văd pe numele căruia din soţi era trecut Rolls-ul? E greu de crezut.

Hotelul se găsea pe o alee liniştită şi verde, cu pomi seculari. Portarul s-a repezit să deschidă uşa Rolls-ului, înclinându-se respectuos mi-a spus „Bine-aţi venit din nou pe la noi” şi mi-a ajutat să ies din maşină. A scos apoi valiza, a încredinţat-o unui *boy* care apăruse între timp şi s-a urcat la volan.

Totul s-a petrecut ca într-o piesă jucată de sute de ori, nu mi-a fost greu să înţeleg: portarul ducea Rolls-ul undeva la parcare, tocmai de aceea nu găsisem nicio maşină în faţa hotelului, şi cu toate că *boy-ul* îmi deschisese uşa, invitându-mă înăuntru, m-am întors fără să vreau în direcţia în care dispărea Rolls-ul.

Holul, nu prea mare, era gol, învăluit într-o linişte nefirească, de nicăieri nu se auzea nici cel mai mic zgomot, covoarele moi aveau parcă proprietatea de a absorbi până şi sunetul vocii, mirosea a mobilă veche care cunoscuse în tihnă câteva generaţii. Funcţionarul de la recepţie, un om înalt şi uscăţiv, cu o chelie foarte pronunţată, m-a salutat printr-o mişcare a capului, zâmbindu-mi ca şi cum ar fi fost deosebit de încântat de-a mă vedea.

— Ne face o mare plăcere, a spus el, că ne onoraţi din nou. Doriţi acelaşi apartament?

Şi el, şi portarul mă confundau desigur cu altcineva, din cauza Rolls-ului probabil, o să se lămurească îndată, şi, scoţând paşaportul din poşetă, am zis punându-l pe ghişeul recepţiei:

— Nu, aş dori o cameră. O cameră liniştită, am adăugat fără să vreau şi mi-am dat seama că spusesem o prostie: hotelul era situat pe o stradă, aproape o alee, ferită de circulaţia maşinilor.

— Da, bineînţeles, şi, întorcându-se, a scos o cheie de care era prins un cap de cal, sculptat în lemn, ceva

asemănător cu respectiva piesă de şah şi pe care i-a dat-o boyului de lângă mine. A deschis apoi paşaportul pentru a completa formularul, l-am urmărit cu atenţie, dar n-am observat pe faţa lui nici cea mai mică expresie de surprindere. Era un funcţionar stilat, se vedea după faţă.

Boy-ul mă conducea spre lift când am fost ajunsă din urmă de portar. Mi-a înmânat cheile de la maşină şi, înclinându-se din nou respectuos, s-a retras discret. Mi-am zis că trebuia să-l fi dat un bacşiş. Îmi scăpase din vedere, preocupată de gândul dacă închisese bine maşina, vrusesem chiar să-l întreb, numai că el se retrăsese prea repede. Ştia că bacşişul îl va primi la plecare.

Camera era odihnitoare, cu mobilă armonioasă şi caldă, am desfăcut imediat valiza şi, aranjându-mi lucrurile în dulap, am constatat definitiv că mănuşile lipseau. Şi cele de seară şi cele albe. Am deschis frigiderul; aşa cum mă aşteptasem, era plin cu tot felul de băuturi. „Voi face întâi un duş ca să mă refrişez după drum şi-apoi voi vedea…” Mi-am zis.

Stăteam în fotoliu cu un pahar de *Dubonnet* în mână, încercând să reconstitui tot ce făcusem în ziua aceea şi, deodată, mi-am adus aminte că aeroportul din Zürich avea un hotel *Hilton.* Acesta dispunea fără îndoială şi de un parking subteran, domnul Krebs ar fi putut să-şi lase maşina acolo. Ce conta pentru el să plătească pe două luni parcarea maşinii?! E adevărat, ar fi pierdut timp… Da, el era cu timpul la limită. Dar de ce n-a comandat un taxi? Să se fi anulat cursa de Lisabona-Sao Paulo aşa de târziu? Când a ales varianta Stockholm-New York s-a gândit probabil că trebuia să vin la unsprezece şi a întrevăzut imediat posibilitatea de-a ajunge la aeroport cu Rolls-ul. Asta era singura explicaţie, alta nu putea fi!

Am dus paharul la gură şi am auzit cum s-au lipit buzele de marginea lui. Era atâta linişte aici, încât am simţit dureri în urechi. Şi m-am hotărât deodată să ies în oraş. O să mă îmbrac şi-o să ies în oraş. O să văd mai întâi unde mi-a dus

portarul maşina, iar apoi o să pornesc pe străzi, să văd Basel-ul.

Francezii îi spun Bâle… Este punctul de întâlnire a trei frontiere: a Franţei, R. F. Germaniei şi Elveţiei, singurul port al ţării… Albert locuise câţiva ani în Basel şi îmi povestise o mulţime de lucruri, oraşul are o mare influenţă asupra vieţii culturale a Elveţiei, dar în acelaşi timp este renumit prin localurile sale de noapte. Ar fi o idee. Mâine va trebui să mă duc neapărat la *Kunstmuseum,* să văd *Capul de bărbat* al lui Rodin. Albert îmi spusese că galeriile de artă din Basel deţin cele mai celebre colecţii de pictură din Elveţia, cu opere reprezentative ale lui Van Gogh, Renoir, Delacroix, Koch, Cézanne, Gauguin, Matisse, Chagall, sculpturi de Moore şi Chillida… ar fi mare păcat să le scap. Mai era de văzut catedrala, apoi celebra Barfüsserplatz, cu fântâna *Samson şi Dalila…*

König era un hotel vechi şi nu prea mare, dar la subsol fusese amenajat un garaj, l-am descoperit fără să-l mai întreb pe portar şi, văzând Rolls-ul aliniat lângă alte maşini, am răsuflat uşurată: puteam să mă plimb fără grijă. La colţ am cotit la dreapta şi am nimerit într-o stradă viu animată. Puţin mai departe a oprit în staţie un tramvai.

„Ce-ar fi să mă urc într-un tramvai, să mă duc până la capătul liniei şi apoi, tot cu el, să mă întorc înapoi?” m-am întrebat şi mi-am răspuns că n-ar fi deloc rău. Un oraş nu poate fi cunoscut din maşină şi mai ales stând la volan; străzile trebuie străbătute pe jos. O voi face mâine, iar astăzi voi vedea oraşul plimbându-mă cu tramvaiul. În staţie era lume puţină, tramvaiul a venit aproape gol.

Înainte de intrarea în Basel îmi atrăsese atenţia, lângă un grup de staţii de benzină, o rulotă galbenă cu inscripţia *L’Automobile Club de Suisse, Informations.* Oprisem şi cumpărasem o hartă rutieră a Elveţiei, fata de la ghişeu îmi recomandase să mă opresc la *König Hotel* şi, explicându-mi cum să ajung, îmi dăduse o hartă a oraşului. O luasem în poşetă, aşa că mă puteam orienta foarte bine în ce direcţie

mă îndreptam. Rămânea doar să întreb pe cineva cum se numea strada pe care circula tramvaiul, ca apoi s-o depistez pe hartă.

Aşa am şi făcut, un domn foarte amabil m-a ajutat să reperez locul unde mă aflam, în scurt timp trebuia să ieşim de-a lungul Rinului, care desparte Baselul în două.

— Vedeţi, mi-a spus el, periferiile din nordul oraşului, în stânga râului, aparţin de Franţa, iar în dreapta, de R.F. Germania. Şi portul, şi uzinele *CIBA*[1] - aţi auzit, nu, de vestita fabrică de medicamente *CIBA,* zece mii de muncitori! - sunt în Elveţia, însă în port lucrează în majoritate francezi, iar la uzină sunt numai nemţi.

La un moment dat am intrat într-un cartier comercial de mâna a doua; spunându-mi că aş putea cumpăra de acolo ceva pentru mama şi Ioana, m-am grăbit să cobor. Judecând după lumea care popula străzile, portul trebuia să fie undeva pe aproape, din păcate însă magazinele şi începuseră să închidă. Nu mă îndoiam, contrabanda era aici în floare şi desigur şi lucrurile de îmbrăcăminte sensibil mai ieftine. Cu atât mai mult cu cât în R.F. Germania preţurile erau mai mici decât în Elveţia.

A doua zi am constatat că era într-adevăr aşa, am cumpărat ce-mi pusesem în gând şi m-am grăbit să mă întorc la hotel. Camerele trebuiau predate, aşa cum anunţa un afiş la recepţie, până la ora 12, n-aveam niciun chef să plătesc camera încă o noapte. Îmi făcusem de dimineaţă valiza, ca să nu mai pierd timp la plecare, i-am spus portarului să aducă Rolls-ul în faţă şi am trimis un băiat după bagaje în cameră.

Recepţionerul s-a arătat profund dezamăgit:

— De data aceasta aţi rămas la noi foarte puţin… Îmi pare rău că vă grăbiţi, o să ne facă o mare plăcere să vă vedem din nou.

Am vrut să-i zic ce tot vorbeşte, e prima dată când vin. La Basel, m-am gândit însă că procedează probabil aşa cu toţi

[1] Chemische Industrie Basel.

clienţii. E un mod de a flata lumea, oamenilor le face plăcere să vadă că sunt cunoscuţi, chiar dacă în sinea lor îşi dau perfect seama că este vorba de o confuzie. Ne place tuturor să fim cineva, iar recepţionerul, frecându-se de atâţia clienţi, a înţeles asta demult.

Mi-am luat rămas bun de la el şi, cum Rolls-ul fusese tras la intrare, am ieşit din hotel, urmată de *boy*-ul care îmi ducea bagajele. Portarul s-a înclinat şi mi-a întins ceva lucitor.

— Am găsit cheia aceasta lângă pedala de acceleraţie, a spus el. Este cheia de rezervă probabil.

— Lângă pedala de acceleraţie? am întrebat, nevenindu-mi a crede.

— Da, chiar lângă pedală, a confirmat el.

M-am hotărât deodată să spun:

— Când te-ai urcat ieri în maşină ca s-o duci la garaj, nu era, nu?

— Nu, aş fi văzut-o. Adică, nu ştiu. Maşina a fost încuiată, n-a umblat nimeni în ea. Probabil că n-am observat-o, a adăugat el, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

Cheia găsită ieri o pusesem în poşetă şi ea trebuia să fie acolo. Am deschis cu un gest sigur poşeta şi am început să caut în ea. Zadarnic, cheia dispăruse.

— Se vede că am scăpat-o eu, am spus portarului, i-am făcut semn *boy*-ului să aşeze bagajele pe bancheta din spate şi, împărţindu-le câte un bacşiş, m-am urcat la volan.

Cheia descoperită de portar nu-mi dădea pace; după câteva colţuri de stradă am oprit Rolls-ul, am răsturnat tot ce aveam în poşetă pe fotoliul din stânga, am controlat poşeta dacă n-a rămas ceva înăuntru şi de-abia atunci am început să iau fiecare lucru la mână. Nu, n-am găsit cheia. Şi doar ştiam cu precizie că o pusesem în poşetă!

„Dar dacă în loc de poşetă am băgat-o în cutia de bord?” m-am întrebat în timp ce îmi aprindeam o ţigară. Şi mi-am răspuns că este exclus. Semnul de întrebare se născuse însă, am deschis capacul şi, trecând pe fotoliul din stânga,

m-am uitat în cutie: era doar o singură cheie, cheia pe care mi-o dăduse portarul.

VI

La intrarea într-un gang, o vitrină îngustă, cu marginile nichelate, expunea tot felul de fotografii de dimensiuni reduse, ce încadrau un anunţ greşit formulat, scris inestetic, pe un carton cenuşiu: „Executăm legitimaţii urgente”. Dintr-un colţ zâmbea Stela Popescu, iar mai jos, chiar în centrul vitrinei, privea egal şi indiferent Radu Beligan. Ceea ce conta era cuvântul „urgente”, iar dacă însuşi Beligan, şi-au zis ei, s-a fotografiat aici, înseamnă c-a ştiut el ceva!

În camera de la intrare nu era nimeni, Irina a strâns a mirare din umeri şi Victor i-a făcut semn în direcţia draperiei negre ce închidea partea din fund a încăperii.

Sub cristalul biroului erau aşezate, una lângă alta, zeci de fotografii, l-au recunoscut şi aici pe Radu Beligan. Chiar alături, un bebeluş, culcat cu faţa în jos, se uita cu ochi larg deschişi a surprindere, expunând un posterior rotofei. În rest, tot felul de chipuri. Privind fotografiile, Victor a încercat să-şi dea seama cam câtă inteligenţă exprimă o faţă sau alta, nu era un lucru prea distractiv şi el i-a spus Irinei în şoaptă: „Contemporanii noştri”.

În scurt timp, de după draperie a apărut un domn grăsuţ, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un halat negru.

— Ce doriţi? a întrebat el sec şi oarecum supărat.

— Cafea cu lapte, a spus Victor, zâmbindu-i politicos.

— Îndată! a replicat fotograful, făcând un gest prevenitor, un singur minut vă rog să mai aşteptaţi, şi a dispărut în

spatele draperiei.

Irina s-a uitat dojenitor la Victor, ca şi cum i-ar fi spus „Nu trebuia”, e un tic verbal acest „Ce doriţi”; în loc de răspuns, Victor i-a apăsat cu degetul vârful nasului ca pe butonul unei sonerii.

Fotograful s-a ţinut de cuvânt, probabil că avusese în baie ceva la developat. A ieşit cu o faţă surâzătoare şi li s-a adresat, glumind:

— „Radem etichete”… L-aţi auzit pe Toma Caragiu în monologul ăsta?

— Nu, i-a răspuns Victor.

— Păcat. A fost colosal. Mare actor! Bun, atunci, până-i gata cafeaua cu lapte, să vă fac nişte poze. Un singur lucru să nu-mi cereţi: să vi le fac repede. Mai bine vă cânt ceva din Rigoletto, cu toate că nu sunt astăzi în voce.

— De acord! a acceptat Victor, ridicând mâna într-un gest semnificativ.

Fotograful a izbucnit în râs.

— Prefer să vă fac pozele. De care doriţi?

— Tip buletin. Pentru examen la facultate.

— În regulă, a spus fotograful, a tras draperia într-o parte şi a invitat-o pe Irina să ia loc: Domnişoara întâi… Sau, dacă doriţi, a continuat el după o pauză, răzgândindu-se parcă, aşezaţi-vă alături, vă fac un singur clişeu, dumneavoastră tăiaţi fotografia în două şi fiecare îşi ia partea pe care o merită… E bine aşa?

— O să fie poze tip buletin? Fiecare din noi separat? a cerut Victor precizări.

— Bineînţeles. Iar dacă doriţi şi o fotografie comună, cu domnişoara sprijinindu-şi capul pe umărul dumneavoastră, vă fac şi aşa, s-a oferit fotograful, zâmbind puţin ironic.

— Mai faceţi asemenea fotografii desuete? Declarative? a întrebat Irina.

— Ştiţi, la noi vin tot felul de clienţi…

Victor a vrut să spună „Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabil”, dar a ieşit altceva:

— Da, am coborât din copac chiar aici în faţa atelierului dumneavoastră… Sunteţi foarte perspicace… Ne-a trădat gramatica noastră nesigură! a încheiat el, mirat oarecum de zâmbetul de satisfacţie care apăruse pe faţa fotografului în timp ce vorbise şi care acum se transformase într-o expresie de aprobare.

— Mi-a plăcut răspunsul, a spus acesta. A fost o punere la punct foarte necesară. Poftim, şi se mai spune că tineretul de azi e aşa-şi-pe-dincolo. Întotdeauna am fost de părere că avem un tineret foarte bun. În orice caz, mai spiritualizat şi mai inteligent decât generaţia noastră. O să-mi repar gafa cu fotografiile. Aveţi acolo oglinda, aranjez îndată luminile.

— Tu ştii, Victor, eu nu m-am coafat niciodată. Cum mi-ar sta oare? l-a întrebat Irina în timp ce-şi pieptăna în oglindă părul, care îi cădea liber pe umeri.

— Ar fi şi păcat. N-ai mai fi tu.

— De ce?

— Nu ştiu. A adăugat după o clipă: Pieptănătura asta îţi pune în valoare fruntea, şi gâtul… Dacă aş fi scriitor, aş zice că gâtul tău e de-o graţie pe care doar lebăda neagră o are!

Irina s-a întors spre el zâmbind şi Victor a văzut în ochii ei ceea ce întrezărise doar, sau i se păruse lui a întrezări, cu o zi mai înainte.

— Dragii mei, eu vă aştept, le-a spus fotograful, invitându-i să ia loc, şi a continuat: înainte de a descoperi obiectivul, o să vă spun că de-acolo va ieşi o păsărică. Să nu mă credeţi, este o minciună de pe vremea când am învăţat eu meseria.

Irina şi Victor s-au aşezat pe o banchetă, unul lângă celălalt, fotograful le-a corectat poziţia feţei, rugându-i să se uite drept spre aparat, şi a trecut în spatele acestuia.

— Stimate domn, i s-a adresat el lui Victor, nu mă priviţi atât de sever! Nu sunteţi încă miliţian, abia intraţi în facultate! Şi-acum, atenţiune, va ieşi o păsărică!

Conduşi de fotograf, Irina şi Victor au trecut în partea din faţă a încăperii, oprindu-se în dreptul biroului.

— Fiţi amabilă, numele dumneavoastră? a întrebat-o fotograful pe Irina, în timp ce completa bonul.

— Irina Băicuş.

— Deci, deocamdată Băicuş…

— Bineînţeles: deocamdată, a spus Irina zâmbind, n-o să rămân nemăritată.

— Este totalmente exclus! Şi dumneavoastră? a ridicat fotograful privirea spre Victor.

— Victor Colceag.

— Irina Colceag n-ar suna rău. Dar asta este o chestiune care pe mine mă depăşeşte complet. Puteţi s-o luaţi doar ca o sugestie. Artistic vorbind, rar am văzut o pereche atât de potrivită.

Irina roşise, Victor a vrut să zică „Vă mulţumesc”, dar n-a reuşit, şi fotograful le-a spus înmânându-le bonurile:

— Fotografiile vor fi gata peste o oră. Dacă vă grăbiţi însă, puteţi trece şi mai târziu!

Au zâmbit amândoi şi Victor i s-a adresat râzând:

— Vă doresc succese în muncă!

— Şi-n viaţa personală! a replicat fotograful.

Tanti Letiţia trebuia să se pregătească de plecare, n-a mai răbdat şi a întrebat-o pe Irina:

— La ce oră i-ai cerut mamei să te sune?

— La şase, nu, Victor? a întors ea capul pentru o clipă spre acesta şi a continuat: Probabil că-i lume multă la telefoane. Nu cred ca mama să fi întârziat.

Victor îşi aducea aminte că în telegramă fusese menţionată ora nouăsprezece, chiar Irina îi spusese „la şapte e mai bine”, dar cum ea trecuse la alt subiect, a tăcut. Irina începuse să povestească ce auzise la Conservator despre numărul de candidaţi la diverse facultăţi, era subiectul la ordinea zilei, şi, avidă de noutăţi, pe care să le povestească la rândul ei mai departe, tanti Letiţia s-a lăsat antrenată. Mai ales că Victor avea şi el unele date.

După ce au rămas singuri, Irina a spus la un moment dat că-i este foame, l-a chemat pe Victor la bucătărie şi, ajutată de el, a pus laptele la fiert. Se gândise din timp la toate acestea, dintr-o clipă în alta trebuia s-o sune mama la telefon şi nu dorea să discute cu ea în prezenţa cuiva. Ar fi putut să vorbească nemţeşte cu maică-sa, dar asta ar fi însemnat să fie nepoliticoasă cu Victor.

Trecuseră aproape zece minute peste ora stabilită, începuse să fie neliniştită că stratagema ei va da greş, când din hol s-a auzit sunând prelung telefonul, aşa cum sună atunci când eşti chemat de provincie. „Mama probabil, ai grijă de lapte!” i-a aruncat Irina în grabă lui Victor şi s-a repezit în direcţia holului.

Era într-adevăr mama.

— Ce-i cu numărul ăsta de telefon? Al cui e? De ce mi-ai cerut să te chem aici? Unde eşti? s-au auzit întrebările ei neliniştite.

Mama vorbea nemţeşte şi Irina a preferat să-i răspundă în aceeaşi limbă:

— O să-ţi explic îndată, totul este foarte bine, a încercat ea s-o calmeze şi a continuat cu voce sigură şi convingătoare: O dată cu mine s-a urcat în tren şi un băiat care dă la Electronică. Are un unchi care e foarte „sus” în Bucureşti… Foarte, foarte „sus”. Nu pot să-ţi spun la telefon, a trimis Mercedes-ul să-l aştepte la gară. Ai să primeşti mâine o scrisoare în care ţi-am scris tot.

— Eşti acolo acum?

— Nu, sunt la o mătuşă, sora tatii băiatului. Celălalt este fratele mamei. La el nu se poate sta, înţelegi de ce… Aici mi s-a dat o cameră separată, casa este la două minute de Conservator, iar la cămin n-a mai fost niciun loc. Am avut pur şi simplu un mare noroc. Poate şi pentru mai târziu… O să-ţi spun eu…

— Şi acolo unde stai ce sunt?

— El e un medic foarte cunoscut. Au o casă superbă. Ţi-am scris tot în scrisoare. Mâine încep examenele, am vorbit

azi cu domnul profesor Stanca, voi fi mai mult ca sigur la clasa lui.

Victor băgase fierul de călcat în priză, pregătindu-se ca să netezească haina de la costum - se şifonase în geamantan - şi Irina s-a oferit să i-o calce.

— Nu, aici e o tehnică, nu-i aşa simplu, s-a opus Victor. Ai să vezi îndată. În mânecă trebuie băgată o perniţă… În lada cu aşternuturi de la pat e un *puişor*, fii bună, te rog, şi adu-l.

Victor terminase de netezit mânecile, trecuse la revere, când Irina a spus pe neaşteptate:

— Tu ştii că eu văd muzica?

— Tehnicolor? a râs Victor.

— Nu râde! Vorbesc foarte serios!

— Tehnicolor şi pe ecran panoramic! a continuat el.

— Exersam o dată acasă… M-am enervat, ceva nu-mi ieşea, am renunţat şi am început să cânt din *Adagio* lui Bruch. Şi deodată am început să văd forme geometrice ce se mişcau în aer şi în mişcarea aceasta suprafeţele lor antrenau când o culoare, când alta. Era mai mult o urmă de culoare. Ca o coadă de cometă! a spus gesticulând Irina. M-am oprit şi am descompus. O notă îmi apărea sub forma unei linii, aproximativ drepte, un acord, un acord de septimă, de pildă, sub forma unor prisme întrepătrunse… Pe măsură ce tonalitatea creştea, negrul trecea în violet, în albastru, în galben, în verde, în portocaliu, în roşu, în bleu, în bordo… Forma figurilor se schimba continuu… era o… geometrie a muzicii.

Victor aşezase fierul de călcat pe suport, ca s-o asculte în linişte pe Irina; privind-o concentrat, a spus după un minut de tăcere:

— O să-ţi construiesc un aparat - electronica poate orice! - care să reflecte pe un ecran…

— Panoramic, Victore! l-a întrerupt Irina.

— …ceea ce vei interpreta tu la vioară.

— Ţi-am spus, nativii din *Berbec* sunt dominaţi de ambiţia

de-a înfăptui lucruri extraordinare! Irealizabile pentru cei mai mulţi.

— Ai să vezi tu! Tu încă nu ştii ce pot!

— Victore, dar asta-i privirea mea *interioară!...* A adăugat după o pauză: Tu îţi dai seama ce-ar însemna *Missa Solemnis* a lui Beethoven pe ecran?! Sau geometria imponderabilă a muzicii lui Mozart?!

S-a auzit telefonul sunând şi Victor a alergat în hol. Era tanti Letiţia; avusese un caz grav, îi fusese imposibil să telefoneze mai devreme.

— Da, i-a răspuns Victor, a sunat. A sunat şi mama Irinei, a sunat şi mama… poţi să fi liniştită. Tanti Letiţia, a adăugat el deodată cu voce puţin iritată, lucrurile stau în voinţa noastră şi nu în telefoanele pe care le primim! Mie îmi place Irina, fii sigură că nu se va întâmpla nimic. *O.K.?*

— Bine, Victore, am încredere în tine, a spus ea.

— În amândoi, tanti Letiţia! a corectat-o el.

Irina rămăsese la bucătărie, se apucase să termine treaba începută de Victor, aburise un rever, stropea cârpa ca să-l netezească pe celălalt, dar Victor a oprit-o:

— Irina, ce-ai făcut cu biletul de tren?

— Cu biletul de tren? a întrebat ea maşinal.

— Da, ce-ai făcut cu biletul de tren?

— Nu ştiu. Poate-i în poşetă. Dacă nu l-oi fi aruncat. De ce?

— Fi bună şi uită-te, dacă vrei. Am nevoie de el, a spus Victor foarte serios şi a adăugat râzând: Fac colecţie.

Irina a simţit că nu acesta era adevărul, e de-a dreptul stupid să colecţionezi nişte bilete care seamănă perfect unul cu celălalt, dar n-a mai insistat. Urmată de Victor, s-a dus în camera ei.

Biletul era într-adevăr în poşetă.

— Este identic cu al tău, poţi să le compari, i-a spus ea, întinzându-i-l.

— Nu, nu este identic. Are o altă serie, i-a răspuns Victor, zâmbind reţinut. Şi nu-i vorba numai de serie.

— Bine, eu n-am ce face cu el, a spus Irina cu indiferenţă şi s-a îndreptat spre bucătărie, gândindu-se dacă nu cumva Victor i-a cerut biletul ca să-l păstreze împreună cu al lui. Ar fi frumos… O amintire cum s-au cunoscut.

— Ce ţi-a spus mama la telefon? a întrebat-o Victor, venind în spatele ei.

Vrusese s-o întrebe mai demult, dar de fiecare dată discuţia alunecase în altă direcţie.

— Îţi dai seama, era îngrijorată ce-i cu numărul ăsta

— Şi cum a reacţionat când i-ai spus? I-ai spus că ne-am cunoscut în tren?

— I-am spus. I-am spus, ca s-o liniştesc, că te-aştepta în gară Mercedes-ul unchiului tău.

— Ha-ha! a început Victor să râdă. Spuse pe un ton puţin ironic: Dacă-i Mercedes, atunci totu-i *O.K.!* Nici nu m-ar mira să nu se-ntoarcă unchi-miu cu un Mercedes din Maroc.

Au găsit în faţa Conservatorului o mare de oameni care aştepta afişarea rezultatelor. Se formaseră grupuri-grupuri, vorbeau în special părinţii, ei ştiau absolut tot: şi despre desfăşurarea examenelor, şi despre criteriile de alcătuire a comisiei, şi despre fiecare profesor în parte. Tinerii preferau să rămână tăcuţi, unii mai optimişti, alţii doar mimând optimismul, grupurile se constituiau şi se desfăceau continuu, în speranţa aflării a câte ceva în plus.

Cu Irina de mână, Victor încerca să se strecoare de-a lungul gardului de piatră, făcându-şi încet, încet loc spre panoul de afişaj. Ştia încă de ieri de la prânz că reuşise la examen, e adevărat, nu aşa cum se aşteptase. Tăcuse, nu spusese nimic şi se comportase tot timpul ca şi cum ar fi fost sub încordarea aşteptării. Voia ca bucuria reuşitei să fie întâi a Irinei, să-i ofere ei şansa de a se bucura prima şi el remarcase, atunci când îi spusese că anunţarea rezultatelor s-a amânat cu o zi, cum îngrijorarea a început să pună treptat stăpânire pe ea. Seara şi mai ales în cursul dimineţii o surprinsese mereu urmărindu-l cu privirea, nu se

aşteptase în niciun caz ca Irina să fie atât de preocupată de rezultatul lui la examen. Aproape mai preocupată decât de rezultatul ei. Se simţea fericit şi uşor, era tot ce conta.

În cele din urmă, un bărbat a lipit listele celor reuşiţi pe geamul afişierului şi Victor a încercat să-şi strecoare capul printre doi domni care erau în faţa sa.

— Victore! l-a strigat Irina. Sus, sus uită-te, nu jos!

Într-adevăr, numele Băicuş Irina era primul pe listă; în dreptul lui era trecută media 10.

— Eşti colosală, Irina! a exclamat Victor, cuprinzând-o de umeri. Chiar prima?!

— Da’ tu ce-ai crezut, Grădiniţă?! Hai repede, să vedem ce-i la tine. Ce autobuz luăm?

— Autobuzul fericirii! Studenţi aici, în Bucureşti, amândoi! Şi eu am reuşit. Cam pe la coadă, da’ am intrat. Ăsta-i principalul!

— Bine, dar tu spuneai că rezultatele s-au amânat pentru azi?!

— Am minţit. Am vrut să te bucuri tu prima.

Irina l-a privit o clipă tăcută şi, luându-l de braţ, a spus: „Hai!”

— Am simţit eu că minţi… M-am temut la un moment dat c-ai picat la examen.

— Şi dacă picam, ce, surioară? a provocat-o Victor.

— Închipuie-ţi singur ce. Fă un efort. Dacă nu-i prea dificil pentru tine…

— Hopa!… Superioritatea-i în atac! Am clacat tocmai la fizică, unde m-aşteptam mai puţin. Toate problemele au avut câte-o cheie… Pe două le-am aflat; la una însă m-am împotmolit.

Străbătuseră Calea Victoriei pe jos, ieşiseră pe bulevardul Aviatorilor pentru a ajunge la *Pescăruş,* despre care Victor auzise că este cel mai bun restaurant de vară din Capitală. Irina se opusese de la început: „N-am fost încă niciodată la un restaurant, lasă, Victore, altădată”, însă Victor nici nu

vrusese să audă. „Nici eu n-am fost. Am mai intrat aşa, cu băieţii, să tragem în grabă un coniac… Tocmai de aceea astă-seară mergem să dansăm undeva. Meritătm.”

Pe drum, entuziasmul lui Victor faţă de *Pescăruş* a mai scăzut, toţi banii săi erau nouăzeci şi cinci de lei. Ar fi putut cere de la tanti Letiţia vreo cincizeci de lei, dar apucase să-i spună că vor întârzia astă-seară pentru că au de gând să vadă un spectacol la „un bilet în plus”, şi lui îi părea rău că nu inventase ceva, o taxă la facultate, de pildă, naiba să ia, nu se gândise, îşi spusese că are bani suficienţi.

Au intrat totuşi în restaurant. Era încă foarte devreme, doar câteva mese erau ocupate. „Ne mai plimbăm puţin, nu?” a propus Irina, părându-i-se prea elegant restaurantul şi s-a gândit să facă în aşa fel încât să se depărteze cât mai mult de *Pescăruş,* poate că Victor va renunţa în cele din urmă la intenţia de a merge la restaurant. Nu, se înşela. Victor a acceptat bucuros propunerea Irinei, localul era fără îndoială foarte scump, asta se vedea clar, dar el era hotărât ca în timpul plimbării să descopere un altul, unde de asemenea să se poată dansa.

În scurt timp au ajuns la debarcader, un vaporaş se pregătea să acosteze şi Irina a întrevăzut posibilitatea de a-şi pune ideea în aplicare.

— Victore, ne plimbăm cu vaporul? Te rog!

— *O.K.!* i-a răspuns Victor zâmbind.

Nu era un *O.K.* sută la sută; costul biletelor urma să-i diminueze bugetul. Plimbarea era însă colosală, părul Irinei flutura în vânt şi Victor izbucni în râs zgomotos.

— Ce-i cu tine? De ce râzi? l-a întrebat Irina, întorcându-se mirată spre el.

— Sunt fericit! i-a spus Victor în şoaptă şi, cuprinzând-o de umeri, a adus-o aproape de el.

O vreme au rămas tăcuţi, privind spre maluri, apoi Victor a vrut să-i spună ceva şi a surprins *o* umbră de îngândurare pe faţa Irinei.

— Ce-i, Irina, la ce te gândeşti?

— Mă uitam la valurile pe care le face vaporul.
— Şi?
— Şi nimic.
— Nu-i adevărat! Înseamnă că nu vrei să-mi spui.
— Aşa-i şi fericirea: se naşte şi dispare.
— Dacă-i de suprafaţă, ca aceste valuri!
— Eşti un exaltat, Grădiniţă!
— Greşeşti! Greşeşti fundamental! Ai să te convingi. Hai să coborâm şi noi! a chemat-o el, luând-o de mână.

Vaporaşul se apropiase de un debarcader, de undeva se auzea o muzică şi Victor a descoperit ceva mai sus, pe mal, un restaurant. Au coborât, era într-adevăr un local, însă fără orchestră şi fără ring de dans. O alee acoperită cu dale ducea de-a lungul malului şi ei au pornit în recunoaşterea insulei, cum li s-a părut de la început bucata de pământ pe care debarcaseră.

— Uite, circulă maşini! a spus Irina, arătând spre interiorul parcului. Hai să vedem ce-i acolo! l-a chemat ea pe Victor şi a început să alerge prin iarbă.

Victor a pornit pe urmele ei, Irina însă s-a prins cu o mână de un pom, fentându-l pe Victor, şi a pornit în altă direcţie.

— Nu uita, sunt handbalist! i-a strigat Victor. Într-o clipă eşti la pământ.

— Nu cred, Grădiniţă! i-a răspuns Irina şi a continuat să alerge, prinzându-se când de un pom, când de altul, pentru a-şi schimba fulgerător direcţia.

Victor se prefăcea păcălit, până când Irina a nimerit într-o plasă de sârmă ce împrejmuia un teren de tenis şi aici s-a predat, căzând în genunchi. Victor s-a aplecat, a ridicat-o în braţe şi a început să se învârtească cu ea.

— Victore, ameţesc! a strigat Irina. Ameţesc! Victore, te rog, ameţesc! l-a implorat ea.

Victor a aşezat-o pe iarbă; de pe o bancă, mascată de un tufiş, s-a ridicat un tânăr protestând vehement:

— Ce-i gălăgia asta?!

— De ce, ţi-ai adormit fetiţa? a replicat Victor, arătând spre fata care-l însoţea.

— Obraznicule! n-a mai ştiut ce să spună acesta.

Victor a început să ţopăie, strigând:

— Cine zice ăla e! Cine zice ăla e! Cine zice ăla e!…

Găsind scena amuzantă, Irina râdea în hohote pe iarbă.

La un moment dat a simţit dureri din cauza râsului şi, făcând eforturi să se oprească, i-a întins mâna lui Victor.

— Hai, Victoraş, ajută-mă să mă ridic.

— Victoraş îmi spune numai mama, a remarcat el.

— Mama şi eu, *O.K.?*

— Nu, tu spune-mi Grădiniţă. Îmi place cum spui. Îmi place cum îmi spui Grădiniţă.

Ceva mai încolo au întâlnit un restaurant enorm, aşezat chiar pe marginea lacului, au luat-o pe lângă gardul de arbuşti ce mărginea localul şi au ieşit pe un drum de asfalt sau mai curând un loc de parcare pentru cei care veneau la restaurant cu maşina.

Au ales o masă spre lac, dar de la care să poată privi totodată ringul de dans, şi în scurt timp a apărut chelnerul. Era un bărbat aproape de vârsta pensionării, cu nas acvilin, puţinul păr care îi mai rămăsese era adus din spate şi lipit în şuviţe subţiri pe chelie şi, privindu-l, Victor şi-a zis că acesta îl va arde la nota de plută, va trebui să fie foarte atent.

— Să vă fac un pui? le-a propus ospătarul.

— Care miroase a peşte? a parat Victor. Mai bine ne daţi un peşte care miroase a pui! Or n-am ajuns încă la stadiul ăsta de dezvoltare?

— Peşte n-avem. Cod dacă doriţi…

— A, da, când nu se găseşte crap, ni-l recomandă doctorii în ziare şi zic că ne conving! Aş fi mâncat un peşte. Tu nu, Irina?

— Ţi-am spus, mie mi-e indiferent.

— Avem mici foarte buni… Sau o friptură de porc la grătar…

— Ce zici? a întrebat-o Victor pe Irina.

— O friptură, s-a hotărât ea.

— Atunci o friptură de porc. Să nu fie grasă. Mie nu mi-e foame. Un peşte însă aş fi mâncat.

— Şi de băut? a întrebat ospătarul.

— Mie un Pepsi, a spus Irina.

— Un Pepsi, deci, şi un coniac pentru mine, a încheiat Victor comanda şi i-a părut rău că ceruse coniac. „Ăştia n-au coniac *Trei stele,* şi-a spus el, o să-mi aducă *Milcov* sau *Dunărea,* sau poate chiar *Trei stele,* da' o să-mi pună *Milcov* la plată şi o să mă ardă urât de tot!"

Chelnerului nu-i va fi fost greu să înţeleagă cam ce fel de clienţi avea în faţă, la o altă masă doi tineri, tot aşa veniţi să danseze, îi comandaseră doi mici, un Pepsi şi un coniac. Spuse:

— Eu v-aş recomanda vinul casei. Nu-i scump şi-i foarte bun. A continuat, prevenind un refuz: Nu trebuie să beţi toată sticla. Consumaţi jumate, jumătatea cealaltă o scad. Vinu-i la gheaţă… Am sifon la sticle… Rece.

— *O.K.!* a exclamat Victor, gândindu-se că o să bea şi Irina un şpriţ. Şi-apoi, c-o sticlă de vin poţi s-o lungeşti, şi-a spus el. Coniacul, oricât de încet l-ar bea, se duce, e o jumătate de pahar, atât.

A apărut îndată o picoliţă, a aşezat tacâmurile, a adus într-o frapieră plină cu gheaţă sticla de Pepsi-Cola, cea cu vin şi câteva cu sifon, a turnat în pahare… Totul era colosal, o răcoare plăcută se ridica de pe lac, a cărui apa lucea fascinant printre frunze, şi mai ales Irina era foarte frumoasă. Victor a ridicat paharul, privind-o în ochi.

— O.K.?

— *O.K.!*

Victor a băut din pahar şi Irina l-a întrebat deodată:

— Spune-mi, te rog, adevărul: de ce mi-ai cerut biletul de tren?

— Am scris pe el iniţialele tale. „B.I.", pe al meu - „C.V." şi le-am pus pe-amândouă sub hârtia geamantanului. O să

le păstrez acasă. Au ştampilată data, numărul trenului… Într-o zi. Cine ştie peste câţi ani, o să ne uităm amândoi la bilete…

Victor n-a mai continuat, la masă a venit chelnerul. Adusese friptura Irinei, alături de ea a pus o farfurioară cu salată de roşii, iar în faţa lui Victor doi mici. Nu-i comandase, şi Victor a ridicat o privire nedumerită spre chelner. Acesta însă a făcut din cap un semn liniştitor, ca şi cum ar fi zis: „N-avea nicio grijă, totul o să fie în regulă”.

— Ca să meargă vinul mai bine! a spus chelnerul, zâmbindu-i cu subînţeles.

Terminaseră de mâncat, picoliţa strânsese tacâmurile şi Victor se aştepta ca ospătarul să apară dintr-un moment în altul la masă şi să-l întrebe dacă domnişoara nu doreşte un dulce. Era sigur că Irina dorea, a hotărât să stea de vorbă cu chelnerul între patru ochi.

Scuzându-se, s-a ridicat de la masă, s-a uitat să vadă în ce direcţie e bucătăria şi l-a aşteptat prin apropiere pe chelner. Acesta a apărut în scurt timp, ducând un platou cu fripturi. Rugându-l să se oprească o clipă, Victor i-a spus:

— Uitaţi-vă ce-i, maestre: suntem abia studenţi, n-aş vrea să fiu într-o situaţie neplăcută când o să-mi faceţi nota de plată.

Chelnerul l-a privit învăluindu-l cu o privire caldă şi i-a zâmbit înţelegător:

— N-o să fie nicio nenorocire dacă n-o să vă ajungă câţiva lei. Şi a continuat prevenind protestul lui Victor: Nu sărăcesc şi nici nu mă-mbogăţesc din câţiva lei. Simţiţi-vă bine!… Ăsta-i principalul.

— Tocmai de aceea aş vrea să-mi spuneţi cam cât am de plătit până acum. Ca să ştiu dacă pot comanda o prăjitură sau o îngheţată.

— De câţi bani dispuneţi? l-a întrebat chelnerul, apropiindu-se confidenţial de Victor.

— De optzeci şi ceva de lei. A spus Victor, gândindu-se că

la întoarcere vor trebui să ia troleibuzul.

— Comandaţi fără grijă, l-a asigurat chelnerul. Vin eu la masă… Ceva mai târziu. Aşa e bine… şi i-a zâmbit complice.

Irina a crezut că Victor se dusese să-şi cumpere ţigări, nu-l văzuse aprinzând nicio ţigară astă-seară şi ei nu-i scăpase cum întârziase privirea lui asupra vitrinei cu ţigări din holul de la intrare al restaurantului. O dată cu întoarcerea lui Victor a constatat că nu acesta fusese motivul plecării lui de la masă. Au ieşit pe ringul de dans, apoi, când orchestra a făcut pauză, Irina i-a zis să se ducă la masă, vine şi ea îndată.

La masă pe Victor îl aştepta însă o surpriză: chelnerul adusese două cafele şi o farfurioară cu alune. Victor a băut din şpriţul proaspăt făcut, spunându-şi că alunele şi cafelele sunt în locul prăjiturii, chelnerul se gândise probabil să le aducă amândurora câte ceva. E adevărat, cafeaua era pentru el cât se poate de binevenită, dar Victor voia s-o regaleze pe Irina. Iar cafeaua, îşi spunea el, este un lucru de care o fată se poate lipsi foarte uşor, cu totul altceva ar fi fost o îngheţată sau o prăjitură! Da, cu totul altceva…

Irina a venit la masă şi, văzând cafelele, a exclamat:

— Fain! Ai avut o idee mortală! Stai puţin!… şi a făcut un gest ea şi cum, brusc, şi-ar fi adus aminte de ceva. Am şi uitat să-ţi spun: mi-a dat ieri o colegă nişte ţigări, a continuat Irina scoţând din poşetă un pachet de *Dunhill,* pe care i l-a întins lui Victor, or fi tari sau nu, habar n-am. În orice caz, unei cafele îi stă bine o ţigară, nu? a zâmbit ea.

— Ha-ha! Ca mini-fusta unor picioare frumoase! a spus Victor, izbucnind într-un râs molipsitor.

— Şi alune?! a rămas Irina surprinsă. Îmi plac la nebunie alunele, de unde ai ştiut?

Aprinzându-şi o ţigară, Victor şi-a zis că povestea cu pachetul de *Dunhill* şchioapătă pe undeva, nu, nu era chiar în regulă.

— Irina, ce fel de colegă… De unde colegă să-ţi dea ţie un

pachet de *Dunhill*? Tu doar nu fumezi! Ce-a găsit-o?

— Cum, ce-a găsit-o?! a întrebat Irina ca să mai câştige timp… „E gelos? Foarte bine!” şi-a spus ea. Victore, pentru ce toate întrebările astea? Ţi l-am dat?… L-am păstrat pentru tine?… Asta-i principalul.

— Nu, nu ăsta-i principalul! Aş vrea să ştiu - dacă poţi să-mi spui, bineînţeles - de unde ai *Dunhill*-ul.

— Lasă copilăriile, Grădiniţă!

— Irina, eu nu mă pricep deloc la declaraţii de dragoste…

După felul cum privea Victor un punct imaginar de pe faţa de masă, din tonul său grav, Irina a înţeles ce vrea el să spună şi a făcut o eschivă:

— Ei, cum, nu i-ai spus nici unei fete c-o iubeşti?

— Nu! a negat Victor cu hotărâre.

— Şi tu vrei să te cred?! Vrei să te cred că n-ai făcut curte nici unei fete?!

— Curte, poate, da.

Irina a continuat, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Că n-ai avut nicio relaţie cu o fată?! Sau cu… o femeie?! Victor!…

— Bine, ai să afli adevărul: am cunoscut pe cineva… în sfârşit, o femeie foarte frumoasă… a vrut să facă amor cu mine… Dar nu i-a mers: m-am opus! Ha-ha! S-a oprit deodată din râs şi i-a spus, ca şi cum i-ar fi cerut înţelegere: Irina, dacă-ţi răspund „nu”, n-ai să mă creezi, iar dacă o să spun „da”, n-o să-ţi facă plăcere. Ce rost are să-ntrebi?! Ce-a fost nu mai are niciun fel de importanţă, dar absolut niciun fel de importanţă! N-am spus nimănui „te iubesc” şi nici n-am iubit pe nimeni. Te rog, crede-mă! Da?

— Da, i-a răspuns Irina în şoaptă.

— Buuun!

După ce s-au întors de la dans, a venit chelnerul la masă şi l-a întrebat pe Victor dacă domnişoara nu doreşte cumva un desert.

— Noi, bărbaţii, nu ne prea împăcăm cu dulciurile, a adăugat el şi a continuat: Partea feminină însă…

— Nu, Victor, nu! a refuzat Irina.

Printr-o uşoară înclinare a capului, chelnerul îi făcuse semn lui Victor că poate comanda, acesta remarcase încurajarea, dar gândindu-se la porţia de alune, la cele două cafele, a ezitat o clipă, apoi şi-a spus: fie ce-o fi.

— Ce anume aveţi? a întrebat.

— O îngheţată… Un tort *glacé…* O *Melba…*

Victor nu ştia ce-i *Melba,* dar exotismul denumirii i-a sugerat că ar trebui să fie ceva foarte bun.

— O *Melba!* a comandat el.

— Foarte bine, l-a aprobat chelnerul, zâmbindu-i cu subînţeles şi a adăugat, adresându-se Irinei: Numai noi şi *Athénée Palace*-ul o facem cu piersici de California!… Şi acum, domnişoară, daţi-mi voie să vă fac un şpriţ slab. Foarte slab, a asigurat-o el.

Victor murea de sete, mai ales după dans, dar din jenă faţă de Irina nu îndrăznise să se uite la sticlă, să vadă dacă vinul scăzuse sub jumătate sau nu. Sete îi era şi Irinei, în special din cauza alunelor - auzind că-i plac. Victor nu vrusese nici să se atingă de ele - dar se abţinuse, nu-i spusese lui Victor, gândindu-se că dacă îl roagă să-i dea puţin sifon, acesta o să-i pună un şpriţ şi ea văzuse, când picoliţa turnase ultima oară în pahare, că vinul ajunsese la jumătatea sticlei.

— Victore, de unde ai tu atâţia bani? l-a întrebat Irina după ce chelnerul a plecat de la masă.

— Cum de unde? De la mama. N-am prea mulţi… Câţi am mi-ajung ca să plătesc aici.

— Să ştii că am şi eu ceva bani în poşetă, dacă nu-ţi ajung, să nu-ţi faci niciun fel de probleme.

— Dar nu-i vorba de asta! a protestat Victor.

— Nu, ţi-am spus ca să ştii.

— Irina, înainte de-a adormi ai să-i povesteşti lui Fipsi că ai fost astă-seară cu mine? Că am dansat?

— Tu ştii foarte bine că eu îi spun tot.

— Despre mine ce i-ai spus? Irina, ce creezi tu despre

mine?

— Că eşti dat naibii, a zis ea zâmbind.

— Buuun! Ha-ha! Asta i-ai spus şi lui Fipsi?

— Bineînţeles.

— Numai atât? Irina, de unde ai tu pachetul ăsta de *Dunhill?* a întrebat Victor pe neaşteptate.

— Ţi-am spus: mi l-a dat o colegă.

— Nu te cred!

— N-am cum să te conving. L-a primit şi ea de la cineva… Nu fumează… Am dat zece lei pe el, e mult?

Chelnerul avea nota gata făcută când Victor l-a chemat să plătească, i-a adus-o pe o farfurioară şi i-a aşezat-o în faţă. La total era înscrisă suma de 78 de lei. Victor ar fi vrut să vadă dacă fuseseră trecute cafelele şi porţia de alune, era aproape sigur că acestea lipseau de pe notă, s-a jenat să se uite, ca nu cumva chelnerul să creadă că verifică nota. A pus pe farfurioară 84 de lei, oprindu-şi doar doi lei pentru biletele de troleibuz:

— Vă mulţumesc foarte mult! a spus chelnerul şi i-a aşteptat să se ridice de la masă.

Lăsând-o pe Irina să treacă, Victor l-a strâns de braţ în semn de mulţumire şi chelnerul i-a răspuns cu un zâmbet complice.

Au evitat drumul circulat de maşini - aşa a vrut Victor - şi au ieşit pe aleea acoperită cu dale de pe marginea lacului. Era o linişte totală, apa clipocea uşor, lovindu-se de maluri, pe suprafaţa ei, uşor vălurită, luna aşternea drum de mătase, undeva departe ardeau luminile unui restaurant. Se opriseră tăcuţi unul lângă celălalt şi Irina a crezut că Victor va încerca s-o sărute, tocmai de aceea a preferat el aleea, şi-a zis ea. Era decisă să se împotrivească în modul cel mai categoric.

— Ce colosal e, tu vezi? a zis el şi au pornit mai departe.

Venea o bancă, Irinei i s-a făcut teamă că Victor va insista să se aşeze acolo. Au trecut de ea, ca şi cum Victor n-ar fi observat banca, Irina a răsuflat uşurată, dar s-a

simţit degradată într-un anumit fel, o nouă teamă n-ar mai fi putut suporta. A spus ca el s-o înţeleagă.

— Victor, aş dori să păstrez seara asta exact cum a fost. Aşa frumoasă cum a fost ea.

— După cum vezi, surioară, nu mai e nicio altă bancă pe alee!… Irina, hai să facem o baie în lac! Ha-ha! Ce zici? Irina, întoarce-te!

Victor şi-a aruncat de pe el hainele, pantofii, Irina nu apucase să se dezmeticească, când l-a auzit sărind în apă.

— U-hu! a strigat el, ridicând o mână spre Irina.

— Să nu te fure o sirenă! a râs ea şi a venit la marginea apei.

În aceeaşi clipă aproape, de undeva, din stânga, a izbucnit energie semnalul unui fluier şi o umbră s-a repezit în direcţia Irinei.

— Mama voastră de derbedei, voi îmi furaţi bărcile! Acu’ v-am prins!

Irina se băgase cu spatele într-un pom, ducând mâinile la gură, înlemnită de spaimă. Dând cu ochii de ea atât de îngrozită, paznicului se vede că i-a părut rău că fluierase: era ora când trebuia să vină miliţianul care îşi avea rondul în parc.

— Cine a sărit în apă? a întrebat-o pe Irina, cu glas mai potolit.

— Victor, a răspuns ea. A vrut să adauge „un băiat”, dar paznicul zărise hainele lui Victor şi se repezise la ele.

— Asta se lasă c-o amendă! a spus el. A dat să fluiere din nou, ca să-l cheme pe Victor la mal, dar s-a răzgândit şi a strigat doar, făcându-i semn cu mâna: Ia vino-ncoa’!

Victor auzise şi el fluierul; gândindu-se la Irina, se grăbea să ajungă la mal. Din pricina mâlului şi în special a răgăliilor de pe fund, ieşirea din apă era destul de dificilă. Când, ţinându-se de o creangă, era gata să se salte pe mal, a apărut miliţianul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat miliţianul încruntat.

Era un om mai în vârstă, cu o faţă severă, chiar dură.

— Uită-te şi mata! a spus paznicul, făcând cu capul spre Victor.

Şi pentru că acesta se găsea încă în apă, a arătat miliţianului hainele, pe care le culesese de pe iarbă.

— A vrut să-ţi ia o barcă?

— Da’ cine să-l ştie? a răspuns paznicul.

Victor se ridicase pe mai. Auzind, a protestat:

— N-am vrut să iau nicio barcă! Nici nu le-am văzut! Am sărit în apă să fac o baie, atât.

— Bine, dar aici nici ziua nu-i voie de făcut baie! Peste tot scrie! a spus miliţianul cu asprime în voce.

— N-am ştiut, s-a scuzat Victor, este pentru prima oară când vin aici. Nu suntem din Bucureşti. Tovarăşe miliţian, credeţi-mă, i-a mărturisit Victor pe neaşteptate, cerându-i parcă înţelegere, am simţit deodată nevoia să fac o nebunie. Şi cum lacul era tot ce-aveam la îndemână… m-am dezbrăcat şi-am sărit în apă.

Miliţianul l-a privit tăcut, gândindu-se că, pesemne, băiatul spune adevărul: a făcut baia să se mai răcorească.

— Buletin aveţi la dumneavoastră? l-a întrebat miliţianul, arătând spre hainele din mâinile paznicului.

— Sigur că am! a spus Victor şi a vrut să se îndrepte spre paznic, dar miliţianul se şi adresase acestuia cu reproş:

— Dă-i, dom’le, hainele! Ieri-noapte ai ascuns punga cu peşte în tufiş şi-a luat-o ăla de la restaurant, dimineaţa. Dumneata creezi că eu nu ştiu?! şi s-a întors spre Victor: în Bucureşti cu ce treburi? Sau aşa, în plimbare?

— Am dat examen la facultate, a spus Victor încet, văzând că miliţianul se arăta prietenos.

— Îmbrăcaţi-vă repede, altfel pierdeţi „trolibuzu”! Acuş’ se retrag, l-a grăbit miliţianul şi, ducând mâna la chipiu, s-a îndepărtat.

VII

Bondocul avusese dreptate: drumul era de o frumuseţe rară. Şoseaua şerpuia tot timpul printre poiene de vis, localităţile rurale erau mai mici, câteva zeci de case, dar fiecare din de era o grădină cu sute de muşcate roşii la ferestre. De la Tavannes puteam s-o iau spre Biel, dar am preferat drumul mai lung ce străbătea valea St. Imier ca să ajung, prin Le Locle, la Neuchâtel.

Rămăsesem fără ţigări, am oprit Rolls-ul în faţa unui bistro foarte curăţel, dar când să încui portiera, mi-am adus aminte de cheia de contact de rezervă din cutia bordului (pe drum controlasem de câteva ori dacă se mai găsea acolo) şi prin cap mi-a trecut o idee care m-a făcut să zâmbesc ironic. Aveam să lipsesc doar câteva minute, dar o măsură de precauţie nu strica să iau, mi-am spus, şi scoţând cheia din cutie am aşezat-o jos, pe covoraş, lângă pedala de acceleraţie.

Bistroul era gol, nu ştiu de ce interiorul lui mi s-a părut cunoscut. Da, parcă mai văzusem tejgheaua asta nichelată, raftul cu băuturi din spatele ei, chiar şi uşa de comunicaţie care ducea probabil la bucătărie. Am cerut băiatului de la tejghea un *Campari* şi un pachet de *Hubert, Marshal* n-aveau, şi, sorbind din pahar, m-am întors spre interiorul localului. Cele câteva mese înalte erau dispuse într-o ordine care nu-mi era parcă străină, chiar şi modul de aşezare pe un perete sau altul a reclamelor cu diverse băuturi mi s-a părut familiar. Prostii! mi-am spus. Toate bistrourile au asemenea reclame, tejghea nichelată, măsuţe înalte.

Ieşind în stradă, am văzut o bătrânică ce se îndrepta spre bistro, am vrut să traversez, dar numaidecât m-am auzit strigată de ea:

— Staţi, nu plecaţi! Mi-a făcut semn cu mâna, grăbindu-se spre mine.

Am aşteptat-o, văzând însă coşul cu zmeură pe care îl ducea pe braţ, i-am spus că nu sunt amatoare de zmeură şi am dat să mă îndrept spre maşină.

— N-aţi venit după jachetă? m-a întrebat ea mirată. Staţi puţin să vă aduc jacheta! şi a vrut să se îndrepte spre bistro.

— Ce jachetă, doamnă? n-am priceput eu.

Nu-mi plăcea deloc bătrâna asta adusă de spate, cu faţa mică, stafidită, cu ochii ei decoloraţi şi răi. M-a apucat de mână, trăgându-mă spre bistro.

— Cum, ce jachetă?! Cum, nu ştiţi c-aţi uitat la mine o jachetă?!

— Nu-nu, nu sunt eu aceea, eu n-am uitat la dumneavoastră nimic! Vă-nşelaţi, nici nu vă cunosc! m-am apărat. Vă-nşelaţi! şi, desprinzându-mi mâna, am dat să traversez şoseaua.

Bătrâna a venit după mine.

— Ştiu precis: aţi uitat jacheta în cuier! De ce nu vreţi să v-o dau înapoi? Eu n-am nevoie de lucruri străine! a spus ea, privindu-mă cu ochi răi.

— Sunteţi proprietara bistroului? am întrebat-o.

— Da, sigur. Nu v-am servit eu cafea cu lapte?! Cafea cu lapte şi cornuri!?

— Persoana despre care vorbiţi avea probabil o maşină asemănătoare, din cauza asta mă confundaţi, i-am explicat cu răbdare.

Începuse să-mi fie teamă de ea. Ce voia în fond bătrâna asta nebună?

— Nu-nu. A negat ea, maşina o văd acum prima dată. E-un Rolls-Royce… Nu, eu pe dumneavoastră…

N-am mai ascultat-o, am descuiat portiera şi am vrut să mă aşez la volan, dar bătrâna m-a prins de braţ.

— Nu plecaţi, eu n-am ce să fac cu un lucru străin!

Am înlăturat furioasă mâna costelivă, la a cărei atingere am simţit un fior neplăcut străbătându-mă din creştet până în tălpi, şi în clipa în care mă urcam în maşină am auzit-o

strigând:

— Staţi puţin! Nu-nu, nu vă confund, sunteţi Gretti King! Uitaţi-vă, mi-am amintit! şi s-a agăţat de portieră,

— Lăsaţi-mă-n pace! am ţipat. Mâna îmi tremura atât de tare, încât abia am reuşit să introduc cheia în contact. Lăsaţi-mă-n pace, nu sunt eu aceea! Eu nici nu vă cunosc! am continuat ţipând şi am demarat cu putere.

M-am calmat abia după un timp, dar sentimentul de oroare care-l produsese asupra mea mâna descărnată a bătrânei continua să mă domine. „Gretti King”, am pronunţat eu numele ce-mi fusese atribuit de bătrână şi am avut senzaţia că nu-mi era complet necunoscut. Senzaţia aceasta, senzaţia de ceva *deja auzit,* mă încercase încă de când îl rostise bătrâna şi am început să mă lupt cu memoria. Memoria, însă, nu voia să mă ajute, la un moment dat m-am trezit reproşându-mi că n-o întrebasem pe bătrână când anume am uitat *eu* jacheta la ea. „Ia mai dă-o dracului de nebună!” am zis şi am început să caut muzică la radio.

Învârtind butonul, am simţit o nelinişte confuză şi ciudată, o nelinişte atroce, cuibărită în mine, ca şi când ziua aceasta ascundea o groaznică ameninţare. Mi-am aprins o ţigară şi am început să fredonez o melodie veselă, spunându-mi că-i o presimţire prostească, eram într-un Rolls şi deci trebuia să mă bucur.

Fumasem o ţigară în bistro şi nu-mi displăcuse, asta însă mi s-a părut a emana un miros dubios de pisică. Am pus-o în scrumieră şi am dus pachetul la nas. Nu, pachetul nu avea niciun miros aparte. Înseamnă că fumul lăsa acel gust idiot. Am presupus că ţigările erau vechi sau au fost păstrate într-un loc nepotrivit şi mi-am adus aminte de cheia de contact.

Şoseaua era destul de circulată şi în special în curbe aproape continui, n-am îndrăznit să-mi desprind privirea de pe parbriz. Ridicând câteva clipe piciorul de pe accelerator, am început să caut cheia cu vârful pantofului. N-am reuşit

s-o găsesc şi nici n-am avut timp, pentru că a trebuit să apăs pe pedală; din spate mă claxona cineva. Pe bună dreptate, din cauza serpentinelor, linia albă de pe mijlocul şoselei interzicea depăşirea.

Mirosul de pisică mă urmărea obsedant, am dus din nou la nas pachetul cu ţigări: în afară de aroma tutunului, a unui tutun chiar foarte bun, n-am simţit nimic care să mă deranjeze. Geamul era deschis… „Să fi transpirat eu chiar în aşa hal?” m-am întrebat şi am ridicat umărul, lipindu-l de bărbie: pielea mirosea a iasomie, parfumul pe care îl folosesc de atâţia ani, şi, vag, a deodorant, de sub braţ.

Şoseaua începuse să coboare în pantă abruptă, m-am concentrat la condus. Şi deodată mi-am dat seama de unde putea să vină mirosul: de la pachetele cu lucruri pe care le cumpărasem dimineaţa la Basel, în magazinele din apropierea portului fluvial. Îi luasem Ioanei o jachetă foarte modernă, din lac moale, roşu… Lacul sintetic mirosea probabil aşa. Sau geanta cumpărată pentru mama? m-am întrebat şi am hotărât să bag pachetele în portbagaj, tot trebuia să opresc ca să văd ce se întâmplase cu cheia de contact.

Nu, n-avea cum să dispară! mi-am spus şi, fără să vreau, mintea mea a formulat fraza următoare: Cel mult să apară încă una alături de ea!… Cea găsită de mine. Cea din poşetă. Asta pe care o scosesem din cutia de bord o descoperise portarul de la *König Hotel!* Să fi fost una şi aceeaşi? Nu mai ştiam ce să cred. Şi totuşi eu ţineam minte că o pusesem în poşetă! Cum dispăruse de-acolo? Să fi căzut când îmi smulsese poşeta din mâini chelneriţa aceea cu chip de studentă?

Doamne, în ce local nimerisem! Mă jefuiseră de patru sute de franci… Patru sute de franci! De două ori mai mult decât mă costaseră toate cumpărăturile pentru mama şi Ioana! Mă indusese în eroare portarul acela galonat; ca de la cel mai mare hotel… Şi-apoi, cine ar fi putut crede că în spatele unei uşi atât de impunătoare, bătută în alămuri, se

ascunde o speluncă atât de ordinară? Îngrozitor!

Peste puţin timp a apărut un loc de refugiu, mai era o maşină staţionată acolo, am oprit în spatele ei şi m-am uitat după cheie. Am găsit-o imediat, alunecase la marginea covoraşului, nu era exclus s-o fi împins chiar eu cu tocul pantofului. Dar dacă...? Nu mi-am mai continuat ideea, am ridicat covoraşul şi m-am uitat sub el: nu, cealaltă cheie nu se vedea.

Am scos covoraşul pe iarbă, tot trebuia scuturat, am căutat cu atenţie sub scaun, am trecut apoi pe partea opusă a maşinii, la fotoliul pasagerului, şi am procedat la fel. În timp ce băgăm mâna între spătar şi perna fotoliului meu, cineva m-a întrebat în franceză:

— Aţi pierdut ceva?

M-am întors: era domnul cu Citroen-ul din faţă.

— Da, am pierdut o cheie, am spus, probabil c-am uitat-o acasă. Vă mulţumesc, şi m-am apucat să scutur covoraşul pe care îl scosesem pe iarbă.

Omul a înţeles că n-am chef de vorbă, o fi zis în sinea lui „Încrezută scârboasă ce eşti!”, dar mie prea puţin îmi păsa de părerea lui despre mine. Am aşezat covoraşul la loc şi, luând cheile maşinii, m-am dus să deschid portbagajul, ca să mut acolo geamantanul - cu toate că îmi plăcea mai mult să-l văd pe canapeaua din spate - şi în special să mut pachetele de la care venea mirosul acela idiot.

Pe lanţ erau doar trei chei: cea de la garaj, de contact şi de la portiere, cu aceasta din urmă se descuia probabil şi portbagajul. Într-adevăr, cheia a intrat perfect în broască. La ridicarea capacului, un miros greu m-a izbit drept în faţă, am crezut că înnebunesc şi am trântit cât am putut de repede capacul la loc.

Se vede că scosesem un ţipăt, pentru că cel cu Citroen-ul m-a întrebat cu voce excedată ce s-a întâmplat şi s-a îndreptat în grabă spre mine. Numai de frica lui n-am vomat, tot stomacul mi se urcase la gât.

— O şopârlă, am reuşit eu să spun, înghiţind mereu aer şi

mirându-mă că mintea mea mai era capabilă să lucreze.

— Doamnă, sunteţi palidă! Vi-e rău! Ce se-ntâmplă? a spus alarmat cel cu Citroen-ul.

— M-am speriat foarte tare. O să-mi treacă… l-am asigurat, încercând să-mi revin.

— Şopârlele astea nu fac niciun rău! Nu trebuie să vă fie teamă de ele!

Am dat grăbită din cap, în semn că-i mulţumesc, m-am urcat în maşină şi am plecat imediat de acolo.

Doamne-Dumnezeule, în portbagaj se afla un cadavru! Cadavrul unui om înfăşurat într-o carpetă. Într-o carpetă de pluş. Nu, nu mă înşelasem, îi văzusem genunchii îndoiţi… Şi deodată mi-am dat seama cât de tare îmi tremurau mâinile pe volan. De fapt, tremuram toată, nu numai mâinile. Tremuram de parcă aş fi fost bolnavă de friguri. Trebuia să opresc imediat, altfel aveam să intru precis în vreo stâncă sau în maşina cuiva. Şi atunci tacâmul o să fie complet. Spre norocul meu, spre marele meu noroc, pe şosea a apărut un nou loc de refugiu, cel puţin Rolls-ul să rămână întreg.

Văzând maşina oprită, am avut un sentiment bizar de uşurare, chiar am exclamat „Slavă Domnului?” - dacă mai poate fi slăvit Domnul când ai în portbagaj un cadavru?! - şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să duc sticla de *whisky* la gură. Eram atât de avidă să beau, ca şi când alcoolul ar fi avut darul de-a face să dispară cadavrul, încât am luat o înghiţitură prea mare. Băutura s-a prelins pe bărbie, pe gât, înecându-mă, a trebuit s-o dau toată afară.

Stropisem rochia, bordul maşinii, parbrizul, îmi ardeau gura şi gâtul… Am răsuflat adânc şi am dus din nou sticla la gură. Am băut cu înghiţituri mici, dacă nu auzeam pe şosea sirena poliţiei aş fi fost în stare probabil să golesc toată sticla. Sirena m-a făcut să tresar speriată, de parcă sunase special pentru mine: „Ai crezut că scapi? Uite, venim!”. Am ascuns sticla în buzunarul portierei şi în aceeaşi clipă doi agenţi de circulaţie au trecut zburând cu motocicletele lor

pe şosea.

De-abia atunci am observat cum se holba o femeie la mine. Stătea lângă portiera deschisă a maşinii din faţă, aşteptându-şi bărbatul să termine de meşterit la motor. Văzându-mă cum dusesem cu mâini tremurânde sticla la gură, cum băusem din ea, îşi spusese probabil că sunt vreo apucată, o alcoolică, că mă abţinusem un timp, mai ales că eram la volan, dar la un moment dat n-am mai putut rezista. „Aşa-s toţi ăştia care nu mai ştiu ce să facă de bine…” îşi zicea ea, desigur, gândindu-se la Rolls.

Zică ce-o vrea, alcoolul îmi curgea prin vene, încălzindu-mi trupul rece ca gheaţa. Tremurul încetase, chiar şi mâinile stăteau cuminţi pe genunchi, am mai tras o duşcă şi am ieşit din maşină, simţind deodată nevoia de puţină mişcare.

Văzând că mă dau jos, femeia s-a îndreptat spre mine, cu hotărârea evidentă de a mă întreba ceva. S-a răzgândit însă pe drum şi, oprindu-se lângă roata din spate a maşinii ei, s-a prefăcut neîndemânatic a examina anvelopa dacă, vezi doamne, e bine umflată sau nu. Sau poate a oprit-o privirea mea? Nu era exclus. Tot ce voiam era să fiu singură, să încerc să-mi adun gândurile, să fac cât de cât ordine în ele, să-mi dau seama ce se întâmplă…

Coborâsem de fapt nu pentru că simţisem nevoia de aer, de puţină mişcare, coborâsem să văd, să mă conving că în portbagaj se găsea într-adevăr un cadavru. Poate mi se păruse doar, privirea îţi joacă destule feste!… Da, aceasta fusese intenţia mea reală. Tocmai de aceea scosesem cheile din contact, altfel de ce s-ar fi găsit de la mine în mână?!

Am făcut câţiva paşi dezinvolţi în direcţia portbagajului, am lovit cu piciorul o pietricică imaginară de pe asfaltul refugiului, m-am întors, încercând să par veselă, şi apoi, ca şi când mi-aş fi amintit de ceva, m-am dus la portbagaj. Introducând cheia în broască, mi-am dat seama că o lăsasem descuiată, dar mi-a lipsit curajul ca să deschid

capacul din nou.

Renunţasem definitiv la tentativa mea şi eram gata să mă urc la volan, cu gândul de a pleca de acolo, când o forţă mai puternică decât mine m-a întors din drum şi m-a adus în faţa portbagajului. Am strâns din dinţi cât am putut de tare şi de data aceasta am ridicat capacul. L-am ridicat şi l-am închis imediat la loc. Cadavrul era acolo. Avea pantaloni bej, pantofii lui mi s-au părut a fi exact pantofii maro, cu vârf ascuţit, ai lui Albert… îndepărtându-mă, m-am întrebat de când purtam oare cadavrul acesta cu mine.

Întrebarea se formase încă înainte, încă în timp ce condusesem zgâlţâită de friguri maşina, dar ea, întrebarea, nu ieşise la suprafaţă, nu izbucnise, pentru că nu fusesem convinsă de adevărul celor văzute, în mine mai existase o speranţă, e drept, neînsemnată, dar totuşi o speranţă, că, de fapt, mă înşelasem: văzusem poate o carpetă în portbagajul maşinii, fără să fie însă niciun cadavru înfăşurat în ea, pur şi simplu o carpetă de pluş făcută sul. Sau întrebarea nu izbucnise de teamă? Şi teama de ea mă făcuse s-o ţin în adânc, să n-o las să iasă la suprafaţă, afară?

Acum trebuia să răspund: de câtă vreme se afla cadavrul acestui om în portbagajul maşinii? Şi mai ales de cât timp îl purtam cu mine? De la *König Hotel?* Să-l fi introdus cineva noaptea, în timp ce Rolls-ul se afla în garajul subteran? Sau… Nu, cadavrul acesta nu mai era o glumă! O glumă de întindere a nervilor, cum mi se păruse la un moment dat a fi apariţia cheilor de contact lângă pedala de acceleraţie! Să zicem, valiza nu fusese pe canapeaua din spate, o pusesem *eu* pe fotoliul din faţă… Dar peruca? Nu, de ce să mă înşel?! Ce rost avea să mă mint singură?! Ştiam cu precizie: aruncasem peruca pe fotoliul din *stânga,* vrusesem să mă întorc după ce închisesem maşina şi făcusem câţiva paşi spre restaurantul *Adlerhotel im Park,* gândindu-mă la imaginea dezagreabilă pe care o oferă acolo, pe fotoliu, dar îmi spusesem că unei proprietare de Rolls-Royce, şi încă

Excalibur, i se poate permite orice. Or dacă, într-adevăr, *umblasem* la geamantan în ultimul moment şi-l *lăsasem* pe fotoliu şi nu pe canapea - dar asta nu se întâmplase - atunci peruca trebuia să se fi aflat *dedesubtul* valizei! Şi nu jos, pe podea, între canapea şi scaun!

Apoi povestea cu mănuşile!... Nimeni pe lume n-o să mă poată convinge că mănuşile nu se aflaseră în geamantan! Le pusesem, parcă vedeam, printre primele lucruri, şi pe cele de seară, şi pe cele albe... încă în timp ce mă îndreptasem cu maşina spre casă, mă gândisem ca nu cumva să le uit. Eram sigură că aveam să mă întâlnesc cu Adina, cu Mioara, cu Dan... Nu-i nevoie să fi prea perspicace ca să-ţi dai seama ce poate însemna o cicatrice de la încheietura mâinii stângi! Cea mai recentă dovadă era partenera bondocului, soţie sau amantă, Dumnezeu ştie, fapt este că ei se întâlniseră... Doamne, de ce-am avortat, de ce n-am lăsat copilul? Hedy a observat şi şi-a imaginat imediat despre ce este vorba.

Da, am crezut că la mijloc ar putea fi bărbatul-de-la-*Bristol Café*. Nu fusese o bănuială, mai mult un început de gând. E drept, gândul acesta incipient revenise... Ceea ce mă contrariase era că, făcându-şi apariţia pe terasa restaurantului, el se uitase drept în direcţia mea, ca şi când s-ar fi aşteptat să mă găsească acolo. Şi apoi ar fi putut să profite de faptul că îi răspunsesem la salut, n-avea de unde să ştie că o făcusem involuntar, surprinsă de a-l vedea la Baden. Dar nu, n-a venit la masa mea... Şi-ar fi putut să vină! A băut în grabă ceva... Sigur, este posibil că mi s-a părut doar a-l vedea la un moment dat apropiindu-se de Rolls în timp ce bondocul îmi povestea exaltat despre căderile Rinului... Posibil... Dar de ce tocmai acolo, în faţa restaurantului din Möhlin, am dat eu peste prima cheie de contact aşezată lângă pedala de acceleraţie?!... Iar peruca am găsit-o deasupra geamantanului, şi nu *sub* geamantan, unde cu mâna mea o băgasem?! Prima dată, să zicem, o aruncasem... O fi alunecat... Dar la Möhlin, înainte de a

părăsi maşina şi a mă îndrepta spre restaurant, m-am convins doar temeinic că geamantanul se află pe canapeaua din spate, că peruca nu-i la vedere şi că uşile sunt perfect încuiate.

Nu mai puteam suporta lipsa unei ţigări; învingându-mi repulsia pe care mi-o provoca gustul idiot al ţigărilor cumpărate de la bistro, am luat din maşină pachetul de *Hubert.* Curios, fumul era aromat şi plăcut, ţigara puţin cam tare, dar bună. Şi, dintr-odată, am înţeles tot: mirosul acela nu venise de la ţigară, ci din portbagaj. M-am repezit la maşină şi am pus în mişcare sistemul de aer condiţionat.

„Bun-bun, am auzit-o pe Fipsi spunând, cu habitaclul ai rezolvat, dar ce faci cu portbagajul? Nu te-ai gândit? Dacă vine un aer atât de rece, înseamnă că trebuie să existe undeva un grup frigorigen! Lângă motor nu poate fi, din cauza căldurii pe care o degajă acesta… Singurul loc posibil este portbagajul. Înţelegi ce am în vedere?” „Da, da, ai perfectă dreptate, voi controla, am zis şi, imaginându-mi cum o voi face, am adăugat deodată speriată: Fipsi, dar asta înseamnă să… mut cadavrul din loc!” „Dacă o să fie nevoie, ai să-l muţi. N-ai ce face! *Altfel* n-ai cum să opreşti descompunerea!”

Cuvintele lui Fipsi au pus din nou pe tapet întrebarea: oare de câtă vreme purtam cadavrul acestui om în portbagajul maşinii? De la *König Hotel?* Dar nu cumva chiar de la bun început? Nu, imposibil! am respins ideea. Domnul Krebs nu mi-ar fi încredinţat maşina s-o duc înapoi la garaj! „Ha, ha, am auzit-o pe Fipsi râzând ironic, de unde ştii că n-a făcut-o special?! Ia gândeşte-te bine!” Asta şi încercam să fac. Erau câteva lucruri care nu-mi plăceau. De-abia acum, asociindu-le, am avut sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu cumva tocmai acest cadavru să fie acel *rest* care nu contează?… *Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează,* spusese Krebs şi subliniase cuvântul „restul” cu o anumită inflexiune în voce, da, îmi aduceam aminte perfect. Şi nu era vorba numai de asta. Seara, după ce-am făcut

cunoştinţă cu el, Krebs mi s-a adresat pronunţându-mi atât de corect numele, încât am rămas de-a dreptul uimită. Rostise „Băicuş”, şi nu „Baicusi” sau „Beicusi”. Mai ales că Elsa mă prezentase „Irène Baicusi”! Era prima dată de când mă aflam în Occident că cineva îmi pronunţa atât de corect numele. De unde putea el să ştie cum se pronunţă „Băicuş”? Pronunţase „ă” şi nu „a”! Iar dimineaţa am avut în două rânduri senzaţia că domnul Krebs vrusese să adauge, după *domnişoara,* numele meu, dar ceva îl făcuse să se abţină. Ce? Dacă n-aş fi auzit cu urechile mele cum îmi spusese seara „Băicuş”, aş fi crezut că-mi uitase numele, dar aşa?! Apoi, el ştiuse de la bun început că de la aeroport o să mă trimită să duc Rolls-ul înapoi la garaj… Altfel nu mi-ar fi arătat cum se pune în funcţiune mecanismul de închidere a uşii garajului! Şi eu mă întrebasem ce-l găsise să mă iniţieze într-o treabă ca asta… Nu mai ştiusem ce să cred… Atunci de ce nu-mi spusese din capul locului: „Uite, domnişoară, ce vei avea de făcut”?! Să zicem că n-a avut timp… Se grăbea… Dar pe drum spre aeroport?! Şi încă ceva: Elsa ar fi putut foarte bine să-şi amâne cu o zi plecarea… Ce-a determinat-o atât de presant să plece la fratele ei în aceeaşi zi în care pleca şi domnul Krebs? Nu cumva toate acestea fuseseră gândite din timp? Pentru a mă pune în situaţia de a duce maşina înapoi la garaj?

Am aprins o ţigara şi mi-am zis că toate întrebările astea sunt lipsite de logică. Nici Krebs şi nici Elsa nu avuseseră cum să prevadă că mă voi hotărî să plec undeva cu Rolls-Royce-ul! Că nu mi-a spus pe drum spre aeroport?… Nu mi-a spus pentru că tot ce-l preocupase era să nu piardă avionul. Sau şi-a închipuit că-mi spusese atunci când îmi arătase cum se închide uşa garajului.

Altceva îmi dădea de gândit însă: felul cum se uitase la mine în timp ce-mi deschidea portiera din spate. Nu, nu fusese doar interes bărbătesc în privirea lui… Intensitatea ei exprimase cu mult mai mult decât un simplu interes

bărbătesc! Şi din nou aceeaşi privire când îşi luase rămas bun de la mine. O privire de-o clipă, dar de maximă intensitate. Apoi deodată acel *Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează!* Înseamnă că noi ne mai întâlnisem… Dar unde? Faţa lui mi se păruse într-adevăr cunoscută…

Şi deodată mi-au venit în minte ameninţările telefonice care mă terorizau de vreo zece zile încoace. Evident, nu discul aparatului meu era de vină, ci superficialitatea telefonistelor de serviciu! Dacă discul ar fi avut o defecţiune la formarea cifrei unu, atunci de fiecare dată când aş fi chemat un număr care avea în componenţa sa pe *unu* ar fi trebuit să *greşesc!* Or asta nu se întâmplase! Să constea defecţiunea doar în faptul că la formarea cifrei *unu* telefonul meu nu era în stare să blocheze conexiunile din centrală, aşa cum fusesem asigurată că se întâmplă? Se prea poate.

Şi totuşi nimeni, inclusiv cel care mă ameninţa la telefon, nu avusese cum să ştie că voi pleca undeva cu maşina. Nici chiar *eu* nu ştiusem. Ideea îmi venise abia la aeroport, când îmi dădusem seama cu câtă uşurinţă se lăsa condus Rolls-Royce-ul. Mi-am adus aminte despre anunţul apărut în *Tribune de Genève* cu privire la concertul Filarmonicii „George Enescu”… Iar anunţul îl citisem la *Bristol Café.* „Nu cumva…?” m-am întrebat deodată cu teamă şi imediat am respins gândul: „Nu, imposibil! Mă plictisisem aşteptându-l pe Albert, îi cerusem chelnerului un ziar şi acesta îmi adusese *Tribune de Genève.* Putea să-mi fi adus *Züricher Merkur* sau *Züricher Woche* sau… Poate mă înşelam… Dar nu, nu mă-nşelam, bărbatul-de-la-*Bristol Café* citise la masă un ziar şi acest ziar fusese *Tribune de Genève!…*

„Nu vrei să te uiţi cum e cu instalaţia aia frigorigenă?” am auzit-o pe Fipsi aducându-mi aminte. Şi, într-adevăr, deschizând portiera, am fost învăluită de un aer răcoros şi plăcut. Aerul acesta, am judecat eu, era probabil absorbit prin orificiile grilate de sub faruri, purificat, răcit…

În dreptul înscripţiei *conditioned air* existau şase butoane

cu diferite semne pe ele, unul singur era mai inteligibil: desenul sugera un scaun. Am apăsat pe buton şi am aşteptat să văd ce se întâmplă. Nu se auzea nici cel mai neînsemnat zgomot, instalaţia era atât de silenţioasă, încât nici nu puteai să-ţi dai seama dacă lucrează sau nu, dar afluxul de aer a scăzut imediat din intensitate şi în scurt timp am simţit cum se răcoreşte pielea fotoliului în care şedeam. Era de-a dreptul impresionantă perfecţiunea acestei maşini, totul era gândit şi executat cu o grijă excepţională.

Am acţionat pe rând cele şase butoane, dedesubt am descoperit o rozetă cu gradaţii şi la învârtirea ei a început să pătrundă în maşină un aer îngheţat. Mi-am zis că acesta nu putea fi destinat decât portbagajului, pentru eventualele alimente luate în excursii la iarbă verde, de care englezii sunt mari amatori, şi am apăsat butonul pe care descifrasem conturul unui geamantan.

Şuvoiul de aer îngheţat dispăruse, ştiam ce aveam de făcut, dar nu mă puteam hotărî să deschid din nou portbagajul. Am tras cât am putut de timp şi în cele din urmă a trebuit să cobor.

Rămăsesem singură în refugiu, am întredeschis capacul, reţinându-l cu o mână, iar cu cealaltă am încercat să-mi dau seama de temperatura aerului ce răzbătea dinăuntru. Era rece, aproape îngheţat. Şi, deodată, am ridicat cu hotărâre capacul.

În placa din fund, cea care despărţea portbagajul de habitaclu, existau două orificii rotunde, acoperite cu grile subţiri, nichelate, le-am descoperit imediat după curentul îngheţat ce venea din direcţia lor, şi am vrut să mă uit la cadavru. Ochii refuzară să privească însă în direcţia feţei, atraşi irezistibil parcă de pantofii cu vârf ascuţit.

Am încuiat portbagajul spunându-mi că, orice s-ar întâmpla, eu tot o să mă duc la Geneva, chiar şi un Rolls nu valorează doi bani dacă nu eşti văzută cu el. Văzută de cine voiam eu să mă vadă! Şi-apoi, renunţam sau nu, cadavrul

tot în portbagaj rămânea. O să mă duc la Geneva, iar după aceea…

N-am parcurs mai mult de cinci sau şase kilometri şi, trecând de un viraj, i-am văzut pe cei doi poliţişti stând rezemaţi de motocicletele lor. Tresărisem, inima a început să-mi bată cu putere, o auzeam acolo, sub sân, apoi bătăile ei s-au mutat în urechi, am vrut să mă uit în oglinda retrovizoare, dar n-a mai fost nevoie: sirenele motocicletelor mi-au dat de ştire că porniseră în urmărirea mea.

A durat un minut sau poate nici atât, cu toate că mie mi s-a părut o veşnicie, şi unul din poliţişti m-a depăşit, trecând în faţa mea. Acum nu mai era niciun dubiu: mă escortau. Da, pe mine mă aşteptaseră ei. Dar de ce nu se opriseră când au văzut Rolls-ul staţionând în refugiu? Puteau să mă aresteze încă *atunci!*

În prima clipă m-am gândit să fug. Ar fi fost o prostie, drumul era tot timpul în serpentine, puterea Rolls-ului n-ar fi servit la nimic. Şi apoi ei aveau, desigur, motociclete foarte puternice, alese special ca să anihileze orice tentativă de fugă. Acum nu-mi rămânea decât să mă supun. În fond, n-aveam de ce să mă tem, mi-am spus, nu eu îl omorâsem pe cel din portbagaj, vor cerceta… Nu, nu se poate să nu stabilească adevărul!

Am aprins o ţigară şi din nou m-a invadat mirosul acela dubios de pisică. Ei, cum? m-am întrebat şi mi-am spus după o clipă de gândire că nu este exclus ca din cauza presiunii create în portbagaj aerul de acolo să răzbată în habitaclu. Însemna însă să fie un aer rece, chiar îngheţat!… Or eu nu simţeam un asemenea aer.

„Proasto, am auzit-o pe Fipsi spunând, opreşte imediat instalaţia! Tu nu-ţi dai seama că, în momentul în care or să vadă că ai încercat să întârzii intrarea în putrefacţie a cadavrului, nu mai ai nicio şansă?! Aşa, poţi să le spui că habar n-ai avut de cadavru! N-ai umblat în portbagaj… Valiza şi pachetele le-ai pus pe canapeaua din spate pentru

că-ţi erau mai la îndemână acolo. Să pari cât mai stupefiată când or să-ţi arate cadavrul şi apoi îi desfizi!” m-a sfătuit ea.

Mai rămăseseră vreo zece kilometri până la Neuchâtel şi poliţiştii continuau să mă escorteze, unul din spate, celalalt mergând în faţă, dar fără să întreprindă nimic altceva. La un moment dat, de pe drumul nr. 21 am intrat pe şoseaua nr. 10, până în oraş trebuia să fie cel mult cinci-şase kilometri, pe dreapta se ridica un motel foarte frumos. Fără să-mi dau seama ce fac, am virat într-acolo şi am oprit Rolls-ul drept în faţa intrării.

Poliţistul din spate a pus în funcţiune sirena pentru a-şi avertiza colegul asupra manevrei mele, după care a sprijinit motocicleta pe cric în dreapta maşinii. Eram atât de uimită de îndrăzneala mea. Încât nu eram în stare nici cel puţin să-mi iau mâinile de pe volan. Îl strângeam cu putere, de parcă cineva ar fi încercat să mă tragă cu forţa afară din maşină, spunându-mi tot timpul că era vineri, zi favorabilă nativelor din *Balanţă.* Simţind uşa deschizându-se, m-am întors.

— Rămâneţi la motel, nu? m-a întrebat poliţistul în timp ce mă saluta ducând mâna la cască.

Nu ştiam ce să-i răspund, aveam impresia că-şi bate joc de mine. Probabil că am făcut o mişcare din cap, pentru că l-am auzit continuând:

— Vă sfătuim să rămâneţi aici - este un motel foarte elegant - şi să nu mai continuaţi drumul. Am fost sesizaţi că aţi băut câteva înghiţituri dintr-o sticlă de *whisky.*

VIII

Irina se mira cum de reuşeşte Victor să facă atâtea: facultate, handbal, s-o aştepte aproape în fiecare zi la Conservator sau la cămin... Într-un timp crezuse că neglijează facultatea - mereu era la antrenamente –, i-a spus, dar el a negat şi a doua zi i-a adus carnetul de note: erau excelente.

— Ai crezut că te mint, surioară?

— Oarecum, a recunoscut Irina. Că exagerezi eram însă sigură!

— Sunt o *grădiniţă* bine mobilată!... Nu-ţi fie teamă, am avut eu grijă să iau de la babaci tot ce-mi trebuie ca tu să mă placi şi după terminarea Conservatorului!

— Cu alte cuvinte, eşti sigur că te plac?

— Absolut sigur! Ha-ha!

— Ţi-am spus eu asta?

— Da’ ce, surioară, eu am orbul cocoşului?!

Fusese legitimat la „Universitatea”, era unul din jucătorii de bază ai echipei de handbal, principalul ei *tunar,* trăgea năprasnic la poartă, *bombele* sale îl făceau realmente *marţ* pe portar, era sufletul contraatacurilor şi aproape tot timpul i se încredinţa rolul de pivot.

Irina nici nu bănuise că Victor e un handbalist atât de bun. Îi povestise el câte ceva. Dar ea îşi spusese că se mai şi laudă. De-abia când a dus-o la un meci - primul meci de handbal pe care îl vedea, şi nu numai de handbal, Irina era în afară de orice sport - s-a convins că Victor nu se lăudase deloc.

Fusese un meci dramatic, cu un scor la o diferenţă de un punct sau două, când în favoarea „Universităţii”, când a echipei adverse. Irinei i-a plăcut dinamismul jocului şi a început să-l însoţească pe Victor la mai toate meciurile sale din Capitală. Un singur lucru nu-i convenea: plecările lui

Victor cu echipa în provincie.

Într-o duminică auzise în tribune, fără să vrea, două fete, după toate aparenţele studente, discutând între ele. „E grozav tipu'!” spusese una. „Colceag, nu? făcuse cealaltă şi adăugase: O dată se ridică şi trage! Uite cum *lucrează* mingea! Ăsta ajunge în naţională precis! ” „Frumuşel foc! îşi continuase prima ideea. O să vorbesc cu Virgil să-mi facă cunoştinţă cu el.” Irina s-a întors fără să vrea spre cea care vorbise, fata era destul de nostimă şi ea s-a simţit deodată tristă şi singură.

A vrut să plece de la meci, ca că se răzbune pe Victor. Îl şi vedea căutând-o în toate părţile, chinuit de întrebări: „De ce-a plecat?” „De ce nu m-a aşteptat?” „Ce s-a putut întâmpla?” „De ce-a plecat fără să-mi facă un semn cel puţin?” „Înseamnă că ceva a determinat-o să plece! Ce?” În urechi îi răsunau însă mereu cuvintele fetei: *O să vorbesc cu Virgil să-mi facă cunoştinţă cu el* şi Irina a rămas locului, spunându-şi că nu era exclus ca aceasta să-şi pună hotărârea în practică imediat după meci.

Era o scenă de văzut!… Atunci ea, Irina, va termina cu Victor pe loc! Se va uita la el, se va întoarce şi va pleca fără să-i spună un singur cuvânt! Şi începu să se monteze împotriva lui. La un moment dat ajunsese să-l vadă nu numai întâlnindu-se cu fata, sărutând-o, dar chiar intrând cu ea într-un bloc.

La terminarea meciului a urmărit cu privirea cele două studente; până să-şi dea seama dacă ele pleacă sau au de gând să aştepte în stradă, s-a trezit cu Victor alături. Era în echipament sportiv, mirosind puternic a transpiraţie, cu faţa marcată încă de efort. A întrebat-o cu nedumerire în glas:

— Ce-i cu tine? Ţi-am făcut de câteva ori semn cu mâna, dar nu mi-ai răspuns. Eşti supărată pe mine? S-a întâmplat ceva? Nici nu mă vedeai!

— Victor, cine-i Virgil?

— Care Virgil? Virgil?… Nu ştiu niciun Virgil. Ce-i tu el?

— Am auzit vorbindu-se… Aveţi un Virgil în echipă?

— Nu, a clătinat Victor din cap. N-avem niciun jucător cu numele ăsta. Dar ce legătură are acest Virgil cu starea ta de absenţă?

— Nicio legătură, a negat Irina. Pur şi simplu mă doare groaznic capul.

Irina era convinsă că Victor o iubeşte, nu era zi în care el să nu vină s-o vadă, câteodată numai pentru o singură clipă, atât cât să-i spună câteva cuvinte, să-i atingă fugitiv braţul sau faţa, şi ea de multe ori se mira că Victor străbate o distanţă atât de mare, fiind nevoit să schimbe două autobuze pentru a ajunge la ea, doar ca să-i spună „Am vrut să te văd. Te sun diseară, am fugit”, şi totuşi se îndoia că Victor, întâlnind o altă fată, o fată care ar putea să-i ofere ceea ce lui, ca bărbat, îi lipsea, n-o să se despartă de ea într-o zi.

Irina se întrebase dacă la rândul ei îl iubeşte pe Victor. Nu reuşise să-şi dea un răspuns. Se simţea foarte bine cu el, Victor era inteligent, spontan şi mai ales vesel, din clipa în care se întâlnea cu el totul căpăta culoare şi viaţă - trotuarul, liniile de tramvai, gardurile, casele, faţa lui Victor era toată un zâmbet, mereu inventa câte ceva, faptelor celor mai cotidiene, mai şterse, printr-un gest, printr-un cuvânt, el le dădea nuanţă, smulgându-le din banal. Întâlnirile cu el îi făceau plăcere, le aştepta cu bucurie, i se părea adesea că un trecător sau altul e Victor, dar nu putea să spună că îl iubeşte. Căldura aceea interioară, nefiresc de puternică, pe care o simţise încă în prima seară, atunci când îi cântase pentru a doua oară la pian, să însemne oare dragoste? Se mai ridicase în ea nu o dată de atunci, bătăile inimii erau mai repezi, mai puternice, în special mai puternice, poate că în acele momente, dar numai în acele momente, îl iubea într-adevăr. În rest însă… nu, nu ştia.

Schimbul de replici dintre cele două studente o făcuse la un moment dat să-şi spună că Victor îşi rezolvă problemele în provincie, cu ocazia meciurilor în deplasare, poate tocmai

de aceea o ţine el departe de colegii lui de echipă, de prietenele acestora, care stăteau totdeauna în grup, chiar în imediata vecinătate a băncii jucătorilor de rezervă.

Victor simţise o răceală, chiar o înstrăinare la Irina ori de câte ori se întorcea din vreo deplasare, cu toate că îi aducea de fiecare dată câte o atenţie. Acum îi cumpărase de la Timişoara un cordon lat, alb, pe care ea să-l asorteze cu pantofii cei noi, şi-apoi Irinei, cu talia ei subţire şi elastică, îi veneau foarte bine cordoanele.

Irina s-a bucurat, era exact ce-i lipsea, apoi, ajungând în staţia de autobuz, l-a întrebat deodată în glumă:

— Asta-i răscumpărarea păcatelor?

— Ce păcate? n-a înţeles Victor.

— Eu pot arăta naivă, însă nu sunt!…

— Nu-nu, Irina, vorbeşte deschis! Despre ce păcate vorbeşti? La ce te referi?

Irina a rămas tăcută, cu faţa uşor crispată, şi în colţul buzelor i-a apărut schiţat un zâmbet amar şi totodată ironic.

— Aha! a priceput Victor. Să ştii, Irina, eu în deplasări mă dau în lanţuri! Uite, mai miros încă a vată de zahăr! Tu mă şi vezi probabil cum zbor cu scaunul prin aer!… Iar Timişoara e vestită prin *Moşi!*

— Atacul e cea mai bună apărare! a remarcat Irina. Iar tu eşti foarte bun în atac. Eu nu sunt însă un portar advers pe care tu să-l faci *marţ* cu *bombele* tale!

— Irina, aruncă-mi Casa Scânteii în spinare, c-o suport mai uşor!

Autobuzul a intrat în staţie, Victor a luat-o de mână, grăbind-o: „Hai, că pierdem biletele!” Era o oră când se călătorea ceva mai omeneşte, s-au urcat în autobuz şi Victor a spus: „Bună seara!” Cei din faţă au întors intrigaţi capul. „Cine a mai auzit să saluţi lumea când urci în autobuz?!” Victor zâmbea politicos şi candid, numai că Irina nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs pe înfundate.

Victor cumpărase bilete la „Patria”, autobuzul i-a lăsat ceva mai departe şi la un moment dat Irina l-a întrebat:

— Grădiniţă, de ce nu-mi faci cunoştinţă cu băieţii din echipă? Fetele lor stau la fiecare meci împreună… Sunt fete drăguţe, simpatice… Studente, nu? Pe mine mă ţii ca şi cum ţi-ar fi ruşine cu mine.

— Ai spus un lucru foarte inteligent, de care poţi să fi mândră! Ha-ha! Mi-e ruşine cu tine!? Mă mir, surioară, cum nu te-au ales încă deputată de stradă! Bine, vrei să-ţi spun de ce nu te-am prezentat? Îţi spun: pentru că între ei şi fete sunt altfel de legături decât este a noastră. Poate nu numai epidermice… În sfârşit. Treaba lor. Majoritatea sunt în ultimii ani… Şi băieţii… şi ele… În orice caz, nu-i o societate pentru tine.

— Mă păzeşti, Grădiniţă? râse într-un fel bucuros Irina.

— Nu numai pe tine. Există suficientă fericire pentru noi amândoi. Şi nu sunt deloc amator să mă bucur în gaşcă. Mai ales că mă simt atât de bine cu tine. Fiecare îşi trăieşte viaţa aşa cum înţelege el că e bine. Ei într-un fel… Eu, treaba mea. Nu vreau întrebări… Şi nici de sfaturi n-am nevoie.

— Ce fel de întrebări?

— Orice întrebare în legătură cu tine. Aş simţi că te murdăreşte. Şi cu asta punem punct, Irina, O.K.?

— O.K.

— Buuun! Uite nişte casetofoane. A spus Victor arătând spre vitrina *shop*-ului pe lângă care treceau şi privindu-şi ceasul, a chemat-o să caşte gura un pic.

S-au uitat în vitrină, au privit în magazin şi Victor a exclamat deodată:

— Şi *shop*-urile astea! Străinul intră şi cumpără…

— Victore, te-aude careva!…

— Fii fată serioasă, am cerut să fiu primit în partid!

— Nu, da’ întârziem la film, a spus ea luându-l de braţ.

În semiîntunericul sălii, aşteptând să înceapă proiecţia, Victor a deviat pe neaşteptate de la subiect şi a început să-i spună Irinei cât se poate de natural şi serios:

— O să-ţi dau mâine o sută patruzeci de dolari. Şi te duci

să-ţi iei casetofonul ăla. Ai dreptate, o fi *Philips*-ul mai scump, dar cel puţin e o marcă! Îmi descompletez banii de cauciucuri… Nu-i nimic, într-o săptămână îi fac eu la loc. Nu ştiu ce are Capri-ul meu, toceşte cauciucurile din faţă ce nu s-a pomenit! Am fost şi la *Ciclop…* Da’ unde n-am fost?! O să-i iau nişte *Michelin*-uri centurate, XZ-uri de la magazinul *Renault* pe dolari. De-acolo am luat şi farurile de ceaţă… Dai un ban, da’ stai în faţă! Ha-ha, ai văzut ce rimă mi-a ieşit?!

Irina îl lovise ba cu piciorul, ba îi făcuse semn cu capul să tacă, el însă continuase să vorbească, amuzându-se în sinea sa pe seama acelora care întorseseră capul - şi nu fuseseră puţini –, să vadă cine dispune de atâţia dolari. Când a început filmul, s-a aplecat spre Irina şi, sărutând-o pe obraz, a izbucnit în râs înfundat, pe umărul ei.

Într-o zi însă, aproape de vacanţa de vară, o glumă cam de genul acesteia s-a soldat cât se poate de prost. Se urcaseră într-un troleibuz, taxatoarea era o fată drăguţă, Victor a cumpărat bilete şi, aplecându-se spre ea, a întrebat-o discret: „Dacă vă dau un carnet de bilete ca ăsta îmi daţi douăzeci şi cinci de lei pentru el?” „Îl aveţi aici?” l-a cercetat taxatoarea. „Nu, e acasă, am vrut numai să ştiu”, a spus Victor şi a pornit după Irina, care între timp avansase, neştiind ce-l găsise pe Victor să vorbească cu taxatoarea în şoaptă. I-a povestit amuzându-se: „Asta zice precis că am o tiparniţă”.

Lângă uşa din faţă s-au auzit vociferări, Irina şi Victor nu le-au dat importanţă, nici n-au înţeles bine despre ce era vorba, şoferul nu oprise la staţie sau aşa ceva, fapt este că s-au trezit cu un miliţian, pe care nu l-au văzut când se urcase, şi căruia taxatoarea i-a spus arătând în direcţia lor „Ăla el”. Victor a încercat să zâmbească:

— Tovarăşe, am glumit!…

— Ce înseamnă c-aţi glumit?

— Am întrebat-o pe dumneaei, a spus Victor făcând din cap în direcţia taxatoarei, care îşi părăsise scaunul venind

înspre ei, cât mi-ar da pe un carnet de bilete.

— Nu-i adevărat! a intervenit taxatoarea. Mi-a cerut douăzeci şi cinci de lei! Atât mi-a cerut ca să-mi dea un carnet de bilete de şaizeci şi cinci de bani.

Clipa de stupefacţie trecuse, Irinei îi venea să intre în pământ de ruşine; lumea din jur începuse să comenteze: „Uite la ei, nici n-ai zice! Auzi?!...” „La noi în bloc n-au prins, tot aşa, o pereche, când încerca să deschidă o uşă?! I-au prins locatarii. Dăduse o vecină alarma, îmbrăcaţi amândoi ca din vitrină!” „Nu le mai ajung banii de coniac şi cafele, toată ziua numai prin baruri ar sta!”

Miliţianul le-a cerut buletinele, l-a pus pe Victor să scoată tot ce avea în buzunare, s-a uitat apoi în poşeta Irinei şi i-a invitat să coboare din troleibuz.

— O să mergem la secţie, şi-acolo o să descurce ei lucrurile, le-a spus el.

Pe drum lumea întorcea capul după ei, întrebându-se ce-or fi făcut cei doi tineri, i-a prins furând se vede. La un moment dat Irina n-a mai putut suporta şi i s-a adresat lui Victor:

— Vezi unde poate să ducă o glumă stupidă?! Ce-ai vrut să-i arăţi taxatoarei, cât eşti de spiritual?!

„Chiar, ce m-a găsit, s-a întrebat Victor, să inventez toată povestea asta, ce m-a apucat să-i ofer taxatoarei un carnet de bilete?”

— O tâmpenie! i-a răspuns el Irinei. Era drăguţă, dar ochii ei erau atât de leneşi, privirea atât de indolentă... O tâmpenie!

Au fost predaţi la secţie, aici au aşteptat cam o oră şi ceva în camera ofiţerului de serviciu şi în cele din urmă un bărbat între două vârste, cu un nas masiv şi puternic, i-a întrebat cu o voce de fumător dacă ei sunt cei cu biletele. Victor i-a răspuns: „Da, noi suntem” şi ofiţerul i-a condus într-un birou la etaj.

— E de rău, trebuie să spuneţi adevărul! le-a pus în vedere ofiţerul, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Ce înseamnă e *de rău?* Dar eu n-am spus decât adevărul! Am glumit când i-am propus taxatoarei să-i vând un carnet cu bilete. Şi, de fapt, nici nu i-am propus. Am întrebat-o cât mi-ar oferi dacă i-aş aduce un pachet de bilete ca al ei. O glumă idioată… Mai mult decât idioată… Dar o glumă, atât!

— Două glume, nu una!… a zâmbit ironic ofiţerul şi, trăgând cu pasiune din ţigară, a continuat: Mi-aduce lumea acu' câteva zile un pungaş de buzunare prins *în fapt* cu portofelul unui domn la el în buzunar… „Domnule căpitan, zise, credeţi-mă, am vrut să glumesc." „Adică cum să glumeşti, mă?" zic. „Tocmai voiam să-l întreb, zice pungaşul: «Unde vă e portofelul?», să i-l dau şi să-i spun să nu-l mai poarte în buzunarul din spate. Ieşea din buzunar, oricine putea să i-l scoată." Da' de unde: buzunarul era destul de adânc. Numai că omul slăbise şi pantalonii îi erau cam largi. Aşa-i şi cu dumneata: ai glumit…

Victor a vrut să protesteze, însă căpitanul l-a întrerupt:

— Da' când i-ai luat taxatoarei geanta, aia tot glumă a fost?

— Ce fel de geantă? Când i-am luat eu geanta!? N-am văzut nicio geantă! s-a apărat Victor, având impresia că ofiţerul îşi bate joc de el.

— Nu la asta de-acu'… Aleia de-acu' două săptămâni!…

— Eu?! a spus Victor fără să vrea şi a simţit deodată o ameninţare concretă şi gravă.

Ameninţarea aceasta începuse să fiarbă în subsolul conştiinţei sale imediat după ce ofiţerul remarcase ironic „Două glume, nu una!", dar de acolo se ridicaseră doar întrebări. Acum pericolul devenise evident şi Victor s-a gândit la Irina. A întors capul spre ea, Irina îl privea cu ochi speriaţi pe căpitan, faţa-i palidă zugrăvea o uimire enormă, şi el a auzit-o izbucnind cu teamă în glas:

— Cum o să spuneţi aşa ceva?! Şi teama s-a transformat în revoltă: Cum puteţi spune aşa ceva?! l-a apostrofat ea pe ofiţer.

Căpitanul s-a gândit că fata este străină de povestea cu biletele, că n-are niciun amestec şi a spus cerându-i parcă scuze:

— La noi toţi îl iau pe *nu* în braţe… De la început niciunul nu recunoaşte!

— Vra să zică, a intervenit Victor, toţi care sunt aduşi aici sunt pentru dumneavoastră de la bun început vinovaţi?! Toţi trebuie să spună *da?! Da, am făcut?!* Nevinovăţie nu există!

— Un moment! l-a oprit căpitanul. Taxatoarea l-a descris pe cel care a atacat-o şi i-a smuls geanta din mână, şi această descriere corespunde cu semnalmentele dumitale!

— Să vină taxatoarea să mă recunoască! a cerut Victor şi a întrebat: Când s-a întâmplat, noaptea?

— Taxatoarea e liberă azi. O s-o caute acasă şi-o s-o aducă aici. Cu ce vă ocupaţi?

— Suntem studenţi. Eu la Electronică, Irina, la Conservatorul „Ciprian Porumbescu”. V-aş ruga foarte mult să-i daţi voie să plece.

— Nu plec nicăieri! Rămân cu tine, ripostă cu hotărâre Irina, înfrângându-şi spaima care izbucnise în ea atunci când Victor spusese că e studentă la Conservator.

Îl şi văzuse pe căpitan cerând informaţii la decanat, la cămin… Chiar dacă o să le explice, faptul că cineva de la miliţie s-a interesat de ea va rămâne.

— Pentru că ăsta nu-i un loc pentru tine! Şi-apoi trebuie să-i spui lui tanti Letiţia în ce încurcătură am intrat. Nu-nu, s-a răzgândit Victor, o să se sperie şi o s-o sune pe mama.

— Din câte înţeleg, nu locuiţi la cămin? i s-a adresat căpitanul lui Victor.

— Nu, eu locuiesc la o soră a tatălui meu. Pe strada Luterană.

— Aţi avea ceva împotrivă să vă facem o percheziţie la domiciliu?

— N-am nimic împotrivă, dar să vină taxatoarea să vadă că nu-s eu acela care a… atacat-o. Sau, dacă vreţi, poftiţi şi

acum.

— Puteţi să-mi spuneţi ce-aţi făcut în seara zilei de 11? Era într-o vineri. Deci, exact acum două săptămâni.

Victor a stat să se gândească, s-a uitat la Irina, cerându-i parcă ajutor, dar nici ea nu-şi aducea aminte.

— Pe la ce oră? a cerut el precizări.

— La unu fără un sfert.

— Nu puteam să fiu decât acasă. Asta sigur. Şi ce i s-a luat taxatoarei? Ce-avea în geantă? a întrebat Victor.

— Opt carnete şi vreo patru mii de lei.

— Ce făcea? Se ducea cu banii acasă? Noaptea, la unu, cu geanta plină cu bani?!

— Tocmai că a fost atacată la câteva sute de metri de depou. Se defectase un troleibuz, blocase intrarea… A coborât, grăbindu-se să predea banii.

Victor a dat o declaraţie în care a arătat că nu ştie nimic în legătură cu jefuirea taxatoarei şi o alta în care a scris că nu are nimic împotrivă să i se facă o percheziţie domiciliară.

Tanti Letiţia era acasă, când a auzit despre ce este vorba a îngheţat, mai ales că ofiţerul a rugat-o să cheme doi vecini care să asiste la percheziţie.

— Tovarăşe căpitan, mă faceţi de râs în tot blocul! l-a implorat ea. Stăm aici de douăzeci şi ceva de ani, dar eu nici pe sectorist nu-l ştiu cum arată. Am auzit c-a venit să se intereseze prin bloc înainte de-a pleca soţul în Maroc… Să vă zică sectoristul ce fel de oameni suntem! Şi vă rog să mă credeţi, băiatul, a spus ea, arătând spre Victor, nu întârzie niciodată peste unsprezece. Poftim, unsprezece jumate. Când se duc la concert sau la un film. De când s-au cunoscut, la intrarea în facultate, ei unul fără altul nu umblă!

Când s-au întors la secţia de miliţie, taxatoarea care fusese jefuită aştepta în hol, la etaj. A fost invitată să se uite bine la Victor, dacă nu cumva el este cel care a atacat-o în noaptea aceea, şi ea a înclinat să creadă că da.

— Ar semăna, a spus taxatoarea. Tot blond şi tot aşa de înalt.

— Da’ faţa nu i-ai văzut-o deloc? a întrebat-o căpitanul.

— Nu, la faţă n-am avut cum să-l văd. A ţâşnit din spate - era, se vede, ascuns jos, lângă gard - m-a-mpins, mi-a smuls geanta şi-a luat-o la fugă.

— Şi-atunci cum. Ai văzut că era blond?

— Blond era. Ca dumnealui, a arătat ea spre Victor. Şi tot aşa de înalt. Ce mai, seamănă.

— Stai niţel! a oprit-o căpitanul, ridicând mâna. Spui că ţi-a dat un brânci în spate, nu?

— Da, a acceptat taxatoarea.

— Puternic?

— Era să cad jos. Vreo cinci zile m-a durut.

— Şi?

— Păi, v-am spus: mi-a smuls geanta şi-a fugit.

— Încotro? Spre depou?

— Ei, ce, era prost?!

— Înseamnă că el fugea şi apucase cine ştie unde când dumneata te-ai întors să vezi cine ţi-a smuls geanta?

— Se pusese pe fugă.

— Se pusese sau fugea? Până te-ai dezmeticit… Mi-ai spus că erai să cazi?!…

— Cred că fugea: era aplecat.

— Atunci cum de-ai văzut că era blond? Lumina-i cam chioară acolo!…

— Mie aşa mi s-a părut, blond.

Irina nu vrusese să rămână nici la tanti Letiţia şi nici să se ducă la cămin, în zadar insistase Victor. „Nu, să văd întâi ce se-ntâmplă cu tine”, o ţinuse ea morţiş. Ajungând însă la secţia de miliţie, căpitanul o invitase să aştepte în stradă. Aici a şi găsit-o Victor şi la vederea Irinei a izbucnit în râs:

— Ha-ha! Ha-ha!

Era o eliberare de sub tensiunea nervoasă în care trăise aproape patru ore în şir…

— Râzi ca un…

— …Ca un tip inteligent, de propria lui prostie! De prostiile altora poate să râdă oricine, nu trebuie să fii prea deştept, surioară! În orice caz, a fost o zi excepţională, zău dac-o s-o uit!

Abia târziu a aflat Victor că cineva de la miliţie se interesase printre colegi despre comportarea lui din perioada acelor două săptămâni şi în special dacă au văzut la el mai mulţi bani decât în mod obişnuit. Fapt este că după un an şi ceva, la primirea în partid, Victor a trebuit să dea explicaţii în legătură cu acest caz, datorat unei glume.

Irina venise ceva mai devreme la meci, erau încă locuri destule. Peste puţin timp s-a pomenit alături de ea cu un bărbat în jur de treizeci de ani, cu o înfăţişare de cuceritor. Îmbrăcat epatant şi mirosind a colonie *Arden.* Miros răcoros, bărbătesc, chiar insinuant într-un anumit fel, şi în creierul Irinei s-a aprins o luminiţă abia licărindă.

În spatele băncii jucătorilor de rezervă au apărut câteva prietene ale colegilor lui Victor, Irina le cunoştea foarte bine din vedere, se uita cercetându-le cum sunt îmbrăcate, una din ele avea o rochie foarte cochetă, apoi l-a auzit pe bărbatul de alături adresându-i-se:

— Doriţi „Informaţia”? a întrebat-o el, întinzându-i ziarul pe care îl răsfoise până atunci.

Irina s-a întors spre vecinul ei, acesta i-a zâmbit galant şi în aceeaşi clipă Irina a ştiut ce are de făcut.

— Mulţumesc, a spus ea luând ziarul.

Inflexiunile vocii ei nuanţaseră însă o anumită satisfacţie, de natură să nască întrebări, privirea nu fusese provocatoare, dar într-un fel caldă şi binevoitoare. Deschizând ziarul, s-a aşezat picior peste picior, rochia s-a ridicat ceva mai sus, mulându-se pe formele rotunde şi prelungi.

În scurt timp a început meciul. Irina a înapoiat ziarul vecinului şi acesta a încercat să lege o conversaţie, comentând când o fază, când alta. Irina nu i-a răspuns, dar

a rămas pasivă când acesta a pus mâna pe cotul ei, ca şi cum ar fi vrut s-o facă atentă. A aşteptat ca Victor să fie eliminat pe două minute din joc şi abia atunci, la un nou gest al vecinului, şi-a tras vehement cotul şi s-a întors protestând:

— Ce doriţi, domnule?

— Da’ ce v-am făcut, domnişoară?

Irina s-a ridicat, l-a strigat pe Victor, de care o despărţeau câteva rânduri, i-a făcut semne disperate, arătând spre bărbatul de alături în sensul că acesta nu-i dă pace, Victor a sărit în tribune şi din câţiva paşi a fost lângă ea.

— Dar nu i-am făcut nimic! s-a apărat vecinul Irinei.

Încălzit de joc şi mai ales din cauza eliminării, Victor i-a expediat un pumn în falcă şi, luând-o pe Irina cu el, a aşezat-o lângă prietenele colegilor de echipă.

— Dorina, asta-i Irina, prezint-o tu fetelor, a spus el şi a sărit peste îngrădirea nu prea înaltă, din sârmă, ce delimita spaţiul terenului de tribune.

După meci, Ted, portarul echipei, i-a invitat pe Victor cu Irina la el.

— Am primit un *Martini* alb, o nebunie! i s-a adresat Ted Irinei. Cu băutura asta fetele au glasul cel mai dulce din lume! Este, Luiza? a întrebat el o tânără cu ochi mari, negri, tăiaţi oblic, peste care se desenau sprâncene cam groase, dar frumos arcuite; părul, negru şi el, contura o frunte înaltă şi era strâns într-un coc mic la spate, şi Irina a remarcat că fata îşi ţinea buzele strânse, ca şi cum ar fi vrut să atenueze expresivitatea lor. Hai, Victore, a insistat Ted, văzând că acesta ezită. *Martini* pentru fete… Am gheaţă, lămâie… Iar pentru noi o băutură ucigătoare: *Pepperment!* Mi-a dat un barman reţeta. Or să vină probabil Traian cu Angela… Bineînţeles, Marele Moralist… Ce dracu’ stai atâta pe gânduri?

— Hai, Victore! s-a hotărât deodată Irina şi Victor n-a mai avut încotro.

Părinţii lui Teodor Bantea erau plecaţi de câţiva ani din

ţară, tatăl său lucra ca şofer la o agenţie comercială - Ted spunea „E *afară,* la *post...”* –, apartamentul, nu prea mare, dar foarte central, îi rămăsese pe mână şi el îl transformase în *casă deschisă* pentru colegii lui. Mobila suferise bineînţeles modificări: patul, iniţial de mijloc, rămăsese fără tăblii şi fusese mutat la perete, ceva în genul unui aerodrom, suprafaţa bufetului devenise bar, o blană enormă de ren, care acoperise o dată patul, fusese mutată jos, pe parchet, deasupra ei aşezat magnetofonul şi un triunghi galben de carton pe care stătea scris: „Nu călcaţi pe blană - loc pentru amor exotic!”, pereţii căpătaseră şi ei o cu totul altă înfăţişare, aici contribuise însă mâna de arhitect a Luizei, decoraţiile şi desenele suprarealiste îi aparţineau tot ei; deasupra servantei, două lumânări înalte, din ceară roşie, se armonizau perfect cu imitaţia de cărămidă aparentă, executată tot de Luiza.

Irinei i-a plăcut apartamentul, era plin de trăsnăi, pe un perete stătea scris cu vopsea galbenă „Nu primim fecioare!”, pe cel de vizavi: „Veseliţi-vă şi vă bucuraţi, că împărăţia voastră este doar pe acest pământ!”; Ted a invitat-o să ia loc într-un fotoliu, a rugat-o pe Luiza să facă la bucătărie cafele, pe Dorina să pregătească un sifon şi să aducă din frigider lămâia şi cuburile de gheaţă, apoi a scos două sticle, una de *Martini,* cealaltă cu o băutură verzuie şi, arătându-i-o lui Victor, l-a anunţat:

— *Pepperment,* băiete, după reţetă *Waldorf Astoria!* şi a plescăit din limbă, adăugând cu un aer entuziast: E ceva colosal! Până torn eu în pahare, pune o bandă! l-a rugat el.

Un singur lucru nu pricepea Irina: din felul cum se purta Ted cu Luiza reieşea că ea era prietena lui; atunci ce-i cu Dorina? Era o blondă nostimă, cu părul legat la spate în „coadă de cal”; după cum se mişca, Irina şi-a spus că trebuie să fie o fată plină de temperament. Pe drum, profitând de un moment, îl întrebase pe Victor, însă acesta îi spusese doar că este studentă la Drept, colegă cu Ted.

Cineva a sunat la uşă, Ted s-a dus să deschidă şi Irina i-a

cerut lui Victor precizări:

— Care din ele e cu Ted? a întrebat ea în şoaptă, arătând spre bucătărie.

— Dorina, i-a răspuns Victor.

— Şi cu Luiza ce-i?

— Amică. Sunt prieteni, o să-ţi povestesc eu, s-a grăbit Victor să încheie.

*
* *

Trecuse într-o zi, mai demult, pe la Ted şi o găsise pe Luiza fumând în fotoliu, picior peste picior. Abia intrase şi a sunat telefonul. Ted îl avea în camera cealaltă, şi Victor a rămas cu Luiza. Fata era bine făcută, cu picioare lungi care porneau parcă din talie, bluza ei contura sâni explozivi. Luiza privea indiferentă pe fereastră; ochii ei i s-au părut fascinanţi.

Ted a intrat în cameră şi Luiza i s-a adresat, ridicându-se din fotoliu:

— Ted, ai un centimetru cumva? Amicul tău m-a dezbrăcat cu privirea, poate vrea să-mi ia şi măsurile!... Bustul, talia, şoldurile...

Ted a început să râdă, însă Victor s-a simţit obligat să-i răspundă:

— Nu te-am dezbrăcat deloc, mă uitam cum fumezi cu ţigaretul ăsta lung, stând picior peste picior în fotoliu.

— Aşa-mi place mie: să par ce nu sunt. Bine, copii, am plecat, a spus ea şi s-a întors spre Victor, zâmbindu-i prieteneşte: Iartă-mă, Colceag, dar m-a enervat puţin privirea ta... antropometrică. Prietena ta nu-i mai rău făcută ca mine... V-am lăsat, băieţi, am de-nvăţat o groază! Şi s-a îndreptat spre uşă.

Ted a condus-o şi când s-a întors în cameră Victor l-a întrebat intrigat:

— De unde-ai mai scos-o şi pe eleva asta cu aere de...

vampă?

— *Dublă greşeala!* l-a fluierat Ted. Primo, nu-i elevă, ci studentă, în anul doi la Arhitectură, iar secundo, bag mâna în foc că-i fată cuminte.

— Ha-ha! a izbucnit Victor în râs. Şi-atunci ce caută aici? Unde naiba ai găsit-o?

— Mă duc într-o zi la Casa studenţilor, să-l caut pe Murgu, şi-o văd căţărându-se pe o scară. Văzut-plăcut. Piersică! Lucra la nişte decoruri pentru o piesă. C-o fi, c-o păţi, aflu că-i din Cluj, îi ard imediat o poveste şi-i dau numărul de telefon. Aştept - nimic. Într-o zi, rămân la facultate, să nu mai fac un drum în oraş, stau până la şase în bibliotecă, tai prin curte şi ies la Casa studenţilor. Ea - acolo. Cum am văzut-o, mi-a şi picat fisa: duminică urma să jucăm la Cluj, tu erai la Braşov, aşa că aveam biletul tău de avion. I-am zis că are ocazia să meargă gratis acasă, dar cu o singură condiţie: să vină la meci şi să ţină pumnii strânşi. A spus că-i *O.K.* Văzându-mă cum joc, mi-am zis, o câştig cu asta. A doua zi după ce ne-am întors mi-a dat un telefon şi peste o jumătate de oră era aici.

— Formidabil! a exclamat Victor.

— Vine, îşi face câte o cafea… Mi-a pictat toţi pereţii… Îmi spală câte o cămaşă… Cică se deconectează la mine… „Luiza, zic, o să am o vizită.” „Nu-i nimic, zice, eu plec.” De când am dus-o la Cluj, nu-i meci să lipsească.

Victor se mai întâlnise cu Luiza la Bantea. Într-o zi era lume mai multă, cu Sanda, o nouă şi provizorie prietenă de-a lui Ted, venise şi o colegă de-a acesteia, Ema, foc de excentrică, adusă, după toate aparenţele, pentru Marele Moralist, cum îi spuneau toţi lui Dragoş Stamatiu, cel mai bun prieten şi coleg de an al lui Bantea.

— Bun, vreţi să beţi ceva, nu? i-a întrebat Ted, trecându-i în revistă cu privirea. Fie, o să vă dau o licoare divină… şi a scos din bar o sticlă prelungă, plină de etichete, pe care a ridicat-o deasupra capului, arătând-o tuturor. Priviţi! *Metaxa cinci stele!* Şi a început să citească cu voce tare cele scrise

pe etichete: *„Eau de vie!” „Grand Prix San Francisco!”*

— Ted, dragă, ne copleşeşti! a spus gesticulând Matele Moralist. Dar cine altul ar putea-o face?!

— N-are importanţă câţi bani are un bărbat, ci cum se desparte de ei! i-a atras atenţia Ted şi a izbucnit în râs.

S-a băut coniac, Ted a dansat cu Sanda; deodată Ema a sărit ca arsă de pe canapea şi a început să strige:

— Luaţi-l pe psihopatul ăsta de-aici, dacă nu vreţi să-i sparg capu’!

Marele Moralist se făcuse mic pe canapea, ca şi când s-ar fi aşteptat ca Ema să-i spargă într-adevăr capul dintr-o clipă în alta.

— Pentru asta m-ai adus aici? a continuat Ema, adresându-se de data aceasta Sandei. Să-mi ţină predică ăsta că mă risipesc?! Că-i păcat de tinereţea mea?! Şi s-a întors spre Marele Moralist: Trebuia să-ţi iei şi o evanghelie! … Am o singură viaţă, a doua oară nu mă mai nasc! Ted, prietenul ăsta al tău e popă baptist? l-a întrebat ea şi a izbucnit în râs. La dans nu m-a luat, am crezut că mă cheamă pe canapea să mă sărute, şi el, poftim, mă ia cu sfânta liturghie!…

— Măi Dragoş, ai să mori floare de crin! l-a ameninţat Ted râzând şi a adăugat: Ca şi Victor. Dar ăsta barem are pe una, iubeşte!

Luiza s-a ridicat din fotoliu, a spus în grabă. „Copii, am plecat” şi a ieşit în antreu. Nu i-a acordat nimeni atenţie, Victor se prăpădea de râs şi se adresă Emei:

— Duduie, venind aici, aţi păţit cu Dragoş exact ca purceluşa din poveste. Îi spune purceluşul că-i frumoasă, că botic ca al ei n-a mai văzut, mă rog, una-alta, purceluşa dă din codiţă, purceluşul o cheamă la sărutat, purceluşa acceptă, şi-atunci el îi spune: „Ei, acum să-ţi povestesc cum mi-am pus sârmă în rât.”

Când râsul a încetat, Sanda l-a apostrofat pe Bantea:

— Vezi, Ted, cu prostiile tale ai gonit-o pe Luiza! S-a simţit vizată probabil…

— Nu-i adevărat! a intervenit Marele Moralist. Luiza a plecat pentru că Ted s-a referit la Victor! Dacă voi sunteţi chiori, eu am ochi de văzut! Luiza vine aici pentru Victor!

— Ce tot vorbeşti?! a protestat Victor, enervându-se.

— Victor, ascultă ce-ţi spun eu! Voi n-aveţi cum să vedeţi, însă eu am observat-o cum te urmăreşte cu privirea când joci!

Victor şi-a spus că Marele Moralist se înşală precis, cine ştie ce i s-a părut lui, mai târziu însă a surprins fără să vrea o privire a Luizei îndreptată asupra sa şi un timp n-a mai trecut pe la Ted. De aceea şi ezitase el atâta să accepte invitaţia lui Bantea, pur şi simplu nu vrusese să-i facă rău Luizei.

Noii musafiri erau Marele Moralist şi Traian cu Angela; aducând cuburile de gheaţă, Dorina i s-a adresat Angelei:

— Se aude că vă căsătoriţi, e adevărat?

— Drace, asta cine-a mai lansat-o? Un soţ e mai rău ca un copil! Ei, dacă copilul e liniştit şi-ascultător… Dar unde-ai mai văzut tu un soţ liniştit şi-ascultător?!

— Angela, a intervenit Ted, sunt întru totul de acord cu tine. Şi eu zic acelaşi lucru.

Toate acestea fuseseră spuse special pentru urechile Marelui Moralist şi acesta a căzut în capcană.

— Mi se face greaţă de teoriile voastre! a exclamat el, strâmbându-se, şi toată lumea a izbucnit în râs. Staţi să vedeţi, a continuat el, ridicând o mână în semn că vrea să mai spună ceva. Mă cheamă Ted la el şi-mi zice: „Mă, îţi fac cunoştinţă c-o tipă, Marilyn Monroe, nu altceva! Unu şaptezeci, sâni de milioane, picioare dumnezeieşti, gura ca o cireaşă pietroasă, mică să intre într-un degetar, înnebuneşti când o vezi!” „Bine, zic, s-o văd. Când vine?” Îmi zice şi într-adevăr tipa se-nfiinţează, toc, toc, pe tocuri. Ce mai, nici Marilyn Monroe nu mişca din şolduri ca ea. „Dragoş, zice, sinceră să fiu, mă aşteptam să fi mai frumos.” „Da’ ce interes ai tu să fiu eu frumos?” am întrebat-o. „Ai dreptate, zice, n-am niciun interes. Cu oricine

aş fi, - înţelegi?… - eu tot la Andrei mă gândesc.” De înţeles am înţeles eu cam la ce se referea ea şi-o întreb: „Da’ Andrei ăsta cine-i?” „Andrei e primul meu bărbat.” „Atunci, zic, valea! Roieşte-o la el!”

Toţi au izbucnit în râs, însă Marele Moralist nu terminase ce avea de spus.

— Ted s-a supărat şi-a-nceput să mă-njure. Zice: „Eu ţi le găsesc şi tu le goneşti”. „Din astea, zic, după chipul şi asemănarea ta?! Nu-mi trebuie! O să-mi găsesc eu şi singur, da’ o fată ca Luiza.”

Luiza a izbucnit în hohote de râs, însă râsul ei era puţin forţat. Şi-a dat seama probabil şi, oprindu-se, a bătut din palme, cerând să fie ascultată.

— Am venit să dansăm, nu? Hai, Dragoş, strânge locul de *amor exotic* şi invită-mă la dans!

La plecare Victor a întrebat-o pe Irina cum i s-a părut societatea şi ea i-a răspuns că Ted e o puşlama simpatică, iar Luiza o fată foarte interesantă.

— A vrut să pară degajată şi veselă, însă am impresia că ceva o măcina.

— Nu, nu cred. De unde această impresie? nu s-a putut Victor abţine să întrebe.

— Am surprins-o o dată privind cu ochi trişti în gol.

— Cine ştie… a zis Victor neutru.

— Spune-mi, Victore, ce sunt părinţii lui Ted, de are el atâţia bani pentru tot felul de băuturi străine?

— Aiurea! Sticlele sunt străine… Băuturile sunt combinaţiile lui. Ia coniac albanez, îl amestecă cu votcă şi cu *trei stele* şi zice că-i *Metaxa…* Din vermut românesc prepară *Martini* sau *Campari… Peppermentul* a fost însă colosal!

— În orice caz, creează atmosferă…

— Ted trăieşte ca într-o vitrină, asta-i tot.

Erau în anul V, se apropia sesiunea examenelor. Irina se împrietenise cu o colegă de Conservator şi, cum părinţii

acesteia îi închiriaseră o cameră într-un apartament deţinut de două surori în vârstă, pe strada Spiru Haret, ce porneşte chiar din faţa Conservatorului, Irina se ducea deseori să înveţe cu Mioara, iar câteodată, când se făcea prea târziu, rămânea să doarmă acolo. În felul acesta Victor nu mai era nevoit să ia două autobuze ca să ajungă la cămin, din Luterană până în Spiru Haret nu făcea mai mult de cinci minute pe jos.

A sunat la uşă şi a deschis Irina. Constatând că Mioara lipseşte, a întrebat unde-i şi Irina i-a spus că Mioarei i-a murit bunica, a trebuit să plece acasă urgent.

— Atunci fug înapoi, iau cursul şi vin să învăţ cu tine, *O.K.?*

— *O.K.!* i-a răspuns Irina, zâmbind fericită.

— Uite, ai aici două felioare de chec de la tanti Letiţia, a spus Victor, punând pacheţelul pe masa de lucru a Mioarei, dar întâi ai să mănânci altceva, şi a scos dintr-un şerveţel de hârtie un fir de ceapă verde.

— He-he, ha-ha! a izbucnit Irina în râs. Ca să pară checul mai dulce?

— Nu, surioară, ca să te pot săruta. Tanti Letiţia a găsit ceapă verde la aprozarul din colţ... *Please,* Irina, *please!* a rugat-o Victor, adoptând o voce mişcătoare şi i-a întins firul de ceapă spre gură.

Irina a muşcat cu poftă din partea albă, cărnoasă, a firului, a strivit-o de câteva ori între dinţi, a suflat spre Victor şi l-a trimis acasă să-şi aducă repede cursul.

Învăţau amândoi, Irina în pat, Victor alături, la masa de scris a Mioarei, la lumina aceleiaşi veioze; se făcuse târziu, doborâtă de oboseală, Irina a simţit că nu mai poate rezista.

— Grădiniţă, nu te-ntoarce, mă dezbrac; mi s-a făcut somn. Tu rămâi dacă vrei, ai grijă numai să închizi bine uşa de la intrare când pleci.

— Da, mai rămân, a spus Victor absent. Mai avea de parcurs încă o bună parte din curs, iar a doua zi avea antrenament.

Irina se băgase sub pled; privind-o cum îşi alege o poziţie cât mai comodă, Victor şi-a dat seama că lumina veiozei ar putea s-o deranjeze. S-a uitat în jur şi, negăsind altceva la îndemână, a aşezat deasupra abajurului circular fularul său de mohair.

— Chiar aşa, fără să mă săruţi? Fără să-mi spui noapte bună? i-a reproşat Victor, alintându-se.

— Noapte bună, Grădiniţă! De sărutat, sărută-mă tu, eu nu mai am putere.

Victor a venit s-o sărute şi Irina s-a întors spre el. N-a fost un sărut de noapte bună şi nici singurul. Mai târziu, după ce Victor s-a culcat lângă ea. Irina a spus în şoaptă, ca o întrebare reprimată: „De ce?” „Pentru că aşa trebuie”, i-a răspuns el şi ea s-a supus. Mai dormiseră împreună, Victor împinsese lucrurile până la o anumită limită, Irina o cunoştea, se obişnuise cu ea, chiar îi plăcea, o dorea uneori, acum însă ceva nedefinit, neprovocat, ceva confuz, care venea parcă din afara ei, ca un abur nevăzut, i-a spus că această limită va fi depăşită.

Irina se convinsese demult că Victor o iubeşte intens şi statornic, definitiv chiar, şi totuşi existase în ea o teamă vagă, nedesluşită. Actul în sine a dezamăgit-o, sufleteşte însă s-a simţit mai bună, mai necesară, mai senină, mai înţeleaptă, şi s-a surprins că avea uneori faţă de Victor o purtare uşor maternă, simţea nevoia de a-l ocroti, dar şi de a fi ocrotită, de a-l păstra pe Victor numai şi numai al ei, dar în acelaşi timp de a fi dominată de el.

Într-una din zile, după ce a ascultat-o interpretând un pasaj din *Concertul pentru vioară* de Mendelssohn-Bartholdy, profesorul Valentin Ursu a exclamat admirativ:

— Irina, în ultima vreme ai făcut nişte progrese de-a dreptul uluitoare! Un mare plus de expresivitate! Interpretarea ta are acum personalitate distinctă! Mă bucur, Irina.

Victor luase bilete la *Rinocerii* lui Eugen Ionescu, l-a găsit aşteptând-o în stradă, a vrut să-i povestească ce-i spusese

profesorul Ursu, dar, văzându-i fularul, n-a putut să nu-i reproşeze zâmbind:

— Grădiniţă, cel puţin la teatru trebuia să-ţi fi pus fularul cel nou!

În noaptea aceea, uitat pe abajurul circular al veiozei, fularul de mohair al lui Victor se alesese cu o gaură mare cât pumnul, marginile negre arătau dar ce se întâmplase, dar Victor nu dorea să se despartă de el, cu toate că tanti Letiţia îi cumpărase unul nou.

— Eu vreau să fiu cineva, iar tu mă plachezi! i-a răspuns Victor. A luat-o de braţ şi pregătindu-se ca pentru pas de defilare, a ordonat: Direcţia teatru, cu cântec, înainteee, marş! Tra-ta-ta!… Irina, a spus el oprindu-se, nevoia de importanţă este tot atât de veche ca şi lumea. Iar eu sunt cineva pentru că tu mă iubeşti. *O. K.?*

IX

Am telefonat la vila lui Krebs, dar n-a răspuns nimeni şi atunci m-am hotărât dintr-odată: o să-l chem pe Albert. Aşa am şi făcut. A răspuns şi a început să mă certe:

— Irène, te-am rugat doar să nu mă mai suni acasă! Tu ştii foarte bine…

— Ştiu-ştiu. L-am întrerupt, dar tu singur mi-ai spus că soţia ta e plecată pentru o zi-două la vila voastră de pe lac. Uite ce vreau să te rog…

De data aceasta m-a întrerupt el, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascult.

— Nu-nu, stai puţin! Întâi să-mi spui unde eşti!

Am hotărât să profit:

— Sunt într-un motel de lângă Neuchâtel. Albert,

notează-ţi o adresă: Margrithstrasse, 7, este în Zähringert, te rog să te urci în maşină şi să te repezi până acolo, ca să vezi dacă răspunde cineva la uşă sau nu. Probabil că nu, dar eu vreau să ştiu cu precizie. Te rog foarte mult. Şi sună-mă tu la 31 42 42, cu prefix 038. Motelului îi spune *Croix d'Or,* sunt la camera 13. Da? Te rog foarte mult! Aştept.

— Stai-stai! m-a oprit el, văzând că închei, şi a continuat: Ce-a fost aseară cu tine, erai băută? Sau nici acum nu eşti prea trează? Irène, ce s-a întâmplat? De ce plângeai aseară?

— Eu? Nu plângeam deloc!

— Tu crezi că nu te-am auzit?! Şi-apoi ce-ţi trebuia să ştii atât de urgent dacă ţi-ai uitat mănuşile acasă sau nu?

Am rămas tăcută şi el a continuat:

— Bine, erai băută, nu-ţi mai aduci aminte. M-ai sunat de la nu ştiu ce hotel din Basel şi mi-ai cerut implorându-mă să mă duc la tine acasă, să mă uit pe pat, în şifonier, după mănuşile tale de seară. Exact, şi, după unele albe. N-am înţeles… Şi mai ales de ce plângeai? N-ai vrut să recunoşti, dar eu te-am auzit foarte bine! Ce s-a-ntâmplat cu tine, Irène? Şi-acum ce-i cu povestea astălaltă, cu adresa pe care mi-ai dat-o? Ce importanţă are pentru tine dacă răspunde cineva la uşă sau nu? Şi dacă răspunde, ce? Am impresia că ţie de asta ţi-e teamă: că va răspunde. Dacă răspunde, ce fac?

— Nu faci nimic, pleci. Ţi s-a dat o adresă greşită…

— În ce încurcături ai intrat, Irène? Şi cum a fost posibil?

— N-am intrat în nicio încurcătură! am negat cu hotărâre.

— Dar la motel ce cauţi? Înseamnă, că eşti cu cineva cu maşina?!

— O să-ţi explic eu… Sunt singură, nu-i nimeni cu mine. De ce n-ai venit la *Bristol Café?*

— Ţi-am mai spus şi ieri: n-am putut să scap. Te-am sunat acasă, dar n-ai răspuns. Apoi telefonul a fost ocupat… Iar mai târziu n-am mai putut eu…

— Albert, nu-i nicio greutate să te urci în maşină şi să te

repezi până în Zähringert... E la doi paşi de tine!... l-am rugat eu.

— Bine, o să mă duc. Dacă e atât de important pentru tine... Din moment ce insişti...

I-am dictat din nou adresa şi el a promis că o să mă sune într-o jumătate de oră.

Ştiam, puteam să verific făcând o comandă cu hotel *Tamanaco* din Caracas, dar un asemenea pas presupunea un anumit risc: nu era deloc exclus ca soţilor Krebs să li se transmită că cineva din Elveţia s-a interesat dacă au sosit sau nu, ceea ce ar fi fost în măsură să le trezească suspiciuni sau chiar să-i alerteze că ceva s-a întâmplat acasă. Şi apoi era foarte posibil ca ei să fi rămas o zi-două la New York!...

Urma să cer Bellano, pentru a vedea dacă Elsa e la fratele ei. Îmi spusese că mă sunase toată ziua acasă, dar că telefonul meu fusese tot timpul ocupat, ceea ce, evident, nu era adevărat. Dimineaţa nu vorbisem cu nimeni, iar între trei şi jumătate şi şase lipsisem de acasă. Albert mă sunase şi el - a confirmat singur - dar n-am răspuns, înseamnă că auzise apelul... Deci telefonul nu era defect, cum înclinasem să cred atunci când Elsa a insistat că mă sunase aproape continuu toată dimineaţa, apoi, după amiaza la patru, la cinci... Şi mă mai intrigase un lucru: de unde ştiuse adresa mea? Eu îi dădusem atât: numărul de telefon!

Am rugat recepţia să facă o comandă cu localitatea Bellano din nordul Italiei şi să ceară de acolo hotelul-pensiune al domnului Jeancolas. Îmi pregătisem o minciună care să justifice de ce o chemam la telefon, aveam să-i spun că nu ştiu ce făcusem cu cheia de la cutia de scrisori, o pierdusem probabil, pentru că n-o mai găseam nicăieri, şi s-o întreb dacă pot apela la un lăcătuş ca să-mi facă o altă cheie. Era o poveste verosimilă, când se va întoarce la Zürich aveam să-i zic că am găsit chiar a doua zi cheia, căzuse undeva... O să inventez eu ceva.

Mi-au dat destul de repede legătura, la celălalt capăt al

firului am auzit vocea unui bărbat.

— Da, pensiunea Bellvedere, Jean Jeancolas la telefon.

— Fiţi amabil, aş dori să vorbesc cu domnişoara Elsa, sora dumneavoastră. Sunt o prietenă de-a ei, Irène.

— Dar cine va spus că o puteţi găsi pe Elsa la mine? N-am primit de aproape trei luni nimic de la ea. Nicio veste măcar.

— Elsa mi-a zis că are de gând să-şi petreacă la dumneavoastră concediul. Mi-a dat numele localităţii… Bellano, pe lacul Como…

— S-o fi răzgândit. În orice caz, pe mine nu m-a anunţat.

I-am cerut scuze şi am închis telefonul.

„În cazul ăsta, unde-i Elsa?” m-am întrebat. Şi de ce a inventat ea toată povestea cu frate-su? Că nevastă-sa e o italiancă de o sută de kilograme?… *Mamma mia, che parla!* spusese. Că e o splendoare lacul?… Când ea nici n-avea de gând să se ducă acolo! Aici se ascunde ceva, altfel nu m-ar fi minţit!

N-a trecut mult şi m-a sunat Albert. Mi-a zis că n-a răspuns nimeni la uşă şi că întreaga casă e cufundată în întuneric.

— Deci ai fost? am întrebat, parcă nevenindu-mi să cred că Albert se deplasase într-adevăr la vilă.

— Tu iar ai băut ceva? Irène, eu zic că nu este bine ce faci! întoarce-te la Zürich şi sună-mă la birou. Noapte bună.

Nu băusem, dar aveam de gând să beau. Luasem în cameră sticla de *whisky,* când comandasem cina cerusem să mi se aducă şi cuburi de gheaţă, o să trag câteva pahare de *whisky* ca să pot dormi mai bine.

„Ce-ar fi să telefonezi şi la St. Gervais? am auzit-o pe Fipsi, în timp ce îmi turnam în pahar. Poate că Elsa s-a dus la părinţi*?”*

St. Gervais e un sat nu prea mare şi Elsa n-avea de ce să se ducă acolo! Iar dacă ar fi avut de gând să-şi viziteze părinţii, mi-ar fi spus adevărul. Îmi povestise că o duc destul de greu, de-aia şi venise ea în Elveţia, ce rost ar fi

avut să-mi ascundă că se repede până acasă, să-i vadă?! Nu, aici era altceva la mijloc!

Am luat paharul cu mine şi, aşezându-mă în fotoliu, am început să reconstitui tot ce mi se întâmplase de când venise Elsa acasă şi-mi propusese s-o înlocuiesc o lună de zile. „Dar de ce să mi se-ntâmple toate acestea?” m-am întrebat şi gândul mi-a zburat la San Francisco. „De unde şi cum apăruse lama aceea de ras? Dar pachetele cu ţigări? Cel de la local n-a fost nici el o întâmplare… De ce? De ce mie?… De ce tocmai mie? Nu trebuia să avortez! Trebuia să las copilul lui Victor…”

Totul a pornit de la accidentul lui Victor. Da, totul a pornit de-acolo. Dacă n-ar fi fost accidentul acela… Sâmbătă fusesem la Valeria, verişoara Mioarei, şi Victor îmi făcuse prima scenă în public. Ezitasem, ceva, ca o alarmă secretă, îmi spusese că nu trebuie să mă duc, cel mai bun lucru ar fi să-i spun Mioarei că nu mă simt bine sau că la Victor a intervenit ceva neprevăzut, în sfârşit, să găsesc o scuză… Aveam o vagă bănuială că Victor îi plăcuse Valeriei - venise de două ori cu Mioara la meciurile lui - şi apoi cercul ei de prieteni nu era deloc potrivit pentru noi, mai curând de aici pornise alarma. Victor a insistat şi ne-am dus. N-am spus nimic, însă am hotărât să fiu mai atentă: Valeria era un gen foarte reuşit de femeie-pisică, în ochii ei verzi, umbriţi de gene prelungi, care îi permiteau să dozeze intensitatea privirii, se aprindea câteodată o lumină rece şi rea; nasul fin. Cu nările uşor dilatate, avea ceva machiavelic în el. Rămăsesem destul de surprinsă când o văzusem apărând cu Mioara la meci, însă explicaţia fusese cât se poate de plauzibilă: Tiberiu, fratele ei, făcuse rost de patru bilete la gala filmului francez, două deveniseră disponibile, deoarece el trebuia să ia parte la sărbătorirea profesorului Lucaciu, şeful clinicii în care lucra ca proaspăt chirurg, şi Mioara se gândise la mine şi la Victor. Valeria urma şi ea medicina, mai avea un an până la terminarea facultăţii, în cinstea

acestui eveniment, cum spunea ea râzând, taică-su îi şi cumpărase un Fiat 850 Coupé, exact ca al lui Tiberiu, numai că maşina acestuia era un galben-orange, iar a Valeriei albă. Şi ea, şi Tiberiu erau mari amatori de muzică simfonică… De altfel, Mioara ni-i prezentase în pauza unui concert la Ateneul Român şi tot ea îmi povestise că verii ei dispun de o discotecă excepţională, că bătrânul Prislop e director general, sau cam aşa ceva, în nu ştiu ce minister, că înainte avusese o funcţie şi mai importantă, că mama avea şi ea un post foarte bun. Aşa cum mă aşteptasem, apartamentul lor din Cotroceni era nu numai foarte spaţios, dar şi mobilat cu mult gust, chiar cu un anumit rafinament. Venise lume destulă, colege şi colegi ai Valeriei, doi prieteni de-ai lui Tiberiu, cu partenerele respective, un ziarist care ne-a făcut fiecăruia câte o epigramă, unele din ele destul de reuşite… Dar şi fără epigramele astea atmosfera era cât se poate de veselă şi degajată, mai ales datorită lui Tiberiu, un *causeur* desăvârşit, spiritual şi tot timpul în vervă, ceea ce îl plasa în centrul atenţiei. Victor a încercat un timp să rivalizeze cu el, însă Tiberiu avea avantajul amfitrionului, majoritatea celor prezenţi îi erau amici sau în orice caz cunoştinţe mai vechi, şi în cele din urmă Victor a fost nevoit să cedeze. Nu ştiu de ce aveam sentimentul că, fără să-mi acorde nici măcar o privire, doctorul mi se adresa de fapt mie tot timpul, şi cred că şi Victor a simţit acest lucru. La un moment dat, unul din colegii lui Tiberiu s-a referit la filmul american *Apartamentul,* care rulase la „Scala”, discuţia a devenit generală şi Victor a intervenit: „Într-adevăr, morala este străvezie… Şi totuşi filmul nu-i moralizator! Un regizor de la noi ar fi îngroşat liniile şi-ar fi ieşit foileton ca-n «Urzica» şi nu film artistic.” „Sunt mari, dom’le!” a exclamat cineva şi Victor a reluat: „Normal, istoria filmului a început să se scrie la ei!… Au un Hollywood care a constituit la un moment dat un miraj, regizori, actori… Altceva am vrut să spun. Nu există film la ei, chiar şi unul de co*w-boy, c*are să n-aibă o morală. De multe ori cam

directă, transparentă...” „Ha-ha!” a râs Tiberiu sarcastic, dar Victor a continuat: „Adică fac artă cu tendinţă. Cu tendinţă, dar în două direcţii! Chiar într-un film atât de... demascator, cum am spune noi, ca Pr*ocesul maimuţelor.* «Da, vor ei parcă să zică, societatea americană are racilele ei, dar uitaţi-vă cât de viguroasă este ea!» Şi spun asta subtil şi mai ales subversiv!” Doctorul a izbucnit din nou în râs: „Imperialismul subversiv!...” Şi a adăugat ironic: „Eşti cam demodat, domnule Colceag!” „Deloc! a protestat Victor. O propagandă care nu este subversivă e spanac, nu propagandă! Ei te lasă să extragi... «benevol», nu-ţi dau lucrurile gata rumegate! Picătura, nu găleata! De găleată te aperi, picătura se insinuează. Să vă povestesc ceva... Ne-au vizitat cu câteva zile în urmă doi studenţi americani din Cincinnati. Au fost conduşi prin laboratoare şi alte treburi din astea şi a început o discuţie liberă. Că una, că alta... «Bineînţeles, zice unul din ei, America este confruntată cu probleme foarte acute ca, de pildă, exclusivismul unor albi şi, desigur, al unor negri, consumul de stupefiante, gangsterismul...» Şi Radu Voia de lângă mine îmi şopteşte: «Asta-i precis comunist». Ei dă-o dracului de treabă!...” a încheiat Victor, revoltat. Doctorul Mischia a pus o bandă la magnetofon şi Valeria l-a luat pe Victor la dans. Stătuse până atunci în fotoliu, ziaristul - toată lumea îi spunea Sergiu - se aplecase mereu la urechea ei spunându-i câte ceva, dar râsul Valeriei fusese convenţional, poate că simţise şi ea înfruntarea secretă dintre Victor şi fratele ei. Fapt este că în clipa următoare am fost invitată de Tiberiu la dans... Era un bărbat distins, cu un aer de intelectual subţire, avea tot timpul o ţinută semisportivă, studiat neglijentă, care îi venea foarte bine, ceea ce nu-mi plăcea la el erau doar mâinile, prea subţiri, aproape feminine. A început conversaţia pe un ton glumeţ, despre dansurile la modă, le-a comparat apoi cu tangoul şi valsul, socotindu-le pe acestea din urmă mult mai indecente, dar eu îl ascultam absentă, gândindu-mă mereu la Valeria: o surprinsesem

privindu-l pe Victor provocator în ochi, în timp ce acesta râdea teribil de bine dispus. La un moment dat l-am auzit pe doctor spunându-mi: „Şi eu, şi Valeria am fi dorit foarte mult să vă ascultăm, dar n-am îndrăznit. Ar fi fost pentru toţi o mare încântare! Poate într-o zi… Am auzit că plecaţi la concursul de la Bruxelles?” Într-adevăr, era vorba să plec, probabil că le spusese Mioara, nu se ştia însă nimic precis, în cele din urmă a fost trimis Mihai Duţescu. S-a întors cu mâinile goale şi la Conservator a ieşit un scandal teribil, profesorul Ursu a vrut să-şi dea demisia… La ediţiei următoare a concursului am plecat eu. l-am răspuns doctorului că fusesem propusă, dar o hotărâre definitivă nu se luase. „Nu vă puteţi plânge, a continuat el, că natura n-a fost darnică cu dumneavoastră. Pe lângă un talent cu totul deosebit, va înzestrat şi cu o frumuseţe tulburătoare! Rar mi-a fost dat să văd asemenea ochi! Spuneţi-mi, sunteţi fericită?” Complimentul mi s-a părut emfatic, sforăitor şi plat, iar întrebarea provocatoare. „Credeam că sunteţi mai perspicace. Sau cel puţin informat…” am fost eu rea. „Nu-nu, nu la o asemenea fericire m-am referit”, a negat doctorul şi mi-a făcut o întreagă teorie despre „adevărata fericire, cea cu adevărat temeinică, neperisabilă, a desăvârşirii şi succesului profesional.” Dansul se terminase însă, toate acestea mi le-a spus acaparându-mă lângă vitrina de cristal, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascult, apoi m-a invitat din nou să dansăm. Când am revenit lângă Victor, acesta mi-a luat mâna şi a spus cu voce excedată, ca să fie auzit: „Pe noi, vă rugăm să ne scuzaţi, Irina a obosit”. Toată lumea a înţeles despre ce este vorba, rămăsesem cam o jumătate de oră cu doctorul, au mimat cu toţii ceva în genul „ne pare rău că plecaţi” şi am ieşit, conduşi de Valeria, care mai păstra încă pe faţă o expresie de surprindere naivă. Am parcurs tot drumul tăcuţi, fără să scoată niciunul din noi o vorbă măcar; când am ajuns la cămin, Victor m-a rugat să renunţăm la concertul de a doua zi. „Vreau să mergem, a zis el, undeva afară din oraş,

undeva departe, unde să nu fim decât noi amândoi. O. K.*?”* I-am răspuns că este O. *K.* Îşi cumpărase de vreo două luni un scuter „Manet” de ocazie, m-am gândit că Victor are pur şi simplu chef să conducă, îmi părea destul de rău că aveam să pierd concertul. A venit să mă ia pe la nouă şi ceva dimineaţa, mi-a spus despre un ştrand pe Argeş, la vreo zece sau cincisprezece kilometri de oraş, se anunţa o zi călduroasă, mi-am luat costumul de baie şi am plecat cu scuterul spre ştrandul acela. Am găsit un infern. O lume ca la bâlci, toţi veniseră cu radiouri portative, casetofoane, am văzut chiar un patefon… Ne-am strecurat pe o potecă făcută în pădure şi în cele din urmă am găsit un loc mai liniştit: ici-colo câţiva pescari sau câte o pereche ca şi noi. Ne-am instalat pătura pe iarbă, am făcut baie, spre prânz Victor a adus, pe două cartoane, pâine şi mititei, cele întâmplate seara păreau uitate, când m-a întrebat deodată: „Irina, vreau să-mi spui cinstit: îţi place doctorul Prislop?” În loc să-i răspund cu fermitate „nu”, l-am întrebat: „Dar ţie Valeria?” „Este o cursă, Irina! a zis el clătinând cu tristeţe din cap şi a adăugat: în care tu ai căzut foarte uşor…” Şi eu iar am greşit: „Nu-i vorba de nicio cursă, nu asta te-a deranjat. Ai intrat în dispută cu doctorul pe un teren care nu-ţi era favorabil şi orgoliul tău a avut de suferit. Scena a mimat doar gelozia!” N-a spus nimic, s-a ridicat palid la faţă şi-a intrat în apă. De-abia când l-am văzut stăpânindu-se mi-am dat seama cât de tare îl duruseră cele spuse de mine. În timp ce încercam o mare părere de rău, mă întrebam fără să-mi pot răspunde cum putusem să-l lovesc aşa de crud. Cum? Ce se-ntâmplă cu mine? Creierul îmi era parcă vidat, nu-mi găseam nicio scuză. Am alergat după Victor în apă. L-am găsit făcând tumbe ca şi cum nimic nu se întâmplase. „Irina. Vino, nu-ţi fie teamă!” m-a strigat el, făcându-mi prieteneşte cu mâna. Era o groapă acolo cu apă destul de adâncă. Nu trecea peste cap, dar eu nu ştiam să înot şi Argeşul curgea foarte repede. Pentru o clipă am avut sentimentul că Victor mă cheamă acolo pentru că vrea să

mă înece, voioşia lui e o mască. Fie, mi-am spus şi am început să înaintez cu mişcări repezi spre el, de parcă mi-ar fi fost frică să nu mă răzgândesc şi într-o fracţiune de secundă gândul mi-a zburat la mama; îmi părea rău pentru ea, îşi pusese atâtea speranţe în mine. Victor mi-a întins mâna, îndemnându-mă în şoaptă: „Scoate-ţi costumul să vezi ce colosal e! şi mi-a arătat în cealaltă mână chiloţii lui de baie. Te simţi liber, e o senzaţie formidabilă!” L-am ascultat, de-abia după ce mi-am scos costumul mi-am dat seama că apa era tulbure şi lutoasă, nu mă putea vedea nimeni. Într-adevăr, era foarte plăcut, apa mă mângâia pe coapse, pe sâni, Victor avusese dreptate, încercam material aproape un sentiment de libertate, dar teama continua să existe undeva, cuibărită în mine. „Fantastic, nu? Hai, vino!” a zis Victor trăgându-mă de mână. Deodată, terenul mi-a dispărut de sub picioare; speriindu-mă, m-am agăţat cu ambele mâini de gâtul lui Victor. M-a ridicat în braţe şi, învârtindu-se cu mine, mi-a acoperit faţa cu sărutări. Am vrut să-l rog să mă ierte, dar n-am reuşit să spun un singur cuvânt şi în clipa următoare mi-am dat seama că nu mai ţineam costumul în mână. Îl scăpasem, probabil, când cuprinsesem speriată gâtul lui Victor. I-am spus şi el a început să râdă zgomotos. „Dumnezeu nu bate cu băţul!… Te las aici, mă duc la cămin să-ţi împrumute cineva un costum şi după meci vin să te iau. Ha-ha! La noapte!” „Şi dacă pe întuneric mă ia vreun pescar drept o sirenă? Glumim, glumim, dar cum ies din apă?” am întrebat îngrijorată de-a binelea. „Rămâne o problemă deschisă; mă duc pe mal şi reflectez”, a spus el, continuând să râdă. M-a scos unde Argeşul era mai mic, în aşa fel încât puteam să stau pe fund, iar apa să-mi vină până la umeri şi, schimbându-se, mi-a adus cămaşa şi chiloţii lui de baie. Curios, când i-am îmbrăcat cămaşa, am avut deodată un sentiment de ocrotire, oarecum paternă, dorinţa ca toată lumea să mă vadă îmbrăcată în cămaşa lui Victor. Şi eu m-am zbenguit încă mult timp alergând prin apa mică a

prundişului, nevrând să urc pe mal. Victor avea meci în nocturnă pe „Dinamo”, m-a dus la cămin, m-am schimbat; urcându-mă însă pe scuterul lui, m-a cuprins o nelinişte stranie, nefirească, o nelinişte fără motiv, ca o presimţire parcă, o presimţire că ceva avea să se întâmple, ceva cu consecinţe ireparabile, definitive, şi, deodată, m-am văzut întinsă pe caldarâm. Cu mâinile pline de sânge. Întotdeauna mi-a fost teamă să nu se întâmple ceva cu mâinile mele. Aşa s-a întâmplat şi când *boy*-ul de la *König Hotel* mi-a adus bagajele la maşină, am simţit o împunsătură în inimă la gândul că portarul va deschide portbagajul pentru a le pune acolo. Şi doar nu ştiam încă de existenţa cadavrului! Nu cumva ştia el? A deschis portiera şi le-a aşezat pe canapeaua din spate… De ce? De ce nu în portbagaj, cum ar fi fost normal? Pentru că văzuse la venire valiza pe canapea?… Bine, eu călătoream singură, dar domnul Krebs? El de ce nu pusese geamantanul gol în portbagaj? Când ştia foarte bine că o să merg cu ei la aeroport?! Iar în hol mai rămăsese de adus o valiză! Renunţase la ea tocmai pentru a nu umbla la portbagaj? Ştia deci de existenţa cadavrului!… Doamne, simţeam că înnebunesc!… L-am rugat pe Victor să meargă mai prudent. Nu, el nu gonea, era atent la intersecţii şi eu m-am întrebat dacă nu cumva are şi el o anumită presimţire. „Ce-i, Victor?” l-am întrebat… „Nimic, de ce?” şi a întors capul spre mine, cu ochi nedumeriţi… „Aşa…” n-am mai ştiut eu ce să spun… „M-ai întrebat ca şi când ţi-ar fi fost teamă că ceva nu-i în regulă.” Lângă vestiare ne-am întâlnit cu doi jucători ai „Universităţii”, însoţiţi de prietenele lor, pe Gabi o ştiam mai demult, terminase Filologia. Am rămas cu ele şi ne-am îndreptat toate trei spre tribune. De la început Victor nu vrusese sub niciun motiv să mă introducă în cercul colegilor lui de echipă, mă lăsa să stau singură undeva în tribune şi eu am avut impresia că el încearcă să-mi ascundă ceva. Într-o zi însă, un tip care stătea în dreapta mea nu-şi găsea astâmpăr, mereu îşi freca tendenţios cotul de mine; Victor a

fost eliminat pe două minute din joc şi, strigându-l, i-am făcut semne disperate cu mâna, arătând spre cel de alături. Victor a înţeles despre ce este vorba, a sărit în tribune şi într-o clipă a fost lângă mine. Greşeala tipului a fost că a încercat să se scuze, poate că altfel Victor nu l-ar fi pocnit. De atunci am stat cu fetele băieţilor, chiar în spatele băncii jucătorilor de rezervă. Tribunele se umpluseră aproape când au apărut vizavi Mioara, Valeria şi Tiberiu. Am rămas cât se poate de surprinsă, nu-mi spuseseră că au de gând să vină la meci, nici nu ştiam de unde aflaseră, probabil din ziar. Eram atât de contrariată, încât m-am prefăcut că nu văd semnele lor; îmi ziceam că Valeria montase venirea aceasta la meci şi aranjase desigur să mergem undeva după încheierea partidei. Am lăsat câteva minute să treacă şi le-am semnalat prezenţa mea acolo, ca şi când abia atunci i-aş fi observat. Era un meci greu, „Dinamo” luase conducerea cu trei puncte diferenţă, apărarea ei era de-a dreptul impenetrabilă, Victor încercase de câteva ori colţul lung al porţii, dar nu reuşise să facă nimic. A fost eliminat pentru două minute - lovise din greşeală cu pumnul un adversar, îşi ceruse scuze, însă arbitrul nu ţinuse seama de ele - când a reintrat pe teren jocul său a prins deodată aripi. În clipa aceea am fost sigură că Victor îi remarcase şi el pe cei trei în tribună. Fantezia sa a electrizat parcă întreaga echipă şi galeria „Universităţii” a început să scandeze „Hai Col-ceag, Hai Col-ceag!...” Fusese o lovitură de la 9 metri, Victor a primit la un moment dat mingea, era într-un unghi imposibil de înscris, dar el s-a ridicat, s-a întors în aer, a tras şi, căzând în genunchi, nu s-a mai putut ridica. Am crezut la început că nu s-a lovit prea tare, când am văzut însă că doi jucători îl scot de pe teren în braţe, am alergat spre vestiare. L-am găsit urlând de durere. Medicul i-a făcut o injecţie, apoi i-a palpat genunchiul şi a clătinat cu îngrijorare din cap. „Rotula e făcută ţăndări”, a spus el. Eram disperată. Am vrut să alerg la Tiberiu, dar în aceeaşi clipă el a intrat pe uşă. S-a uitat la genunchiul lui Victor, a

vorbit ceva cu medicul, i-a spus că are afară o maşină al cărei scaun poate fi transformat în pat şi s-a oferit să-l ducă pe Victor la Urgenţă. Am mers cu ei, am vrut să rămân cu Victor la spital, a-l lăsa acolo în pat şi a mă întoarce acasă mi se părea crud, inuman. Nu mi-au dat voie, şi nici Victor n-a fost de acord. „Du-te, Irina, n-are niciun rost să rămâi. Şi nici n-ai cum. Tot o să trebuiască să pleci. O să te ducă domnul doctor Prislop cu maşina… O să aibă el grijă de tine… E ca şi cum un tigru ar avea grijă de o gazelă, dar asta e. Acum numai de tine depinde. Cât de iuţi vor fi picioarele tale.” Am izbucnit în plâns, ca şi când m-aş fi despărţit de Victor pentru totdeauna. Era un plâns pentru ce avea să fie. „Nu plânge, Irina, O.K.?” N-am putut să-i răspund şi el m-a rugat: „Hai, spune-mi: O.K „Grădiniţă”. I-am spus printre lacrimi şi el a făcut „Buuun”. „Mă duc la tanti Letiţia, da?” „Bine, dar ai grijă să n-o sperie pe mama prea tare. Nu-i spune că-i fracturată rotulă.” Tiberiu mă aştepta în curte, m-a asigurat din nou că o să vorbească a doua zi dimineaţa cu profesorul său, ca acesta să-l opereze pe Victor, şi mi-a propus să mă ducă în oraş cu maşina. „Vă mulţumesc, vreau să merg puţin pe jos, i-am spus, sper că mă înţelegeţi.” N-a insistat. Am ieşit în strada Eminescu, ca să-l iau pe 37, pe drum am hotărât s-o rog pe tanti Letiţia să mă lase să dorm la ei. I-am găsit acasă, domnul Nisipescu a alergat imediat la spital, tanti Letiţia a sunat-o pe mama lui Victor, mi-a dat receptorul şi eu i-am povestit doamnei Colceag cele întâmplate. Şi, aşa cum m-a rugat el, i-am spus că nu este nimic grav, totul se va aranja într-o săptămână sau două. Victor îmi făcuse cunoştinţă cu ea chiar a doua zi după ce ne întorsesem de la examenul de admitere. Mă dusese acasă şi mă arătase maică-sii: „Asta-i Irina, îţi place?” Doamna Colceag m-a privit zâmbind şi i-a răspuns că da, îi plac. „O.K., mam! Ştiam c-o să-ţi placă.” Era o femeie deschisă şi sinceră, foarte apropiată psihologic - probabil şi din cauza vârstei - de generaţia mea şi a lui Victor, în cursul anilor care au urmat am rămas de multe ori

singure, dar niciodată n-a încercat ea să afle ceva în plus faţă de ceea ce îi spuneam despre mine sau mama, mă trata tot mai mult ca pe o fiică, începuse chiar să-mi vorbească aşa cum îl crescuse pe Victor: „Dacă tu creezi că e bine?...” Nu, cu propria mea mamă lucrurile nu se petrecuseră deloc aşa, a trebuit s-o mint tot timpul cu aceleaşi poveşti despre un unchi al lui Victor foarte sus-pus, să inventez altele noi, că i-am fost prezentată şi el mi-a promis să mă ajute să plec la concertele ce aveam să le dau în Apus... I-am ascuns în special sentimentele mele faţă de Victor, ar fi fost peste puterile ei de înţelegere, eu nu trebuia să iubesc, ci doar să fiu iubită.

Operaţia n-a fost uşoară, profesorul a reconstituit rotula din zeci de bucăţele, aparatul ghipsat avea să dureze mai bine de o lună. Doctorul mi-a înlesnit un permis permanent de intrare, îl vizitam zilnic pe Victor şi de fiecare dată Tiberiu mă aştepta cu maşina să mă conducă acasă... Îl refuzasem de câteva ori sub diferite motive, dar în cele din urmă a trebuit să accept. A fost cât se poate de sobru, puţinele cuvinte schimbate s-au referit la sănătatea lui Victor. Aşa s-a comportat mereu, discret şi prevenitor, nu puteam să-i imput nimic pentru a pune capăt acestor întâlniri şi, cum intrasem în perioada de pregătire a examenului de stat, am început să schimb de la o zi la alta orele de vizită, cu toate că cele între două şi patru îmi conveneau cel mai mult. Din ziua accidentului, Victor nu s-a mai referit niciodată la doctorul Prislop, ca şi când acesta nici n-ar fi existat; aflase probabil că mutarea sa în rezervă se datora acestuia, mă aşteptasem la o ironie, dar Victor nici atunci n-a scos un cuvânt. Îi revenise buna dispoziţie, glumea tot timpul, îi cucerise pe toţi cu veselia lui şi în special - aşa aveam impresia cel puţin - pe o asistentă medicală, foarte nostimă, pe care o găseam mereu la el în rezervă. Nu-i reproşasem nimic, de teamă să nu riposteze şi astfel să se redeschidă o discuţie pe care o doream închisă, dar într-o zi atitudinea asistentei mi s-a părut prea intimă şi

atunci i-am mărturisit deodată ceea ce fusesem hotărâtă să-i ascund: „Grădiniţă, am rămas gravidă”. „Eşti nebună?” a făcut el cu ochii strălucind de bucurie. „Aş fi preferat…” am râs. „Cum, Irina, dar asta-i fantastic! E fantastic!” Şi a început să sară pe pat, cu faţa transfigurată de fericire. „Hai, Irina, sărută-mă, sărută-mă şi spune-mi că mă iubeşti! Nu ţi-am cerut niciodată să-mi spui, nu te-am întrebat niciodată, acum te rog, te implor, spune-mi!” A reintrat asistenta pentru a-i lua termometrul, Victor a îndreptat spre ea mâinile transformate în pistoale şi a început să imite răpăitul mitralierei: „Trata-ta-ta… Tra-ta-ta-ta… Tra-ta-ta-ta!…” „Melania, a strigat el, vom avea un copil!” Asistenta a zâmbit cu îngăduinţă şi în sensul că nu era chiar atât de convinsă că-i o bucurie prea mare. „Un copil poate însemna foarte mult” a spus şi, luând termometrul, s-a retras discretă. „Victore, am apelat eu, gândeşte-te câte complicaţii ar putea interveni! La mine se ştie, rămân la Conservator. Dar tu? Şi-apoi, noi nu suntem căsătoriţi!” „Mâine îi telegrafiez mamei să vină cu actele! Ne căsătorim imediat! L-ai simţit? a întrebat el arătând spre pântecul meu. A şi mişcat derbedeul?” Am izbucnit în râs… „Asta mai lipsea! Victore, lasă-mi un timp de gândire. Şi-apoi, am şi eu o mamă… O să fie greu, Victore!…” am spus, gândindu-mă la mama. „În viaţă nimic nu-i uşor!” „Bine, dă-mi un timp de gândire.” „Te rog foarte mult, Irina. Lasă copilul! Aşa voi şti că mă iubeşti definitiv. El ne va lega pentru totdeauna! Este tot ce doresc mai mult! Gândeşte-te la toate acestea când vei lua hotărârea!” I-am promis că mă voi gândi şi am plecat. Îmi părea rău că-i mărturisisem despre copil şi am început să mă înfurii împotriva lui Victor. Vra să zică aşa. Domnul vrea să fie liniştit! Să aibă certitudinea nu că-l iubesc, ci că nu-i nimic între mine şi Tiberiu! Sau că nu va fi nimic în viitor! Şi ca să aibă o siguranţă cât mai mare, vrea să-mi dea pe cap un copil. Gravidă, perioada postnatală, de alăptare… scutece şi tot restul… Şi-apoi casă, de unde? Nu-l interesează! Nici nu se

gândeşte! Ce-şi spune el? „O s-o expediez la maică-sa să stea acolo, să crească copilul!” Cariera mea? Vax! Poate tocmai asta şi urmăreşte!… De ce să se trezească deodată soţul soţiei sale?! şi-a zis el. „A, ăsta-i soţul violonistei Irina Băicuş…” Cărui bărbat i-ar conveni sa trăiască în umbra propriei sale soţii?! Da, de fapt asta urmăreşte în egocentrismul lui! Şi la un moment dat am început să văd în Victor un monstru, să-mi zic că de fapt m-a înşelat demult şi o face probabil constant, tocmai de aceea se duce mereu pe la Ted. Cu siguranţă e ceva între el şi asistenta medicală, vrea să-i fac un copil, să mă expedieze la mama. Ca el să-şi facă de cap.

A fost prima zi când nu m-am dus la spital, iar seara m-am pomenit cu doamna Colceag la cămin. M-a prins de umeri, s-a uitat la mine cu dragoste în priviri şi m-a îmbrăţişat ca pe o fiică. Am început să plâng şi am ieşit să ne plimbăm pe stradă. „Irina, a rupt ea tăcerea, mi-a spus Victor că vreţi să vă căsătoriţi. N-am nimic împotrivă. Ştiu că ţineţi foarte mult unul la altul, că nu este vorba de nişte sentimente părelnice, ci de unele verificate în timp… Victor mi-a explicat situaţia voastră, ştiam şi fără să-mi fi explicat el. Şi m-a rugat să vă cresc copilul. Sunt de acord, o să vi-l cresc. N-am vrut să-i aduc lui Victor un tată străin… O să fiu sinceră cu tine: mă cere în căsătorie un bărbat căruia i-a murit soţia demult… Un om bun şi delicat, aşa cum puţini găseşti astăzi. Toţi caută legături pasagere… Femei sunt destule, bărbat să fii!… Sau vor situaţie… Să fi doctoriţă sau mai ştiu eu ce, în orice caz să câştigi bine, să ai o casă montată… Nu i-am spus încă lui Victor… O să-mi fie foarte greu să-i vorbesc… Victor şi-a iubit foarte mult tatăl… Şi-apoi n-aş vrea ca el să-şi modifice cu nimic imaginea lui despre mine. Irina, dar eu sunt încă o femeie tânără!… Sper că Victor va înţelege, el e un bărbat matur acum. De altceva mi-e teamă: cu o parte, cu cea din dreapta, cu cea raţională, Victor va înţelege, cu cealaltă, cu cea sentimentală, nu mă va ierta. Există în noi toţi un

egoism…” „Nu-i adevărat, am intervenit, Victor e un băiat bun. Profund şi vă iubeşte foarte mult!… Sunt convinsă că o să se bucure când o să vadă că v-aţi aranjat viaţa.” „Irina, şi eu te iubesc. Ţin foarte mult la tine, mă bucur că Victor şi-a găsit o fată atât de bună, ştiu că-i fericit cu tine - şi cine poate dori, cine se poate bucura mai mult de fericirea lui decât mine?! - şi totuşi… Ţi-am spus, cu cea raţională te bucuri, în cealaltă simţi câteodată un cârcel, o împunsătură. Victor e al meu şi tu mi-l iei. Până acum m-a iubit numai pe mine şi acum trebuie să împart dragostea cu tine. Ştiu, e normal, aşa trebuie să fie… Dar… O să tatonez întâi terenul, ca să văd cum reacţionează, şi-o să-mi dau seama. Eu îl cunosc foarte bine. E un băiat deschis şi direct. Poate prea deschis şi prea direct. Asta n-o să-i ajute în viaţă. Am ştiut şi totuşi l-am crescut aşa. E frumos să ai conştiinţa că eşti cinstit cu tine şi deopotrivă cu alţii. Altceva voiam să-ţi spun… Victor te-a rugat să laşi copilul. O să vi-l cresc până când o să aveţi condiţiile necesare s-o faceţi voi. Un copil însă este un lucru foarte serios, de-o mare, de-o enormă răspundere. O să fiu din nou foarte sinceră cu tine… Tu nu eşti o fată obişnuită. Care să depindă într-o măsură mai mică sau mai mare de soţul ei. Sigur, acum vă iubiţi… Eşti prea frumoasă, Irina, de asta mi-e teamă. Rezişti o dată, de două ori… Unii încearcă şi dacă văd că nu le merge, abandonează. Sunt însă bărbaţi care au răbdare… Uneori ani întregi… Şi de multe ori câştigă. Ai să fi o mare violonistă… Ai să pleci prin ţară… în străinătate… Un copil este un act de luciditate… Tu te cunoşti cel mai bine. Nu, nu, m-a oprit ea, crezând că vreau să-i dau un răspuns, verifică-te bine. Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Victor. Nu de voi este vorba, ci de copil!” „O să am greutăţi cu mama”, am spus fără să vreau. „Toate mamele prezintă greutăţi în asemenea cazuri. Iar mama unei fete mai ales.” Ţin minte că am oftat adânc şi am izbucnit în plâns, întrebându-mă cu durere de ce n-am şi eu o mamă ca cea a lui Victor, de ce tocmai mama mea trebuie să fie aşa cum este? A doua zi

Victor a ieşit din spital. Piciorul îi era anchilozat, trebuia să facă mecano-terapie şi gimnastică medicală… I-am spus că am de învăţat şi am plecat acasă. Nu ştiu de unde am luat puteri, am chemat-o pe mama în dormitor şi i-am spus adevărul: „Am rămas însărcinată”. Mă aşteptasem să izbucnească în hohote de plâns, să se trântească pe pat, să înceapă să ţipe, în sfârşit, o criză de isterie. Vrusesem s-o lovesc, simţisem nevoia să fiu rea, de aici şi luasem puteri. M-a privit drept în ochi şi a spus, nevenindu-i parcă a crede: „Nu se poate!” „Ba da, am făcut eu calm şi am adăugat: Şi mă căsătoresc cu Victor.” Dar scena mamei n-a început nici de data aceasta. S-a aşezat încet pe scaun, uitându-se la mine cu ochi dilataţi de groază, atât de ficşi şi de ireali, încât m-am speriat, A coborât apoi privirea şi s-a întrebat deodată în şoaptă: „Atunci ce rost mai are să trăiesc?! Pentru Ioana? Ioana seamănă cu taică-tu. E tot atât de cenuşie, de ştearsă… Viaţa mea ai însemnat tu. Tu, marea Irină. Am sacrificat tot pentru tine. Nu m-am măritat ca să nu te traumatizez cumva. Să nu se altereze simţirea ta artistică. Ca talentul tău să se dezvolte în voie. Dacă tu te-ai prăbuşit, eu ce rost mai am să trăiesc?!” Faţa ei exprima atâta durere, încât mi s-a făcut milă de ea şi atunci mi-am dat seama că-i o femeie bătrână. Am început să plâng încet, întrebându-mă când îmbătrânise mama atât de neverosimil. Sau poate eu nu văzusem? Da, avea peste cincizeci de ani, mi se părea însă mult mai bătrână. Am vrut să spun printre lacrimi că nu, n-o să mă prăbuşesc, dar ea a continuat cu aceeaşi voce, plină de suferinţă: „Căsătoria îţi va distruge cariera. Irina, tu eşti dată muzicii! a spus ea deodată pătimaş. Eşti frumoasă, trebuie să rămâi independentă. Frumuseţea trebuie s-o foloseşti ca pe-o armă! Iar când ai să devii celebră, undeva, la Paris sau la Londra, atunci ai să poţi să-ţi alegi bărbatul cel mai potrivit intereselor tale. Talentul tău excepţional, ţi-am mai spus, îţi interzice să iubeşti pe altcineva în afară de tine! Şi mai ales un oarecare Victor… Irina, înseamnă că eu am trăit în

zadar!... Şi-atunci la ce-mi mai foloseşte viaţa asta a mea eşuată şi tristă?! Ioana nu mă iubeşte şi nici eu n-o iubesc. Sfârşitul tău înseamnă iminent şi al meu”.

După trei zile m-am întors la Bucureşti, dar nu m-am dus la Victor, dominată încă de-o apatie fără margini, ce pusese stăpânire pe mine din seara în care fusesem la doctor. Am vrut să-i dau apoi un telefon, însă gestul mi s-a părut trivial şi atunci m-am apucat să-i scriu. Am rupt vreo zece coli de hârtie şi am renunţat în cele din urmă. Singura soluţie era s-o caut la spital pe tanti Letiţia. M-a privit cu îngrijorare şi, luându-mă de mână, m-a întrebat ce-i cu mine, de ce n-am mai dat un semn de viaţă măcar. I-am spus că am fost acasă, mama s-a împotrivit să las copilul şi eu m-am supus. „M-am întors de-o săptămână în Bucureşti, am zis, dar n-am îndrăznit să vin la Victor. Victor ce face?” „Nu scoate cu nimeni o vorbă, stă toată ziua la Horia în cameră şi face de dimineaţă până seara gimnastică. Parcă-i apucat. Nici nu mai ştim ce să credem. Irina, trebuie să te duci neapărat să-i vorbeşti.” I-am promis că mă duc şi aşa am şi făcut. Mi-a deschis uşa şi a rămas în prag cu o faţă rigidă, inexpresivă, parcă era un alt Victor. „Bună, Irina, a spus el cu o umbră de amărăciune în priviri. Intri sau aştepţi între etaje, pe scări, să te chem?” m-a întrebat, strângând şi întinzând tot timpul piciorul accidentat. Poate tocmai de aceea n-am înţeles de la început sensul celor spuse de el. „Ai lipsit zece zile, a continuat Victor. Ai fost acasă şi ai scăpat de copil, nu?” Am confirmat printr-o mişcare a capului şi am spus: „Bine, aştept între etaje, pe scări, să mă chemi”. Şi, privindu-l încă o dată, m-am îndreptat încet spre treptele scării. Coborându-le, am aşteptat să mă strige. Nu m-a strigat. Am rămas pe platformă, învăluită într-o linişte totală, tot ce auzeam erau doar bătăile inimii. Din ce în ce mai puternice. Cabina liftului a coborât şi a urcat pe lângă mine, uşa s-a trântit undeva la etaj, cabina a coborât din nou, apoi din nou a urcat, aruncând pentru o fracţiune de secundă o lumină în semiîntunericul scării... Am aşteptat

aproape o oră, dar de data aceasta Victor n-a mai venit. Când am ajuns în stradă, am avut deodată senzaţia că-l voi găsi în staţia de autobuz, aşa cum m-a găsit el atunci. Unul din bărbaţi mi s-a părut a fi Victor. Nu, n-a fost el.

X

Mă durea capul, probabil de *whisky*-ul de-aseară, voiam să beau cât mai repede o cafea tare. Cum însă de la fereastra camerei mele puteam să văd Rolls-ul ridicându-mă din pat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă conving dacă se mai găseşte acolo unde-l lăsasem.

Se odihnea maiestuos sub copertina parcării, sclipind parcă batjocoritor, cu argintul măştii sale masive, *belle époque,* spre maşinile aflate în jur. Lăsasem în funcţiune instalaţia de aer condiţionat şi mi-am spus că este foarte indicat să cobor cât mai urgent, ca să ştiu ce am de făcut. Nu era exclus să se fi consumat bateria, dar eu îmi asumasem conştient acest risc, mai ales că, în imediata vecinătate a motelului, văzusem aseară o staţie de benzină cu un mic service alături.

Când am trecut prin holul intrării, tânăra de la ghişeul recepţiei s-a ridicat în grabă de la locul ei. Mi-a zis „bună dimineaţa” şi m-a întrebat îndatoritor cum am dormit. I-am spus că-i mulţumesc, bine, am dat să-mi continui drumul, dar ea mi s-a adresat cu un aer cam jenat şi parcă scuzându-se:

— Vă trimit pachetele sus sau le păstrez până plecaţi?

— Care pachete? am întrebat nedumerită şi puţin speriată.

— Înseamnă că le-aţi pus pe fereastră şi au căzut azi-

noapte, a raţionat tânăra.

A vrut să mai adauge ceva, dar am spus în grabă „Da, da, o să le iau la plecare, sunt nişte cumpărături fără importanţă”, şi m-am îndreptat spre ieşire.

Instalaţia era atât de silenţioasă, încât a trebuit să apăs pe butonul de climatizare a habitaclului ca să-mi dau seama dacă funcţionează sau nu. Colosal, un jet de aer îngheţat a învăluit într-o secundă interiorul Rollsului. Am apăsat din nou pe butonul care avea desenat conturul unui geamantan, am ieşit repede din maşină şi am încuiat portiera. În regulă, mi-am spus, voi face o baie în piscină şi abia după aceea voi pleca la drum.

Am cerut să mi se trimită în cameră micul dejun, o cafea tare şi un pachet de ţigări *Marshal,* ca să nu pierd timp, m-am băgat imediat sub duş. Un duş fierbinte, apoi rece e cel mai bun lucru din lume, mai ales după ce-ai băut noaptea aproape o jumătate de sticlă de *whisky.*

De la fereastră se deschidea o privelişte de carte poştală: jos, oglinda de un albastru intens a lacului Neuchâtel, pe malul căruia se ridica, în amfiteatru, oraşul; în depărtare, ca un fundal tremurând, întregul lanţ al maiestuoşilor Alpi, cu crestele albite de zăpezi veşnice.

Curios, piscina motelului mi s-a părut cunoscută, parcă mai înotasem în bazinul ei în formă de S, căptuşit cu faianţă bleu; pe margini lumea făcea plajă, mâncând îngheţată sau cremă, cum mi s-a părut mie, amestecată cu fructe mici, roşii, din pahare înalte, cu multă frişcă înăuntru, în orice caz ceva foarte apetisant. Am ieşit din apă şi, aşezându-mă într-un şezlong, am comandat fetei care venise să strângă paharele goale, să-mi aducă un *Angelot.* Aşa ceruse bărbatul din şezlongul de alături, printr-un joc de cuvinte: „Îngeraşule, mai vreau un îngeraş”. Aşa cerusem şi eu.

— O să vă placă, e delicios! m-a asigurat el în franceză şi a adăugat: Sunt la a treia porţie. Credeţi-mă, am rămas aici încă o zi tocmai din cauza acestui *Angelot.*

— Înseamnă că sunteţi o excepţie… Bărbaţii nu prea sunt

amatori de dulciuri. Adică, chiar atât de amatori.

— Ba eu sunt, a recunoscut el şi a spus amuzându-se: Şi după cum se poate vedea, ele n-au nicio influenţă asupra greutăţii mele.

Am zâmbit fără să vreau, puteai să juri că face greva foamei, şi mi-am adus aminte de un coleg de Conservator, un mare mâncău, în stare să cureţe în câteva minute un platou întreg cu sandviciuri, şi era numai piele şi oase; abia mai târziu s-a aflat că avea în el o tenie. Ceea ce frapa însă la vecinul meu de şezlong era părul abundent care îl acoperea ca o blană, inclusiv spatele, pornind chiar de sub bărbie, aşa că arăta ceva mai frumos ca o maimuţă evoluată. Pe mine mă interesa însă aparatul lui de fotografiat de tip „Polaroid” şi am continuat să conversez cu el.

Angelot s-a dovedit a fi o cremă de pepene galben, amestecată cu îngheţată şi fragi, frişca îi nuanţa gustul; trebuie să recunosc, *Îngeraşul* era delicios, şi am comandat încă o porţie. Între timp, lângă domnul Bayard, cum mi s-a prezentat părosul, se aşezase un tânăr de vreo douăzeci de ani, al cărui mers legănat mi s-a părut dubios şi pe care vecinul meu îl întâmpinase mâncându-l parcă din ochi. Şi, bineînţeles, domnul Bayard i-a cerut fetei să-i aducă şi tânărului un *Angelot.*

— Eu, gata, mă abţin, a spus părosul, ridicând mâinile în sus în semn că se predă. Emile, s-a adresat el tânărului, informându-l, sunt la a treia porţie.

— Eram absolut sigur! i-a răspuns acesta şi l-a învăluit cu o privire drăgăstoasă.

Partida era pierdută, nu mai avea sens să rămân. Şi deodată am forţat nota:

— Nu doriţi să vă fac o fotografie? am întrebat, privindu-i pe rând şi arătând spre aparatul fotografic agăţat de braţul şezlongului.

— Daa, ar fi minunat! a exclamat domnul Bayard cu faţa radiind de bucurie. Nu, Emile? s-a întors el spre acea La.

— Desigur, Pierre, desigur! a spus Emile, împărtăşind bucuria partenerului său.

Ştiam să mânuiesc un aparat fotografic, dar nu unul de tipul „Polaroid”. Domnul Bayard mi-a explicat ce trebuie să fac şi, pentru o mai mare siguranţă, mi-a ales locul de unde aveam să-i fotografiez, apoi s-a aşezat în şezlong. Emile a venit lângă el, pe braţul şezlongului, şi, fără să-i pese de lumea din jur, l-a cuprins de mijloc şi l-a fixat cu o privire insinuantă. Îmi venea să-i dau dracului, să le arunc aparatul în cap, bineînţeles m-am abţinut, am încercat chiar să zâmbesc în sens că da, le stă foarte bine aşa, poziţia e cât se poate de reuşită, şi am apăsat pe declanşator.

Domnul Bayard a luat aparatul şi a scos dinăuntru o fotografie în culori care era încă umedă. Ne-am uitat cu toţii la ea, le-am spus că poza e colosală şi, reţinând-o, am strigat cu nevinovată voioşie:

— Acum, în apă!... Repede, să nu între soarele în nori! am adăugat animându-mă. Creadă ce-o vrea lumea care asistase privind la spectacolul oferit de cei doi.

Le-am făcut câteva poze în bazin, apoi la barul piscinei, am băut acolo cu toţii câte o cafea şi câte un *Ameglio* şi le-am propus deodată:

— Rolls-ul meu e afară, îmi faceţi o fotografie?

— Cum să nu?! Da’ bineînţeles! s-a oferit imediat domnul Bayard, gudurându-se parcă, şi în privirile sale am citit un anumit respect şi chiar admiraţie.

Străbătând cu toţii holul, am spus că albastrul costumului meu o să contrasteze frumos pe albul maşinii şi m-am gândit că Emile nu numai că nu-mi fusese prezentat şi că el nu mi se adresase măcar o singură dată, dar că evita de-a dreptul să privească în direcţia mea.

Ştiam demult poziţia în care voiam să fiu fotografiată, mă gândisem tot timpul la ea; ajungând lângă Rolls, am spus ca şi cum mi-aş fi amintit dintr-odată:

— Ooo, dar cheile maşinii sunt sus! am anunţat eu cu regret şi am adăugat repede, devenind zglobie: Nu-i nimic,

îmi faceţi o poză pe capotă şi aduc imediat cheile.

N-am mai aşteptat răspuns, am pus piciorul pe bara din faţă şi m-am urcat pe capota motorului, alegându-mi o poziţie de vedetă de cinema.

— E bine aşa? am întrebat.

— Poate culcată? m-a pus în dilemă domnul Bayard şi mi-a arătat care ar trebui să fie poziţia mea: culcată de-a lungul capotei şi sprijinindu-mi capul de cot.

— Aveţi un gust foarte rafinat!… l-am flatat şi am spus alintându-mă: îmi faceţi întâi o fotografie în poziţia asta, iar după aceea aşa cum aţi zis.

Pozele au ieşit într-adevăr teribile, am spus „Un moment!” şi m-am repezit să aduc cheile.

Aveam o rochie spumoasă, cu maci roşii pe fond alb, pe care voiam s-o îmbrac la Geneva, am tras-o repede pe mine, mi-am refăcut în oglinda de la baie machiajul buzelor, mi-am pus pantofii pe care îi asortam la rochie şi, luând cheile maşinii, m-am grăbit să cobor.

Emile dispăruse, la parcare l-am găsit doar pe domnul Bayard.

— Formidabil ce intuiţie am avut! a exclamat el, gesticulând elocvent. Gândindu-mă cum o să veniţi îmbrăcată, mi-am zis că o să vă puneţi o rochie vaporoasă, cu flori mari, roşii, şi iată c-am avut dreptate! Formidabil cum am ştiut!

— Mă bucur că nu v-am dezamăgit! Şi l-am întrebat cu gândul de a-l exploata cât mai bine: Sunteţi artist?

— Nu, am o fabrică de mezeluri la Lyon, a spus el cam jenat şi a adăugat repede: De copil însă mi-a plăcut foarte mult pictura.

„O proprietară de Rolls-Royce Excalibur flatând un măcelar păros ca o maimuţă, orice s-ar zice, e o scenă de văzut!” mi-am zis în gând şi i-am zâmbit dumirită:

— Atunci totul e de înţeles! Descuind portiera, i-am explicat: O să trag maşina în faţa intrării motelului, ce părere aveţi?

Nu ştiu ce mi-a răspuns, pentru că în clipa în care am vrut să mă aşez la volan, am văzut jos, lângă pedala de acceleraţie, nu una, ci trei chei de contact, aşezate în rând. Probabil că am scos un ţipăt sau am tresărit speriată, pentru că în clipa următoare l-am auzit pe domnul Bayard întrebând îngrijorat ce s-a întâmplat.

— Nu, nimic, am spus, încercând să-mi stăpânesc nervii, mi s-a părut că-i o broască în maşină. Şi m-am urcat la volan.

A început să râdă zgomotos.

— Şi v-aţi speriat de-o broască?!

Râsul lui era cât pe-aci să mă scoată din sărite, m-am abţinut din nou, dar am constatat că degeaba acţionam cheia în contact, motorul nici gând să pornească. Se auzea un „clinc” şi atât. Nu mi-a fost greu să pricep ce se întâmplase. I-am spus domnului Bayard că mi se descărcase încă de ieri acumulatorul, am crezut că se va regenera peste noapte, dar iată că nu s-a întâmplat aşa, voi cumpăra de la staţia de benzină de-alături un acumulator nou.

— Am trăit s-o văd şi pe asta: un Rolls-Royce c-un acumulator descărcat! a zis el desfăcând mâinile. Un Rolls în pană de curent! Am fost întotdeauna de părere că nu există în lume încă o maşină perfectă, toate îţi dau bătaie de cap. În mai mică sau în mai mare măsură, a adăugat el concesiv. Dar ăsta nu este un motiv să nu vă fac o fotografie la volanul maşinii! Vă rog să vă aşezaţi din nou la volan şi să scoateţi capul pe fereastră. Din cauza soarelui, a arătat el, parbrizul îmi dă reflexe în obiectiv.

Îmi venea să-i strig să se ducă dracului, să mă lase în pace cu pozele lui, tot ce voiam era să rezolv cât mai repede problema acumulatorului şi să plec îndată de-acolo. N-am strigat, am apăsat butonul care derula geamul şi am scos capul pe fereastră.

— E foarte bine aşa! Splendid! Scoateţi şi mâna şi faceţi-mi semn prieteneşte.

Cele trei chei mă ardeau şi el mă punea să-i fac prieteneşte cu mâna şi, bineînţeles, să zâmbesc! Aveam să mă conving că zâmbisem şi chiar cât se poate de degajat. Nu m-a lăsat până nu mi-a făcut încă două fotografii, una în picioare lângă portiera deschisă a maşinii, iar cealaltă, cu mine urcată pe aripa din faţă. Am luat fotografiile, i-am mulţumit şi i-am spus că trebuie să plec.

— În ce direcţie vă îndreptaţi? m-a întrebat el.

Am avut impresia că mă iscodeşte, că întrebarea lui conţine ceva perfid, că are un substrat, un mobil.

— Spre Basel, i-am răspuns şi am adăugat: Iar de-acolo spre München. Domnule Bayard, vă mulţumesc încă odată şi acum vă rog să mă scuzaţi, am spus cam brutal şi m-am îndreptat spre intrarea motelului. Puţin îmi păsa ce gândea acum despre mine maimuţoiul ăsta păros.

Am cerut fetei de la recepţie să cheme pe cineva de la atelierul staţiei de benzină cu un acumulator sau cu o maşină care să-mi dea curent să pornesc, i-am spus să-mi pregătească nota şi, alergând aproape pe scări, am urcat în cameră să-mi fac geamantanul.

De data aceasta lucrurile erau cât se poate de serioase, nu mai era vorba de o simplă impresie, de ceva interpretabil… Cu toate că încă atunci, la *Adlerhotel im Park,* am avut sentimentul, un sentiment cât se poate de acut, că ceva, ca o primejdie, pluteşte în aer, că mi se pregăteşte ceva, ceva cât se poate de grav, cu consecinţe dezastruoase pentru mine.

Impresia aceasta a devenit aproape materială la *König Hotel,* când portarul mi-a întins cheia de contact găsită de el - în realitate sau nu, poate i se ceruse să spună aşa? - lângă pedala de acceleraţie. Îmi plăcuse să cred că o rătăcisem eu, că n-o pusesem în poşetă, cu toate că ştiam precis că în poşetă trebuia să fie, mă minţisem că ar fi putut să cadă în localul acela, când chelneriţa cu înfăţişare de studentă îmi smulsese poşeta din mâini. Aşa cum mă minţisem şi prima dată, la *Adlerhotel im Park,* că ar fi căzut

cheia din cutia de bord a maşinii.

Nu, acum nu mă mai puteam minţi. Îmi interziceau categoric cele trei chei de contact aşezate în rând, una lângă cealaltă, pe covoraş, chiar alături de pedala de acceleraţie! Trei chei de contact noi-nouţe. Plus cea pe care o aveam pe lanţ, patru, în timp ce orice maşină din lume este livrată de fabrică numai cu două chei de contact!

Şi doar intrasem dimineaţa în maşină, să controlez dacă mai funcţionează sau nu instalaţia de aer condiţionat!… Nu fuseseră. Le-aş fi remarcat imediat, aşa cum le-am remarcat în momentul în care am deschis uşa ca să mă fotografiez la volan. De altfel, primul lucru pe care-l făceam când deschideam portiera era să mă uit jos, la pedale. Şi mental mă uitam chiar cu mult înainte. Mă uitam şi de fiecare dată *vedeam* câte o cheie odihnindu-se cu nichelul ei sclipitor pe covor. O cheie, nu trei!… Puteam să jur pe orice că cele trei chei nu fuseseră azi dimineaţă acolo. Înseamnă că le pusese cineva în timp ce mă aflam în piscină! Cine? Cineva care mă urmăreşte deci! Să fie cheile acestea şi cadavrul din portbagaj opera aceluiaşi om? Mai mult ca sigur. În fond, ce voiau să semnifice ele? Erau chei de contact, nu de la portiera maşinii!… Cu o asemenea cheie nu putea fi descuiat port bagajul!… Atunci? Dumnezeule, de ce să mi se-ntâmple toate acestea?! De ce? De ce *mie?*

Tânăra de la recepţie mi-a spus că a sunat la staţia de benzină, maşina atelierului e plecată în oraş, trebuie să se întoarcă însă din minut în minut, cum vine, o trimit la motel să-mi dea curent, şi a pus pe ghişeu nota de plată. Suma mi s-a părut mult prea mare, oi fi eu proprietară de Rolls-Royce, dar nu eram dispusă să mă las furată.

— Nu înţeleg, am spus uşor contrariată, de ce o sută douăzeci şi doi de franci?

— Îndată, doamnă, s-a scuzat tânăra şi a luat nota ca să-mi explice. Cina de-aseară, cafeaua, trei nopţi camera şi convorbirile telefonice. E adevărat, data trecută n-aţi dormit

decât o singură noapte…

— Când data trecută? am întrebat şi mi-am adus aminte că, la sosire, fata îmi pomenise ceva despre un pulover uitat.

— N-am fost eu de serviciu, dar domnul Lampe, proprietarul motelului, mi-a zis că mai aveţi de plătit două nopţi.

Am zâmbit ironic.

— Spuneaţi de o singură noapte, acum s-au făcut două?

— Îl chem imediat pe domnul Lampe, s-a oferit tânăra, cu o umbră de jenă pe faţă, şi a dispărut după o uşă.

Evident, se întâmpla ceva, fata asta nu era nebună, mi-am spus şi am hotărât să nu mă las până nu descurc toate iţele acestei poveşti.

Proprietarul n-a întârziat să apară. Avea un aer distins, ochelarii săi mari, negri îl făceau să semene cu un profesor universitar, dacă nu chiar cu un diplomat de carieră, privirea lui însă purta pecetea unei viclenii josnice, pe care încerca s-o ascundă printr-un zâmbet îndatoritor. S-a înclinat amabil şi mi s-a adresat parcă scuzându-se:

— Nu este nicio… problemă dacă nu vă amintiţi.

— Nu-nu, am protestat, aş dori să mi se spună exact despre ce este vorba!

Domnul Lampe s-a uitat la mine puţin cam mirat, a tuşit scurt, şi-a trecut o mână peste frunte şi a spus ca şi cum nu şi-ar fi venit încă în fire:

— Da, sigur… Doamnă, o să socotim o singură noapte… Aceea… atunci… şi, bineînţeles, pe asta de-acum.

— Domnişoara, am arătat spre tânăra, mi-a spus însă de trei nopţi!… Asta nu înţeleg. Nu este vorba de bani, vreau să ştiu cum a fost.

Proprietarul motelului mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Da, da… a făcut el fără să se gândească la ceva anume şi a continuat după o pauză: La plecare, vă grăbeaţi foarte tare, aţi cerut să vi se păstreze camera… Aţi spus că

plecaţi la Berna şi că vă-ntoarceţi a doua zi.

— Dumneavoastră v-am spus?

— Nu, schimbului domnişoarei Suzanne, a arătat domnul Lampe spre fată. Un tânăr înalt, blond, foarte plăcut… E student la Engleză.

— Şi? am întrebat, vrând să ştiu mai departe.

— Nu v-aţi mai întors… V-am reţinut camera doar o singură zi… Cu toate că ne-am fi putut prevala… Aveam suficiente camere libere, nu era o problemă să vă dăm o cameră dacă, eventual, aţi fi întârziat mai mult. Nu-nu, vă socotim doar o singură noapte, s-a grăbit domnul Lampe să adauge, interpretând greşit gestul meu. Noaptea efectiv dormită. Noi ţinem foarte mult la clienţi… Nu ne-am prevalat de faptul că aţi lăsat în cameră un pulover… cum s-ar fi procedat poate la un alt hotel.

Spusese toate acestea cu o îngăduinţă exagerată, manifesta prea multă bunăvoinţă ca să nu fie falsă, simulată.

— Fiţi amabil, vreau să văd puloverul uitat, i-am cerut.

Domnul Lampe a încercat să schiţeze un zâmbet comprehensiv, a spus „îndată” şi i-a ordonat Suzanei să aducă din camera de bagaje puloverul *doamnei.*

Eram atât de nerăbdătoare să văd şi minunea asta, încât n-am mai scos nicio vorbă; priveam tăcută uşa prin care dispăruse Suzanne.

S-a întors cu un pulover pe umeraş. Da, era puloverul meu galben-pai, cu gât înalt şi larg, pe care vrusesem să-l iau cu mine dar, pentru că nu mai era loc în geamantan, îl lăsasem acasă. Am întrebat deodată:

— Când s-a întâmplat asta? În ce zi? Vreau să ştiu cu precizie! Vă rog să vă uitaţi în registru! i-am ceruţ eu cu hotărâre în glas.

Proprietarul motelului m-a fixat o clipă cu privirea, în ochii lui am citit din nou o viclenie ascunsă, faţa însă a continuat să rămână amabilă, chiar îndatoritoare.

— Da, cum să nu?! a spus domnul Lampe şi i-a făcut

semn Suzannei să-mi îndeplinească dorinţa.

— Aţi sosit în seara zilei de douăzeci şi două… mi-a comunicat ea.

— Bine, dar eu eram la Zürich! am exclamat fără să vreau. Acum patru zile mă găseam la Zürich!

— Cum doriţi… a convenit domnul Lampe desfăcând a neputinţă mâinile. A adăugat după o pauză: Eu pot să trimit după Leo… - tânărul care a fost de serviciu la recepţie. Sau poate încercaţi să vă confirme domnul care va însoţit în seara aceea…

— Domnul care m-a însoţit? am întrebat neîncrezătoare. M-a însoţit un domn?

— Nici asta nu vă amintiţi? nu s-a mai putut abţine proprietarul motelului şi a zâmbit ironic.

— Domnul acela e trecut în registru?

— Da’ cum să nu?! Vă spun îndată.

S-a uitat chiar el în registru şi mi-a comunicat:

— Domnul Arthur Meran din Interlaken.

M-am aplecat peste ghişeu. La rubrica unde se oprise degetul domnului Lampe era trecut numele de Arthur Meran. Am citit în continuare „Interlaken” şi literele au început să-mi joace în faţa ochilor. De-abia când am simţit o lacrimă prelingându-mi-se pe obraz mi-am dat seama că încăpusem să plâng.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat speriat proprietarul motelului. Nu vă simţiţi bine?

— Nu-nu, am protestat, totul este perfect, şi am adăugat: Am câteodată momente de amnezie… Vă daţi seama, nu e plăcut…

Domnul Lampe a schiţat un gest prin care a vrut să spună că înţelege situaţia, am deschis poşeta şi, achitând nota, am rugat-o pe Suzanne să mai sune o dată la staţia de benzină.

— Ah, le-arăt eu lor! a făcut domnul Lampe, enervându-se dintr-odată, şi a telefonat la staţie.

I s-a comunicat că maşina s-a întors din oraş, mecanicul

are de descărcat nişte piese şi vine imediat la motel. Am cerat Suzannei să trimită un băiat sus, după valiză, mi-am luat puloverul şi, spunându-le bună ziua, m-am îndreptat spre ieşire. Eram sigură că amândoi, Suzanne şi domnul Lampe, m-au petrecut cu privirea până am ajuns la parcare.

Nu ştiu de ce, aveam tot timpul senzaţia, încă de când îmi strângeam lucrurile în geamantan, şi mai ales în timp ce mă apropiam de Rolls, că n-o să mai găsesc cele trei chei de contact jos, lângă pedală, mi se păruse doar a le vedea, îmi jucase privirea un renghi, se-ntâmplă.

Erau acolo, într-o aliniere perfectă. M-am aplecat şi le-am cules pe rând, vrând parcă să mă conving prin atingere materială că existau într-adevăr. Existau, le treceam dintr-o mână în alta, uitându-mă la cheile acelea lucioase, absolut noi şi absolut identice. Am introdus una din de în contact şi ea s-a potrivit perfect.

„Ce-ar fi ca de data aceasta să pornească motorul?” m-am întrebat. A încerca era cât se poate de simplu, dar am ezitat, cuprinsă deodată de teamă. „Prostii! mi-am spus. Cine ar avea interes să mă omoare pe mine?! Aici, în Elveţia. Şi de ce? N-am făcut nimănui niciun rău.” Şi am răsucit cheia în contact. S-a auzit acelaşi „clinc” metalic şi atât. Înseamnă că s-a oprit şi instalaţia de climatizare, am raţionat şi, fără să vreau, am tras aer pe nări. Nu se simţea niciun miros.

Nu, instalaţia funcţiona: comandând butonul de interior, am simţit îndată un aer îngheţat. În cazul acesta, de ce nu porneşte motorul? Din moment ce bateria are curent… O presimţire idioată m-a determinat să fac o verificare în plus. Am pus contact, am apăsat butonul pentru aprinderea luminilor şi am comutat maneta pe faza de întâlnire, cum îmi spusese instructorul Şcolii de şoferi amatori din Bucureşti că se numeşte lumina aceea mai scurtă a farurilor maşinii. Coborând de la volan şi ducându-mă în faţă, am constatat că becurile ardeau. Deci, curent există în acumulator!

M-a lămurit mecanicul, care oprea tocmai maşina de depanare în dreptul meu. Omul m-a salutat cu respectul cuvenit unei proprietare de Rolls-Royce şi m-a întrebat:

— Aţi rămas fără baterie, nu?

— Cred că da. Şi totuşi, uitaţi-vă, luminile ard! am spus arătând spre faruri.

— N-are importanţă. Curent mai există în baterie, însă de un amperaj foarte scăzut; ca să învârtească un motor de Rolls, bateriei îi trebuie o sută de amperi. Vedem îndată ce s-a întâmplat, a spus el şi a deschis capota motorului.

Profitând de faptul că mecanicul s-a dus să ia de la maşina de depanare nu ştiu ce aparat, am oprit instalaţia de aer condiţionat, ca nu cumva el să-şi dea seama cum se consumase curentul.

Eram complet străină de motor, iar acesta arăta ca o adevărată uzină. Nu m-am dezlipit însă de acolo şi am urmărit cu atenţie fiecare mişcare a mecanicului. Mi-a spus că bateria e într-adevăr descărcată şi m-a întrebat dacă mi-a mai făcut asemenea figuri.

— Nu, nu mi-a făcut, am spus.

— De cât timp o aveţi?

Am rămas puţin încurcată, neştiind ce să-i răspund.

— N-aş putea să vă spun exact… De maşină se ocupă şoferul, am adăugat cât se poate de natural.

— Da, da, a dat el din cap. Ori bateria e uzată şi nu mai ţine curent, ori nu încarcă dinamul. Ne spune el singur îndată.

A tras două cabluri de la maşina lui, le-a conectat la acumulator şi, trecând la volan, a răsucit cheia în contact. Era una din cheile găsite lângă pedala de acceleraţie. Motorul a pornit de la prima încercare. Mecanicul a măsurat apoi ceva cu un aparat şi mi-a zis că dinamul încarcă exact cât trebuie, numai bateria este de vină.

— Plecaţi la drum, nu? m-a întrebat el deodată.

— Da’ ce te interesează pe dumneata unde plec eu?! am reacţionat vehement.

— Vă rog să mă iertaţi, a făcut ei speriat, am spus asta pentru că, în cazul în care plecaţi la un drum mai lung. Dinamul o să încarce singur bateria. Altfel trebuie s-o punem la încărcat o oră sau două.

Explicaţia mi s-a părut plauzibilă.

— Da, plec spre Zürich. Am spus.

— Aveţi un drum destul de lung, dacă mâine dimineaţă motorul nu vrea din nou să pornească, trebuie să schimbaţi bateria.

— Nu pot s-o schimb acum? Probabil că aveţi baterii de vânzare!

— Doamnă, avem, însă, vă spun cinstit, sunt destul de vechi. Şi nici n-au amperajul necesar maşinii dumneavoastră.

M-am achitat de mecanic; în timp ce acesta meşterise la maşină, băiatul de la recepţie îmi adusese valiza şi pachetele pe care, înfuriindu-mă, le aruncasem azi-noapte pe fereastră, şi am plecat imediat de acolo. Pentru orice eventualitate însă, în loc să-mi continui drumul pe şoseaua nr. 5, care mergea de-a lungul lacului Neuchâtel, am luat-o spre Ivs. Renunţasem la Berna, voiam să merg direct la Geneva.

Principalul era că rămăsesem singură, puteam să-mi adun gândurile ca să văd ce am de făcut. În timp ce discutam cu proprietarul motelului, îmi spusesem că cel mai bun lucru ar fi să mă duc la poliţie, pentru că era clar, devenise cât se poate de clar, că se pregătea ceva împotriva-mi. De-abia acum îmi explicam întreaga atitudine şi a portarului, şi a recepţionerului de la *König Hotel*.

„Bine aţi venit *din nou* pe la noi”, spusese portarul, deschizându-mi portiera. „Ne face o mare plăcere că ne onoraţi *din nou,* nuanţase recepţionerul, deosebit de încântat de-a mă vedea. Doriţi acelaşi apartament?” Crezusem că mă confundă din cauza Rolls-Royce-ului şi că o să se lămurească la deschiderea paşaportului. Dar nu se întâmplase aşa, pe faţa recepţionerului nu apăruse nici cel

mai mic semn de surprindere. Şi doar eu îl urmărisem cu atenţie!

Acum se explica şi comportarea atât de ciudată a bătrânei aceleia, cu ochi mici şi răi, proprietara bistroului unde oprisem să-mi cumpăr ţigări. Îmi produsese o teamă aproape fizică atunci când se agăţase de mine, pretinzând că îmi uitasem jacheta la ea. Oare la ce jacheta se referise? …

Bine, dar asta înseamnă că cineva intrase în garsoniera mea imediat după ce plecasem de acasă şi, luându-mi-o înainte, aranjase totul din timp. Mai mult chiar, lăsase bătrânei jacheta, iar la motel - puloverul galben! De ce? În ce scop?

După un viraj, soarele mi-a venit drept în ochi şi, aducându-mi aminte că oprisem instalaţia de climatizare când venise mecanicul, am pus-o imediat în funcţiune. Mi-am spus că mă voi opri ceva mai încolo, la un service, pentru a cumpăra un acumulator nou, pe care să-l păstrez pentru orice eventualitate, şi printr-o asociaţie stranie de idei mi-am dat seama deodată că presupunerile mele de mai înainte se năruiau total. Şi asta pentru simplul motiv că nimeni, în afară de mine, nu ştiuse în ce direcţie aveam să mă îndrept. Ba mai mult: nici chiar eu nu ştiusem exact! Atunci! Simţeam pur şi simplu că înnebunesc.

Şi în mintea mea a apărut pe neaşteptate imaginea bondocului. El fusese acela care îmi făcuse itinerarul, mă sfătuise pe unde să merg… Şi nu numai el, mai fuseseră şi cei doi benzinari… Sau este ceva care mie îmi scapă?… Exact, benzinarului din Baden îi spusesem că vreau să merg la Geneva! Şi-i mai spusesem şi tinerei aceleia de la *Automobile Club de Suisse.* Ea mă sfătuise să mă opresc la *König Hotel.* Şi ar mai putea fi ceva, care mie îmi scapă…

Deci, în noaptea aceea dormisem cu un tip la motel… Poate mă şi culcasem cu el? Doamne, ce prostii puteam să spun! Totul era înscenat, pregătit din timp… Numai că eu mă oprisem la motel, hotărându-mă atunci pe loc, în ultima

secundă, din cauza celor doi poliţişti care mă escortaseră pe motocicletele lor. La motelul ăsta nu mă mai sfătuise nimeni să trag!...

Tocmai de aceea la sosire lucrurile se desfăşuraseră cât se poate de normal. Tânăra de la recepţie *nu mă recunoscuse,* chelnerul care îmi adusese cina în cameră, la fel... Abia la plecare a început nebunia cu cele două nopţi dormite la ei cu patru zile în urmă. Apoi rezultase o singură noapte şi în cele din urmă apăruse şi acel... Nu-i mai reţineam numele, dar eu îl scrisesem pe nota de plată a hotelului şi băgasem hârtia în poşetă, împăturind-o cu grijă, trebuia să fiu foarte atentă la tot ce făceam.

Numai că în secunda următoare am procedat exact invers. Ceva confuz, ceva nedefinit, ca o teamă, se ridicase în mine şi piciorul, fără voia mea, apăsase puternic pe frână. Din spate s-a auzit un fluierat strident de cauciucuri blocate pe asfalt, puţin a lipsit şi maşina care venea în urma mea ar fi intrat în Rolls.

La volan era o femeie, m-a făcut nebună, cel puţin aşa am înţeles din semnele ei, de fapt nebună era ea: nu trebuia să meargă atât de aproape în spatele meu.

Coborând, mi-am dat seama că nu era deloc exclus să fi fost urmărită încă de la bun început şi mi-am adus aminte de maşina care mersese încet în spatele meu după ce plecasem de la *Bristol Café.* Da, se prea poate că totul a pornit încă de atunci. Sau chiar mai înainte, dar n-am ştiut eu. „Cum n-ai ştiut?! am auzit-o pe Fipsi spunând. Dar ameninţările telefonice?!”

Am trimis-o dracului, începuse să mă calce pe nervi, am descuiat portbagajul şi, reţinând capacul cu mâna, am aruncat o privire de-o fracţiune de secundă înăuntru: cadavrul se găsea tot acolo, poziţia sa era neschimbată. „Doamne, de ce să mi se-ntâmple toate acestea? De ce mie?!” şi am început să plâng. „La asta să-mi răspunzi, Fipsi, că te dau dracului! am spus aşezându-mă la volan. De ce să mi se-ntâmple *mie* toate acestea?! Taci? Acum taci,

nu vorbeşti!?”

Am pornit încet, gândindu-mă că hotărârea mea de a mă prezenta la poliţie era o mare prostie, o prostie enormă. Ce aveam să le spun? Că am luat maşina domnului Krebs… De fapt n-o furasem… abuzasem de încrederea lui. Ăsta era termenul, *abuzasem.* Puteam fi considerată pentru o lună un fel de secretară… Îmi încredinţase maşina s-o duc înapoi la garaj… N-o scosesem eu din garaj, el mi-o dăduse! Aş putea chiar să spun la poliţie că domnul Krebs mă trimisese la Geneva pentru a-i rezolva o problemă… inventez eu ceva… De ce să inventez, când pot să spun ceva mult mai simplu şi mai legat de adevăr?! Îi cerusem domnului Krebs Rolls-ul să mă reped la Geneva, unde voiam să mă întâlnesc cu foştii mei colegi de la Filarmonica „George Enescu”… „Ca să se afle în ţară?!…” m-a avertizat Fipsi. Avea dreptate. Nu i-am răspuns, important era că nu aveau cum să mă acuze de furtul maşinii. În orice caz, aşa şi hotărâsem, la poliţie voi merge *după* Geneva. Mă voi prezenta la un comisariat undeva, pe drum, poate chiar la Lausanne, şi le voi spune tot ce mi s-a întâmplat, că m-am trezit cu acest cadavru în portbagaj…

Intrasem în Murten, m-am orientat după săgeţile care indicau *centru.* Este un orăşel nu prea mare, aşezat pe malul lacului de la care îşi trage numele, ceea ce mă impresiona erau casele sale străvechi, cu arcade, datând probabil din secolele XVII sau XVIII, splendid conservate, şi, în acest sens, *Grand-Rue,* cum îi spune străzii principale, formează un ansamblu urban cât se poate de pitoresc.

Am oprit Rolls-ul la parkingul din faţa debarcaderului şi m-am îndreptat spre şirul de magazine. Cel pe care îl căutam s-a nimerit foarte aproape; în timp ce-mi alegeam mănuşi lungi de seară - cu cele albe nu fusese o problemă - am întrebat vânzătoarea, pe care o pusesem să răscolească tot magazinul:

— Nu cumva am cumpărat de la dumneavoastră acum câteva zile, tot aşa, nişte mănuşi?

— E posibil, doamnă, iertaţi-mă, nu-mi amintesc, s-a scuzat ea.

— Am crezut c-o să spuneţi „Da, chiar eu v-am servit”.

Vânzătoarea s-a uitat la mine neştiind ce să creadă, şi-o fi zis că-s nebună şi nu-i exclus să fi făcut legătura cu cicatricea mea de la mână. Ştiam că o observase, remarcasem cum îşi oprise privirea asupra ei când probasem mănuşile albe. Aveam destule probleme, creadă ce-o vrea vânzătoarea asta cu mutră stupidă.

Demachiantul era pe sfârşite, am intrat într-o parfumerie şi am cumpărat un tub nou; gândindu-mă la maşină, am luat şi un spray de *Jasmin-mousson,* apoi m-am oprit lângă grilajul de pe marginea lacului. Lebede albe şi negre pluteau graţioase printre puzderie de raţe - probabil sălbatice, pentru că erau prea micuţe şi cu un penaj aparte, viu colorat, sau poate o specie anume, decorativă - ce culegeau cu o uimitoare rapiditate bucăţelele de pâine pe care turiştii le aruncau de sus.

Întorcându-se din larg, un vaporaş se îndrepta spre debarcader, vălurind suprafaţa apei, netedă ca oglinda. Doamne, cât aş fi dat să fiu aici într-o excursie cu Victor şi nimic din cele întâmplate să nu se fi petrecut… Nimic, nimic. Sau pe Herăstrău, cu vaporaşul… Să mergem apoi la restaurantul acela din parc, restaurantul acela care devenise al nostru şi unde îl căutam mereu pe chelnerul care ne servise în prima seară, şi el mereu ne pregătea câte o surpriză când ne întorceam de la dans. Dar toate acestea nu mai erau posibile. Nu mai erau posibile, pentru că nici Victor nu mai era. Zodiacul avusese perfectă dreptate. Presimţind parcă, nu-i spusesem niciodată lui Victor despre cuvintele acelea care îmi apăruseră adesea în minte, aşa cum erau scrise de acolo: „Viaţa va fi sportivă şi ameninţată de sfârşit violent”. Nu trebuia să se ducă la mare… S-a dus pentru a transforma fisura în prăpastie, ruptura o voise definitivă. Nativii din *Berbec* rareori dau înapoi, ştiam. Încercasem să-l fac gelos, bănuind că ieşirile

mele cu Tiberiu vor ajunge la urechile lui… Mi-a răspuns plecând cu Luiza la mare. O întâlnisem de două sau chiar de trei ori vizitându-l la spital, dar ea venise cu Marele Moralist, nici prin cap nu-mi trecuse că-i îndrăgostită de Victor. Formidabil cum tăcuse, cum îşi ascunsese sentimentele aproape trei ani, câtă tărie, câtă răbdare… Da, Victor s-a aventurat în apă fără să ţină seama că marea era agitată şi mai ales că genunchiul său nu era complet restabilit. Că se putea bloca la un efort prea mare… Aşa s-a şi întâmplat. Da, aşa s-a întâmplat. M-am surprins fixându-mi imaginea ce se oglindea în apa străvezie a lacului şi m-am înfiorat de cruzimea cu care se uita apa la mine. „Doamne, oare de ce mă priveşte apa cu atâta cruzime?” m-am întrebat, retrăgându-mă în grabă, ca să scap de sub privirile ei.

Intrând în maşină, am dat cu ochii de pozele pe care mi le făcuse dimineaţa părosul. Ştiam, una din de, cea în care eram culcată pe capota motorului, sau poate chiar două, le voi trimite mamei, împreună cu lucrurile cumpărate la Basel: „Uite cum o duce fiică-ta, în ce răsfăţ trăieşte… Dar nu, nu te aşază la masă cu ea, cum ai visat tu - pentru că de fapt asta ai vrut! - îţi trimite doar firimiturile de pe faţa de masă, atât!”

XI

Doamne, ce obosită eram, trebuia să beau neapărat o cafea. Şoseaua nr. 1, Murten-Lausanne, se transformase în *E 4,* ocolisem Lausanne vrând să ajung cât mai devreme la Geneva, iar de la Renens o luasem pe autostradă. La un moment dat, tăbliţe indicatoare m-au anunţat că urmează

un restaurant şi în scurt timp deasupra autostrăzii a apărut o pasarelă din aluminiu şi sticlă, ce începea chiar în dreptul unui grup de staţii de benzină, ale căror steaguri fluturau în vârfuri de catarge: *Esso, Shell, BP, Fina…* M-am înscris pe banda respectivă, virând spre locul de parcare rezervat restaurantului, am văzut clădirea unui service destul de mărişor şi mi-am spus că nu se putea să nu aibă acolo un acumulator pentru Rolls.

Restaurantul-pasarelă oferea perspectiva întregii autostrăzi, cu circulaţia ei de sfârşit de săptămână. Când a venit chelnerul, mi-am adus aminte că trebuia să mănânc, am comandat o friptură şi i-am cerut să-mi dea ziarul uitat de un client pe unul din scaunele mesei de alături.

Era ultimul număr din *Tribune de Genève,* am căutat anunţul concertului, dar nu l-am mai găsit; se vânduseră probabil toate biletele. Ştiam, eu. Orchestra urma să sosească şi Mihai Nedea, în anunţul precedent numele lui fusese „cap de afiş”. Trăia c-o ingineră insipidă, toţi se întrebau ce găsise la ea… La un moment dat am avut certitudinea că îmi făcea curte. Fusesem invitată să cânt la Televiziune, era primul meu recital televizat, a doua zi mi se părea că toată lumea mă recunoaşte pe stradă: „Asta-i Irina Băicuş”, şi am fost sigură că, felicitându-mă, Mihai mă va invita să ieşim undeva. Aşa s-a şi întâmplat. Fusese plecat aproape patru luni din ţară, se întorsese cu un Mercedes, Geta, Mioara, Janine, şi nu erau singurele, puseseră ochii pe el, mie însă nu-mi plăcea ca bărbat. Seara am mers la *Athénée Palace* şi el m-a surprins prin nedelicateţea sa, spunându-mi că are acasă ceva foarte drăguţ adus pentru mine. Nu m-am putut abţine şi l-am întrebat dacă aşa cucereşte el femeile, cu câte o bluză adusă din străinătate. A încercat să protesteze, dar gafa rămânea gafă, reziduul ei a stăruit toată seara. De atunci, ori de câte ori ne întâlneam şi nu riscam să mă audă cineva, îl întrebam râzând dacă mai păstrează acasă cadoul adus pentru mine. N-am povestit nimănui, dar am prevenit-

o pe Mioara cam la ce se putea aştepta. Acum urma să mă întâlnesc cu ea la Geneva... În locul ei însă îmi apărea mereu chipul lui Victor. „Grădiniţă, nu mai e *O.K...* Nu mai e demult *O.K...”*

Şi deodată m-am întrebat dacă nu sunt nebună, dacă n-am cumva halucinaţii. Mi-am şters ochii de lacrimi şi mi-am dat seama că ceea ce jucase părelnic în faţa lor era realitate: bărbatul-de-la-*Bristol Café* se afla la câteva mese distanţă de mine. Acum nu mai exista niciun dubiu: mă urmărise tot timpul. Mi-a simţit probabil privirea, pentru că un surâs trudnic, nevesel, un surâs bizar, cavernos parcă, i-a apărut pe faţă.

Am vrut să mă duc la el, să-l întreb ce vrea de la mine, să spună! Dar nu m-am putut ridica de pe scaun; o enormă greutate mă ţintuia acolo, picioarele îmi erau parcă inerte, braţele îmi atârnau de-o parte şi de alta a trupului. Am încercat să gândesc - am simţit în cap un gol total şi m-am întrebat cu groază dacă nu paralizasem cumva. Nu, nu paralizasem, mâinile s-au ridicat ascultătoare pe masă.

Trebuia deci să mă liniştesc, să am răbdare, să încerc să fiu cât mai calmă şi să aştept. „Ce?” m-am întrebat deodată. Nu, cu asemenea întrebări îmi făceam numai rău. Am luat ziarul, dar n-am reuşit să citesc, literele îmi jucau în faţa ochilor şi mi-am dat seama că ridicasem ziarul pentru că simţisem nevoia să plâng. Şi totuşi nu plângeam… n-am simţit nicio lacrimă prelingându-se pe obraz. M-am întors spre cristalul ferestrei şi am rămas un timp aşa, privind absentă circulaţia de maşini pe autostradă. Când am revenit, bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu se mai afla în restaurant, dispăruse.

Acum mă puteam aştepta la orice surpriză. Intrând în maşină, am cercetat-o cu atenţie, m-am încredinţat că instalaţia de aer condiţionat funcţiona, dar tocmai acest lucru m-a făcut să mă îndoiesc că motorul o să mai vrea să pornească. A pornit, dinamul încărcase probabil suficient bateria. Suficient, poate nu însă pentru o noapte întreagă,

mai ales că ieşisem din regiunea muntoasă, nopţile erau mult mai calde aici.

Am tras Rolls-ul în faţa serviceului şi un mecanic tinerel a venit imediat la maşină.

— Mă recunoaşteţi? l-am întrebat.

— Scuzaţi-mă, doamnă, eu lucrez doar de câteva zile aici.

— De câte?

— De trei zile. Mai înainte am lucrat în Lausanne.

I-am spus că doresc să cumpăr o baterie nouă, cea de la maşină e uzată, am neplăceri dimineaţa, la pornire. Tânărul m-a rugat să aştept un minut şi s-a întors cu un coleg pe care mi l-a prezentat a fi electricianul serviceului. Era pus la curent de celălalt.

— Avem baterii foarte bune, *Ducati,* m-a asigurat el, de o sută de amperi, adică exact amperajul de care are nevoie Rolls-Royce-ul dumneavoastră. Sunt gata formate, doar să le punem acid. Mai aveţi mult de mers astăzi?

— Nu, vreo patruzeci-cincizeci de kilometri.

— A, vă duceţi la Geneva, a priceput electricianul.

— Nu, nu mă duc la Geneva, am negat şi mi-am dat seama că spusesem o prostie: până la Geneva nu exista nici un alt oraş unde, să zicem, m-aş fi putut opri şi partea autostrăzii pe care mă găseam nu ducea decât la Geneva. Spune-mi, te rog, am continuat, bateria pe care mi-o pui cât timp poate dura dacă, de pildă, aş lăsa aprinse toate luminile maşinii, instalaţia de aer condiţionat, radioul… Aşa, de curiozitate…

— În jur de douăsprezece-paisprezece ore. Fără să fie încărcată de dinam.

— De ce m-ai întrebat câţi kilometri am de gând să mai fac azi?

— Ca să-mi dau seama cât curent o să bage dinamul în bateria cea nouă.

Întreaga operaţie n-a durat mai mult de o jumătate de oră, electricianul a vrut să arunce bateria scoasă de la maşină, dar nu l-am lăsat şi l-am pus s-o aşeze jos, lângă

fotoliul din stânga. N-a spus nimic, dar în sinea sa era, bineînţeles, cât se poate de contrariat: nu păstrează o baterie uzată un proprietar de Fiat 600, darmite de Rolls-Royce!

Am scos din poşetă una din cele trei chei găsite azi-dimineaţă şi, arătându-i-o, l-am întrebat:

— Asta-i o copie sau o cheie originală? Te pricepi?

— Cum să nu, doamnă, e o cheie originală. Copia se cunoaşte după suprafaţa dinţilor. Suprafaţa dinţilor nu-i nichelată, se vede unde a tăiat piatra de polizor. Pe când asta e cheia livrată de fabrică, o dată cu maşina. Dublura.

Intrând în Geneva, am căutat hotelul *Mon-Repos,* unde reţinusem camera şi unde mă aştepta biletul de concert. De fapt fusese invers: înainte de-a pleca de acasă telefonasem agenţiei de concerte şi, reţinând un bilet, întrebasem ce hotel mai bun - cu Rolls-ul nu mă puteam opri oriunde - se găseşte în apropierea sălii *Eden Hall;* mi se spusese că *Mon-Repos.* Îi rugasem să-mi reţină o cameră şi să-mi trimită biletul acolo.

M-am convins că totul era în regulă, recepţionerul s-a comportat cât se poate de normal, m-a informat că există chiar în apropierea hotelului un service nu prea mare, dar foarte bun, va telefona îndată acolo, şi m-am întors la maşină cu un *boy* care să-mi ducă valiza în cameră. A vrut să ia şi pachetele, i-am spus să le lase acolo; trebuia să le duc la hotelul unde se oprise Mioara, n-avea niciun rost să le urc în cameră, ca apoi iar să le aduc la maşină.

Băiatul a dat să plece, dar, aducându-mi aminte de mănuşi, l-am oprit. Mi le dăduseră într-o pungă de plastic, numai că ea nu se vedea nicăieri. Iar eu ştiam precis că o pusesem alături de pachete, pe canapeaua din spate. Ei drăcie! am spus şi, expediindu-l pe băiat, m-am apucat să caut amănunţit prin maşină.

Punga intrase ca în pământ, cu mănuşi cu tot. Să li fi pus în valiză? m-am întrebat, negăsind altă explicaţii. Exclus, de

la motel nu mai deschisesem valiza!

Bine, mănuşile mele, să zicem, le uitasem acasă… Cu toate că aveam certitudinea că le aşezasem în geamantan, şi încă printre primele lucruri. Dar astea? Astea cumpărate la Murten? Erau într-o pungă nu prea mare, din plastic, cu numele magazinului, parcă-l văd, imprimat cu albastru… O pusesem pe canapeaua din spate, între valiză şi pachete, ştiu absolut sigur.

Aveam timp suficient, în jur era plin de *boutique*-uri, dar gândul că voi avea din nou de făcut faţă privirilor unor vânzătoare stupide, ce se vor holba văzând cicatricea, mă umplea de furie şi am simţit cum îmi zvâcneşte sângele în urechi.

N-aveam încotro, am hotărât să-mi cumpăr alte mănuşi, pentru că altfel riscam ca cicatricea asta groaznică să fie remarcată de foştii mei colegi de la Filarmonica „George Enescu”. Or asta nu trebuia să se întâmple! Pentru nimic în lume! Uf, cicatricea asta groaznică, asemeni unui capăt de sfoară!…

N-am fost nevoită să aştept prea mult, în dreptul Rolls-ului s-a oprit un N.S.U. Galben şi din maşină a coborî un mecanic tinerel.

— S-a întâmplat din nou ceva? m-a întrebat el după ce şi-a scos cascheta, salutându-mă printr-o înclinare a capului.

— Mă cunoşti dumneata pe mine? l-am luat eu din scurt.

— Sigur, doamnă, a zis el, v-am schimbat becul de la lampa de poziţie. La cea din stânga.

Nu-mi plăcea deloc tânărul, avea un zâmbet cu experienţă şi în general faţa sa era de şmecheraş obraznic.

— Mie?! am spus eu decisă să-l înfrunt. M-ai mai văzut dumneata vreodată în viaţă?!

Mecanicul a rămas un pic descumpănit - sau s-a prefăcut descumpănit - s-a uitat la mine şi m-a rugat deodată:

— Fiţi bună, scoateţi-vă ochelarii.

Din cauza luminii puternice, îmi pusesem ochelarii de soare, însă lentilele nu erau atât de închise încât să-mi

ascundă ochii. I-am scos.

— Ei? l-am întrebat.

— Dumneavoastră sunteţi, a spus ferm mecanicul.

— Aici, în faţa hotelului, ai schimbat becul?

— Nu, aţi venit la service-ul nostru.

— Când?

— Acum… trei sau patru zile.

Nu, ăsta era precis nebun! Sau nebună eram de fapt eu? Da, aşa se-ntâmplă; când înnebuneşti, te creezi singurul sănătos, nebuni sunt toţi ceilalţi din jur. Ei sunt nebuni, nu tu… Citisem undeva că sunt oameni care rămân perfect lucizi, vorbesc cu limpezime, cu neaşteptate nuanţe chiar, dar când ajung la un anumit punct… Nu, ceva nu-i în regulă… M-a rugat să-mi scot ochelarii şi eu i-am scos. Dacă-mi cerea să-mi scot rochia, o scoteam şi pe ea?

— Bine, am spus dezarmată şi, deschizând portiera, i-am arătat bateria. Pune-o la încărcat, mâine dimineaţă o să telefonez după ea.

— Nu v-aţi amintit, nu-i aşa? a insistat mecanicul.

— Nici nu ştiu unde-i service-ul vostru. Dar asta n-are importanţă. Acum cunosc poveştile astea. Ia bateria de-aici! i-am ordonat, punând capăt discuţiei.

Problema mănuşilor am rezolvat-o destul de rapid, cele de seară erau foarte frumoase, mult mai frumoase decât mănuşile mele şi mai ales decât cele cumpărate la Murten. Sala de concerte se găsea la câţiva paşi de hotel. Ajungând în cameră, am zis să-mi aşez întâi lucrurile în dulap, să fac apoi un duş şi să încep să mă îmbrac.

Primul lucru pe care l-am văzut deschizând capacul valizei a fost punga cu mănuşi. Îmi venea să plâng, simţeam o imensă nevoie să plâng în hohote. Dar lacrimile nu curgeau, plânsul se zbuciuma undeva în mine şi la suprafaţă nu ieşeau decât icnituri. Am rămas un timp culcată pe pat, îmi simţeam capul vidat, îmi era frig, un frig imens, pledul nu ajuta la nimic, singura soluţie era să beau ceva.

Am sunat chelnerul de etaj şi, în aceeaşi clipă aproape, am văzut frigiderul lângă nişa ferestrei. Deschizându-l, am constatat, aşa cum era de aşteptat, că era plin cu băuturi. Coniac, de asta aveam nevoie. Am desfăcut o sticlă de *Bisquit* şi, nemaiavând răbdare să-mi tom în pahar, am dus sticla la gură. Îmi repugna sistemul ăsta de băut, abia după ce am tras câteva înghiţituri mi-am dat seama că murdărisem sticla de ruj.

Coniacul mi-a făcut bine, simţeam, material aproape, cum îmi circulă prin vene, mi-am turnat într-un pahar şi am auzit pe cineva bătând la uşă. Era chelnerul; i-am comandat o cafea tare. Am ridicat apoi receptorul şi am cerut să mi se dea recepţia hotelului *König* din Basel. Telefonista mi-a spus că mă serveşte îndată, în minutul următor aveam legătura şi am recunoscut vocea recepţionerului superstilat care mă primise alaltăieri seara.

— Fiţi amabil, am început, acum două zile a locuit la dumneavoastră domnişoara Irina *Baicusi.* Uitaţi-vă, vă rog, în registru, a fost singură sau însoţită de cineva?

— Nu vă supăraţi, nu putem da asemenea informaţii. Şi mai ales la telefon. Adresaţi-vă organelor de poliţie.

— Nu-nu, chiar eu sunt la telefon, Irina *Baicusi.* Cea în cauză!

— Nu înţeleg… a spus mirat cel de la recepţie. Cum, dumneavoastră nu ştiţi dacă aţi fost singură sau cu cineva?

— Ba da, ştiu, dar vreau să verific. Vă amintiţi desigur de numele meu… Va părut rău că n-am rămas decât o singură zi.

— Nu, eu nu vă cunosc… Duduie, a spus deodată aspru recepţionerul, lăsaţi tertipurile astea copilăreşti! Spuneţi-i celui care va pus să telefonaţi să se adreseze organelor oficiale! Şi a întrerupt legătura.

Aşezând receptorul în furcă, mi-am zis că procedasem totalmente greşit! Trebuia să întreb nu cu cine am fost, ci dacă au avut alaltăieri noapte un pasager cu numele de… Şi luând poşeta am scos nota de plată de la motelul *Croix*

d'Or: bărbatul se chema Arthur Meran. „Şi mai ducă-se dracului, m-am enervat eu deodată, şi Meran ăsta, şi cel de la *Bristol Café!*...”

Eram sub duş când mi-am dat seama că, de fapt, destinaţia călătoriei mele a putut fi foarte uşor cunoscută: eu doar telefonasem la Geneva şi reţinusem nu numai biletul pentru concertul Filarmonicii „George Enescu”, dar şi camera de hotel. Asta presupunând că bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu fusese tot timpul în spatele meu. Or el - devenise clar, cât se poate de clar! - începuse să mă urmărească încă de când îl aşteptasem pe Albert. Sau, mai bine zis, atunci încercase să între în legătură cu mine şi urmărirea începuse cu mult mai înainte. Îmi prevăzuse paşii şi, desigur, nu fusese singur în spatele meu... Ceea ce nu înţelegeam era de ce ochii lui exprimaseră atunci atâta durere, o suferinţă atât de puternică... Ce viclenie!...

Am aşteptat emoţionată reîntâlnirea cu foştii colegi, mă temeam că David şi Tîrziu vor manifesta reticenţe, dar nu, ne-am spus fiecare câteva vorbe drăguţe, după care i-am luat pe Mioara, Janine şi Hosu în Rolls - Mioara îmi şoptise că Janine e colată cu Hosu - şi ne-am dus să vedem un program de bar.

Recepţionerul hotelului îmi recomandase *Piccadilly,* pe Rue de la Tour-Maîtresse - n-a fost rea alegerea. Le spusesem că sunt într-o călătorie prin Europa, dar continui să cânt în Statele Unite, peste câteva luni voi întreprinde un turneu în Japonia, sunt formidabili japonezii ăştia, au cele mai mari săli de concerte din lume, apoi i-am întrebat de una, de alta din ţară, despre cunoştinţele comune şi, dominată tot timpul de sentimentul că ceva avea să se întâmple, eram atentă la ce se petrecea în jur: faţa impenetrabilă a chelnerului, cu un surâs interior, nu-mi plăcuse deloc.

— Şi ce mai face Valeria? am întrebat-o la un moment dat pe Mioara, vizându-l de fapt pe Tiberiu.

— Valeria s-a măritat, dar ghici cu cine?

Nu pot suferi aceste „ghici”… Valeriei îi făcea curte Sergiu, ziaristul cu veleităţi de scriitor, îşi editase un volumaş de reportaje, ni-l dăduse tuturor cu dedicaţii sofisticate…

— Cu Sergiu?

— Nuuu! Sergiu-i un abstract în materie de femei!… Apare, dispare… Cu Ted Bantea! Portarul echipei, nu se poate să nu ţi-l aminteşti!

— Cu puşlamaua aia afemeiată?! am spus eu, nevenindu-mi a crede. Valeria cu Ted Bantea?!

— Nu mai e puşlama!… Băiatului i-au apărut, unul după altul, două romane de succes… De critică, dar mai ales de public… Îl scrie în draci pe al treilea…

— Ted?! De unde până uncie?! Nu-i stătea capul decât la femei! Cum să facă rost de-o nouă „premieră”!…

— Cică simţea că există în el ceva neexprimat, ceva ascuns care încearcă să se ridice la suprafaţă… Aştepta într-o zi să-i vină o tipă, aia n-a venit şi, fără să ştie nici el cum şi de ce, s-a aşezat la masă şi a început să scrie despre ea. În roman, fetei îi spune Paula… Şi află că-i foarte reuşită ca personaj.

— Formidabil! Cine-ar fi crezut că Ted… Bun-bun, da’ Valeria ce zice? Uite, n-o văd pe Valeria măritată cu Ted. Pur şi simplu nu mi-o pot imagina măritată cu el!

— Valeria e ca o pisicuţă care toarce tot timpul. Mi-a spus că-i perechea ei dintotdeauna. De la facerea lumii.

— Ca să vezi!

— S-au întâlnit, asta-i tot. Este colosal să te poţi întâlni!

„Da, e colosal să te poţi întâlni… Cu adevărat colosal este însă să nu-i dai cu piciorul acestui fantastic noroc! Eu nu mă-ntâlnisem cu Victor?!…”

— Şi el? Ted? am întrebat ca să întreb. Era undeva… jurist consult stagiar… La o întreprindere obscură…

— A făcut ce-a făcut şi-a intrat în barou. Tribunalul, zice, e o mină de aur pentru un scriitor.

Hosu a început să povestească ceva despre un prieten din copilărie, care fugea mereu de acasă, o dată l-a adus înapoi miliţia, în cele din urmă a ajuns marinar, şi eu n-am mai adus vorba despre Tiberiu. Lucrurile cumpărate pentru mama şi Ioana le aveam în maşină, n-aş fi vrut să mă întâlnesc şi a doua zi cu ei. La Geneva, era cald, stropisem interiorul maşinii din spray-ul cu *Jasmin-mousson,* nu ştiam însă în ce măsură o să facă faţă instalaţia de aer condiţionat şi apoi putea părea suspect că nu-mi dau jos mănuşile de pe mâini, chiar dacă erau de vară. Acum, la bar, cu cele de seară, nu era nicio problemă, dar a doua zi riscam întrebări.

— Ce program aveţi pentru mâine? m-am interesat, adresându-mă Mioarei.

— Dimineaţa mergem la *Musée des instruments anciens de musique...* m-a informat Mioara şi m-a întrebat dacă am văzut muzeul.

Colegii din Zürich îmi vorbiseră despre el, săli cu acustică excelentă prezentau o colecţie, unică aproape prin valoarea ei, de vechi instrumente muzicale din întreaga lume, grupate pe familii: viole, viori, ghitare, lăute, oboaie, clarinete, tamburine, instrumente arhaice şi exotice, piese regale, printre care orgi portative, clavecine; era ilustrată cât se poate de elocvent evoluţia arcuşului. Majoritatea pieselor, într-o stare perfectă, erau folosite pentru concerte de muzică veche, *Ars Antiqua,* ce aveau loc într-o sală de la primul etaj. Aş fi dorit enorm să vizitez muzeul, chiar mă gândisem la asta… Le-am spus că da, îl văzusem, fac foarte bine că se duc, ar fi de neiertat să scape o asemenea ocazie, şi le-am povestit câte ceva din cele auzite de la colegi.

— V-aş însoţi cu mare plăcere, din păcate, însă, mâine trebuie să plec la Paris. Am ţinut foarte mult să vă văd şi, dacă se poate, aş avea o rugăminte. Le-am cumpărat mamei şi soră-mii câte ceva... nişte bluze, o pereche de pantofi… o perucă… Treburi din astea… Mioara, o suni pe

mama şi vine Ioana la Bucureşti să le ia. Vi-e greu?

— De ce, cu mare plăcere! Nu, Janine? s-a adresat Mioara acesteia.

— Da, sigur, a spus Janine, dar se vedea că nu era prea încântată. O să ia şi Mircea… s-a referit ea la Hosu.

— Nu-nu, nu sunt prea multe, n-o să fie o problemă, am ţinut să-i asigur şi am continuat, scoţând din poşetă un plic cu antetul hotelului *Mon-Repos* şi două fotografii: O să le scriu câteva rânduri… Că ne-am întâlnit şi că le trimit mai târziu o scrisoare. În timp ce pregăteam plicul, Mioara m-a întrebat:

— Irina, e-adevărat c-ai vorbit la un post de radio străin?

— Asta-i o minciună sfruntată! O minciună murdară! am protestat eu vehement. Când? Nu este adevărat! Acum un an şi ceva m-a căutat un tip în pauza unei repetiţii la *San Francisco Symphony House…* l-am spus că n-am timp, că… În sfârşit, am făcut tot ce-am putut ca să scap de el. Îmi ceruse câteva declaraţii despre succesele mele muzicale după plecarea din ţară, despre *San Francisco Symphony Orchestra…* „Numai despre muzică, nimic altceva!” m-a asigurat el, încercând să mă convingă, şi atunci i-am spus direct: „Postul dumneavoastră de radio nu difuzează numai ştiri, nu? Este un post politic! Or eu mă găsesc aici pentru că mi s-a oferit un contract, l-am acceptat, asta e tot”. Ce se spune c-am vorbit?

— Nimeni nu ştie exact *ce,* doar c-ai vorbit…

Tot ce voiam era să plec cât mai curând din Geneva, oraşul ăsta mare îmi crea o stare de nesiguranţă teribilă. Şi, Doamne, câte erau de văzut! Am ridicat receptorul şi am rugat-o pe telefonistă să se intereseze dacă există printre abonaţii telefonici din Interlaken un oarecare domn Arthur Meran, iar dacă da, să-mi facă legătura cu el. Eram mai mult decât sigură că este o invenţie, un nume luat la întâmplare sau de-a dreptul născocit, în niciun caz, presupunând chiar că un asemenea bărbat există, el nu

putea să susţină că dormise cu mine la motelul din Neuchâtel.

N-a trecut mult şi telefonista mi-a comunicat că la Interlaken sunt trei Arthur Meran, să-i spun dacă ştiu numele străzii pe care locuieşte cel care mă interesează pe mine. Nu ştiam, citisem în registru doar „Arthur Meran, Interlaken” şi literele începuseră să-mi joace sub ochi ca trase de sfori.

Mai aveam de lămurit ceva. Când am fost gata de plecare, am cerut la recepţie să telefoneze după bateria Rolls-Royce-ului şi am coborât să achit nota camerei, hotărându-mă să fiu cât se poate de calmă, indiferent ce urma să se întâmple. Voi înregistra şi atât.

Nota nu mi-a furnizat nicio surpriză, era trecut doar tariful camerei pentru o singură noapte, convorbirea telefonică cu *König Hotel* şi coniacul băut din frigider, iar la maşină totul părea să fie în ordine. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona, mai mult decât atât, motorul a pornit la prima răsucire a cheii.

Ceva inexplicabil, ca o forţă căreia nu-i poţi rezista, m-a făcut deodată să cobor de la volan şi, încuind portiera, să mă îndrept în direcţia parcului care începea peste drum. Portarul mă sfătuise să-l vizitez, îmi spusese că este celebrul parc *Mon-Repos,* de la el îşi trăgea şi hotelul numele, dar nu parcul mă atrăsese, ci o dorinţă teribilă să provoc.

Parcul era într-adevăr foarte frumos. Aşezat în terase, care porneau chiar de pe malul lacului Léman, oferea o privelişte magnifică, diversitatea speciilor de arbori şi a plantelor decorative impresiona… Toate acestea le-am constatat doar, ele n-au avut darul de a mă emoţiona câtuşi de puţin. Un singur lucru mă interesa: ce se întâmpla în lipsa mea la maşină, Rolls-ul era tot timpul în faţa ochilor mei.

N-am rezistat prea mult. Când m-am întors, am găsit un alt mecanic decât cel de ieri, aşteptându-mă cu

acumulatorul alături. Deschizând portiera, mi-am îndreptat privirile drept spre pedala de acceleraţie - locul de sub ea era gol. I-am cerut tânărului să pună acumulatorul jos, lângă canapeaua din spate, iar după aceea să mă conducă, el înainte şi eu după el, cu maşina, la service-ul lor.

Ne-am oprit la al doilea colţ de stradă, atelierul era foarte curăţel, m-am dus direct la birou şi, adresându-mă funcţionarei de aici, i-am cerut să caute copia bonului care mi-a fost eliberat acum câteva zile pentru schimbarea unui bec la una din lămpile de poziţie.

— Cel puţin aşa mi-a spus electricianul dumneavoastră şi eu doresc să mă conving.

— Îndată, doamnă, s-a arătat ea cât se poate de amabilă. Ce marcă de maşină şi pe ce nume?

— Rolls-Royce, Irina Băicuş! şi am adăugat: Nu vă vin în fiecare zi Rolls-Royce-uri la reparat!…

— Da, sigur, o să fie uşor de găsit.

— N-ar fi bine să-l chemaţi pe electrician? Ar putea să vă dea o mână de ajutor. Mi-a spus că a înlocuit chiar el becul.

— Michel este astăzi bolnav. A telefonat maică-sa că nu poate veni la lucru, are febră.

Nu mi-a plăcut povestea cu febra, mai ales că funcţionara nu dădea deloc peste copia bonului. La un moment dat, s-a oprit remarcând ca pentru sine:

— Un Rolls, dar pe numele de Gretti King, şi a dat să continue răsfoirea bonierului.

— Staţi niţel! am strigat şi am întrebat stupefiată: Gretti King? Vreau să văd! i-am cerut şi i-am luat bonierul din mână.

Dumnezeule! Pe copie scria negru pe alb: „Gretti King, Rolls-Royce Excalibur”. Apoi: „Schimbare bec lampă de poziţie”, iar mai jos era trecută suma de 10 franci. Nu mai ştiam ce să cred, un tremur nervos mi-a străbătut întreg corpul şi din nou m-am simţit apăsată de o nelinişte confuză şi irezistibilă, ca şi când numele acesta ascundea o teribilă, o groaznică ameninţare.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? Vi-e rău? am auzit-o pe funcţionară întrebându-mă cu voce speriată.

— Nu-nu. Am negat.

— Dar sunteţi foarte palidă! a insistat ea: Cine-i Gretti King, o cunoaşteţi?

— Prima dată aud… Nu, am avut o durere… am disimulat eu. Gata, a trecut. Şi am continuat, înmânându-i bonierul: Bine, vă mulţumesc, sunt lămurită: electricianul a minţit. Nu eu am fost la dumneavoastră, ci această Gretti King! Şi n-am mai stat să ascult scuzele funcţionarei.

Am oprit după prima intersecţie şi am întrebat un puşti ce trecea prin dreptul maşinii pe unde s-o iau ca să ies la autostradă. S-a oferit să-mi arate, spunându-mi că merge în aceeaşi direcţie. Nu eram prea convinsă, cred că dorea pur şi simplu să se plimbe într-un Rolls-Royce, şi cum eu simţeam acută nevoie de prezenţa cuiva, de-o prezenţă nevinovată, i-am spus să urce. A fost cât se poate de bucuros.

— La al doilea colţ viraţi la stânga şi ieşim în Rue Chateaubriand, m-a condus el.

— Da’ cine a fost Chateaubriand ştii? l-am întrebat, vrând să ies de sub obsesia numelui de Gretti King; puştiul avea o mutrişoară simpatică, în cap îi jucau ochii inteligenţi şi vioi.

— Ei, cum să nu ştiu?! Puţin mai încolo e un obelisc cu chipul scriitorului. Chateaubriand a locuit la Geneva.

— După cum văd, cunoşti oraşul ca pe buzunarele pantalonilor tăi!

— Am spus eu asta?!

— Aşa am avut impresia cel puţin.

— Îl cunosc mult mai bine, a zis el zâmbind ştrengăreşte. În vacanţă lucrez comisionar la un hotel…

— Şi n-ai vrea să mi-l arăţi şi mie? O jumătate de oră, să zicem.

— Într-o jumătate de oră nu puteţi vedea nimic. Atât durează să ieşiţi la şoseaua ce dă în autostradă.

— Dar, după părerea ta, cât timp ne-ar trebui să vedem

din maşină lucrurile cele mai deosebite? Palatul Eynard, catedrala Saint-Pierre, să mergem pe bulevardul Mont-Blanc…

— Trei-patru ore cel puţin.

— Şi ai timp?

— Am.

Şi Roger, cum îl chema pe puşti, pentru că tot ne aflam în cartierul de pe malul drept al lacului, mi-a arătat Palatul Naţiunilor, clădirea în stil Renaştere a muzeului de porţelanuri *Ariana,* m-a dus pe Quai du Mont Blanc, ce bordează lacul, oferind admirabila privelişte a Alpilor; de aici, trecând peste splendidul pod Mont Blanc, denumit aşa pentru că de pe el poate fi văzut în toată splendoarea sa „regele munţilor”, cum i-a spus Roger, am ajuns pe malul stâng al Léman-ului, străjuit de Monumentul Naţional, ridicat în cinstea admiterii Genèvei în Confederaţia Helvetică.

— Uitaţi-vă: acolo, în spate, mi-a arătat el, începe „grădina engleză”, cu un orologiu floral foarte frumos. E locul de promenadă pe marginea lacului.

Am intrat în Vechiul Oraş. Am trecut prin Place du Rhône şi Place Neuve, dominată de statuia ecvestră a generalului Dufour, şi unde, alături de clădirile Teatrului şi a muzeului *Rath,* se găsea *Conservatoire de musique,* am admirat Palatul Eynard şi catedrala Saint-Pierre şi, în cele din urmă, am ajuns pe Grand-Rue, una din străzile cel mai bine conservate din vechea Genevă. În prelungirea ei, Rue de la Cité ne-a coborât în pantă rapidă spre Ron şi puştiul a ţinut neapărat să mă scoată la Muzeul automobilului, asigurându-mă că acesta deţine o colecţie unică în lume, cu peste 120 de modele, în perfectă stare de funcţionare, şi care participă mereu la cursele destinate celor mai vechi maşini.

Îmi trebuiau bani lichizi, l-am rugat pe Roger să oprim la o bancă. Economiile mele se subţiaseră destul de serios, mă furaseră în spelunca aceea din Basel, fusesem

jecmănită la motel, plătind trei nopţi în loc de una, domnul Lampe era doar ca înfăţişare *gentleman,* în rest un pungaş ordinar, dacă nu şi mai rău. Ieşind din clădirea băncii, m-am îndreptat spre cabinele cu telefoane automate, să sun la motel.

De fapt, hotărârea o luasem nu la vederea cabinelor, ci mult mai înainte, încă în timp ce treceam peste podul Mont Blanc. Am căutat în poşetă, nota de plată de la *Croix d'Or* avea trecut sub antet numărul telefonului, dar spre stupefacţia mea nota nu mai era în poşetă. Ca să mă conving definitiv, am căutat din nou, de data aceasta cât mai sistematic cu putinţă, făcând eforturi să rămân calmă şi mai ales să opresc tremurul mâinilor. N-am găsit nota. Nu, n-o uitasem pe ghişeul recepţiei, ştiam nu numai că o împăturisem şi o băgasem în poşetă, dar chiar şi în ce compartiment anume - în buzunarul pentru oglindă. Şi asta pentru că scrisesem pe spatele notei numele bărbatului cu care, zice-se, *am dormit* la motel, îl chema Meran. Arthur Meran. După ce am sunat de la *Mon-Repos* la *König Hotel,* ca să verific dacă nu dormisem *şi acolo* cu acest Meran, am luat poşeta şi am scos din ea nota de plată... Aşa am şi reţinut numele de Meran. Da, Arthur Meran. Că am băgat-o la loc sunt absolut sigură. Am băgat-o din nou în buzunarul pentru oglindă. Doamne, oare ce se întâmplă? De ce să nu aflu numele străzii pe care locuia acest Meran? Dacă *dormisem* cu el, aveam acest drept!...

Roger m-a scos la Palatul Wilson, fostul sediu al Ligii Naţiunilor, ocupat în prezent de Biroul Internaţional al Educaţiei şi de Institutul Jean-Jacques Rousseau, şi mi-a amintit cu mândrie că autorul „Contractului social" este născut la Geneva, casa poartă o placă comemorativă. De pe Quai Wilson, care se transforma apoi în Avenue de France, puteam să ies direct în şoseaua ce ducea la autostrada Geneva-Lausanne şi m-am despărţit cu părere de rău de Roger.

N-aveam altă alegere, trebuia să fac cale întoarsă spre

Lausanne, pentru că cealaltă şosea, de pe malul sudic al lacului Léman, străbate o porţiune din teritoriul Franţei şi abia apoi reintră în Elveţia. Drumul n-ar fi fost mai scurt şi mai ales era inacceptabil pentru mine din cauza controalelor vamale. Abia aşteptam să reintru în regiuni muntoase, de la Lausanne aveam să urmez şoseaua spre Vevey-Montreux, iar de acolo, până la Interlaken-Zürich, drumul trece prin versantul nordic al lanţului alpin.

Ştiusem dinainte c-o să opresc în primul loc unde aş putea rămâne câteva minute singură, ferită de priviri străine. Ceea ce voiam să fac era de-a dreptul peste puterile mele; când am coborât din maşină, un tremur nervos mi-a cuprins întreg corpul, am simţit fruntea acoperindu-se de o transpiraţie rece, dar m-am îndreptat atât de hotărâtă spre portbagaj, încât dacă în clipa aceea cineva ar fi îndrăznit să mă oprească din drum, i-aş fi crăpat capul.

Deschizând capacul, mirosul m-a izbit drept în faţă. Am vrut să duc mâna la nas, ea nu m-a ascultat însă şi s-a înfipt ca o gheară în carpeta în care era înfăşurat cadavrul, trăgând cu putere de ea. N-am rezistat, am început să vomit şi, trântind capacul la loc, am fugit la marginea şoselei.

„Dumnezeule! mi-am spus, dar eu am mai văzut undeva carpeta asta de pluş! Desenul ei îmi este cât se poate de cunoscut! Dar unde, unde am văzut-o eu oare?” Numai că în loc să găsesc un răspuns, mi-am adunat toate forţele şi m-am dus din nou la portbagaj. Am deschis capacul, duhoarea mi s-a părut acum de nesuportat, mi-a venit iar să vomit, - ceva dincolo de mine m-a făcut să rămân însă locului, am tras aer în piept de câteva ori şi în cele din urmă am smuls din buzunarul hainei portvizitul cu acte.

Eram aproape sigură, gândul acesta mă chinuise demult, n-aş putea spune cu exactitate de când, dar în clipa în care proprietarul motelului mi-a spus că am fost însoţită de un domn şi i-a precizat şi numele, gândul a devenit obsesie:

cadavrul aparţinea în adevăr lui Arthur Meran, din Interlaken, Rugenparkstrasse 47. La citirea numelui din paşaport, un fior rece şi pătrunzător ca un cuţit, un fior de gheaţă mi-a străbătut întreg corpul, instalându-se lângă inimă, pe care o atingea la fiecare bătaie cu vârful lui ascuţit. Nu mai era vorba de un nume oarecare, trecut într-un registru, numele acesta era mai concret decât însuşi cadavrul!

XII

Pentru că tot oprisem să iau benzină, am băut o cafea la acelaşi restaurant-pasarelă şi m-am grăbit să cobor. O speranţă nemărturisită mă îndemna să ajung încă pe lumină la Interlaken. Mă uitasem pe hartă, distanţa nu era prea mare, vreo două sute şi ceva de kilometri, dar drumul era foarte greu, sinuos, în serpentine continue, şoseaua se ridica la peste 1500 metri.

Îndreptându-mă spre Rolls, m-am oprit ca trăsnită: înăuntru se afla Victor. Nu, nu era Victor, dar cum ajunsese în maşină tipul ăsta blond, când eu, la plecare, verificasem fiecare portieră? Şi ce poziţie insolentă! Nu numai că rabatase spătarul şi se tolănise în fotoliu cu mâinile după cap, dar ridicase şi picioarele, aşezându-le în cruciş, cu o impertinenţă nemaiîntâlnită, pe torpedoul bordului!

Am strâns din dinţi, m-am stăpânit şi, în timp ce mă apropiam de maşină, mi-am propus să mă aşez calmă la volan şi să-i arăt, fără să spun un cuvânt, uşa. Văzându-mă descuind portiera, a dus impasibil două degete la frunte, în semn de salut. Gestul ăsta m-a scos din sărite.

— Ascultă, domnule, ce-i cu dumneata în maşină? Şi cum

ai intrat? l-am întrebat răstit şi am observat că fuma o ţigară din pachetul meu de *Marshal.*

— Pe uşă, a răspuns el calm şi fără să-mi acorde nicio atenţie.

— Uşa a fost încuiată! De unde ai făcut rost de cheie?

— Cheie, de ce? s-a mirat el şi a scos mâna pe fereastră, adăugând: Geamul era derulat, am tras siguranţa, şi asta a fost tot. Îmi place maşina, e nostimă!

— Uite o descoperire fantastică! Domnule, te rog coboară imediat, altfel apelez la poliţie! am zis energic şi i-am făcut semn să iasă.

Nici nu s-a sinchisit, continua să stea cu mâinile sub cap.

— Pun prinsoare, *surioară,* că n-ai să faci o prostie ca asta! şi în colţul buzelor i-a înflorit un zâmbet ironic. Te ştiam fată deşteaptă!…

Pentru o clipă am rămas stupefiată; revenindu-mi, am încercat să parez:

— Nu mai spune? Te pomeneşti c-om fi şi cunoştinţe? l-am întrebat, gândindu-mă că începuse partea a doua a programului, care debuta cu tipul acesta, şi am hotărât să mă arăt cât mai stăpână pe mine.

— Vechi! Cunoştinţe bune şi vechi! şi s-a întins dezmorţindu-şi umerii.

— Nu cumva te-ai şi culcat cu mine?

— Nu, asta nu, dar nu mi-ar displace. Ia-o drept compliment!…

— Partea proastă cu complimentele este că cei care le fac aşteaptă să li se răspundă la fel! am zis, zâmbind sarcastic.

— Eşti omu’ meu, surioară, întotdeauna am fost de această părere! Ha-ha, ştiam eu că nu eşti adepta conversaţiei în capsulă şi-mi pare bine că nu te-ai schimbat!

— Deci ne cunoaştem?

— Şi încă bine, ţi-am zis. Ştiam c-ai aterizat undeva în Europa, dar că eşti în ţara asta binecuvântată de Dumnezeu, nu bănuiam.

— Bun, acum ştii… Uite ce-i, am un defect: fac alergie la impertinenţă. Dă jos picioarele! Şi-apoi explică-mi de unde mă cunoşti şi de ce-ai pătruns în maşină!

— *O.K.!* a spus, şi-a adunat picioarele de pe torpedoul bordului şi a întins mâna după pachetul meu de ţigări, explicându-mi: Mă servesc din astea, pe-ale mele le-am terminat.

Am aşteptat să-şi aprindă ţigara, nu arăta că se grăbeşte prea tare. Curios, el nu-mi displăcea. Semăna neverosimil demult cu Victor, avea aerul lui, numai că trăsăturile feţei erau mai aspre, mai dure, ochii mai leneşi parcă, dar tot albaştri, părul tot blond. Ceea ce nu înţelegeam era cum de pătrunsese în maşină - să fi uitat în adevăr geamul derulat când am vorbit cu benzinarul? -, de unde îmi ştia numele şi mai ales de ce era atât de sigur că nu voi apela la poliţie. Şi totuşi ceva nedefinit, dar dominant, ca o senzaţie acută, îmi spunea că bărbatul acesta n-are niciun amestec în cele ce mi se întâmplaseră până atunci. Am repetat întrebarea:

— Pot să ştiu de ce-ai pătruns în maşină?

— Cum să nu, asta şi intenţionam… Să navigăm împreună spre Andermatt. Maşina, am văzut, e înregistrată la Zürich… Partea asta de autostradă, am impresia, într-acolo duce… Asta-i la mine - mă dau în vânt după gheţari. Iar lângă Andermatt e marele gheţar al Ronului, cine n-a auzit de el?! Şoseaua se caţără până-n burdihanu’ lui, *Grimselpass, Furkapass* sunt celebre!

— Numai că eu nu merg prin Andermatt, - e drumul mai lung - ci prin Interlaken-Luzern.

— Bun şi pân’ la Interlaken, n-am nimic împotrivă.

— Poate am eu împotrivă?! Asta nu te-ai întrebat? Te rog frumos coboară, ca să nu apelez la poliţie!

— Pe-o mie de franci contra unu că nici nu te gândeşti la una ca asta!

— Eşti chiar atât de sigur? Pe ce te bazezi?

— Pe faptul că fraierii ăştia de elveţieni nu vor în niciun chip să se inspire din libertăţile americane! La dracu, portul

armelor de foc e interzis aici!

— Şi ce-i cu asta? Nu înţeleg…

A zâmbit ironic şi a scos din cutia bordului un pistol pe care îl apucase de vârful ţevii, servindu-se de batistă.

— Dacă nu mă-nşel, obiectul ăsta drăguţ face „pac”. Iartă-mă, nu pot să sufăr impresiunile mele pe scuipătoare de gloanţe! Am şi eu o idee fixă!… Ce să fac?! Şi a dat drumul pistolului la loc în cutie.

Eram atât de uluită, încât n-am fost în stare să scot câteva minute o singură vorbă. Stăteam şi mă uitam fix spre cutia din care scosesem aseară, înainte de-a intra în localul de noapte, un pachet de *Marshal* - pistolul nu fusese acolo. Mai mult, mă uitasem chiar în interiorul cutiei, să văd dacă mai rămăseseră ţigări de rezervă, şi constatasem că mai aveam un pachet. Pachetul din care fuma tipul de lângă mine, picat el ştie de unde. Dar dacă tocmai el a pus pistolul în cutie? De ce n-ar fi omul bărbatului-de-la-*Bristol Café*?! Mi-am răspuns că nimeni nu avea de unde să ştie că mă voi opri la restaurantul pasarelă, să beau o cafea.

— Dumneata de unde vii? m-am trezit întrebându-l.

— De nicăieri. De nicăieri nu vin, nicăieri nu mă duc. Din mine însumi vin şi vreau să mă uit la oameni şi la gheţari. Nu pornim o dată? Hai, lasă-mă să conduc, văd că nu eşti în apele tale. Te-a debusolat vederea pistolului, iar asta nu-i în regulă, violonisto!

— De unde ştii că sunt violonistă? De unde? l-am întrebat cu tremur în glas şi m-am surprins ştergându-mi transpiraţia de pe frunte cu un gest maşinal.

— Ţi-am zis doar că suntem vechi cunoştinţe! a spus zâmbind enigmatic.

L-am privit tăcută, cu senzaţia că nu fac efortul care ar trebui ca să-mi amintesc cu exactitate cine-i acest om.

— Nu, vorbesc serios: de unde ştii că sunt violonistă? am insistat.

— Îţi spun pe drum, n-are rost să stăm aici, cu soarele ăsta în cap. *O.K.*? Şi pentru că ai pantaloni foarte sinceri, a

continuat el, făcând un semn din cap spre picioarele mele, iar eu nu vreau să conversez tot drumul cu ei, lasă-mă să conduc. Asta în cazul în care nu mai ai vreo îndoială că în starea în care te găseşti nu ţi-ar fi prea greu să transformi Rolls-ul ăsta splendid într-o grămadă de fiare! Hai!... Şi, ieşind din maşină, mi-a întins mâna pentru a mă ajuta să trec direct în fotoliul pe care îl ocupase până atunci.

M-am supus. Nu ştia că în starea asta, de multe ori chiar mai groaznică, conduceam maşina de patru zile.

În timp ce se aşeza la volan am simţit nevoia să beau ceva tare.

— Nu vrei să cumperi o sticlă de *whisky* de sus? l-am întrebat, arătând spre restaurantul-pasarelă.

— Ca să pleci cu lucrurile mele?

Am tresărit, gândindu-mă că umblase în portbagaj.

— Care lucruri? m-am mirat.

— Nu stai prea bine cu nervii, fetiţo a zis şi, demarând, a arătat spre spate.

M-am uitat, o geantă de voiaj albastră se odihnea, ferită vederii, între spătarul fotoliului de la volan şi canapeaua din spate.

— Vra să zică ţi-ai instalat şi bagajul?! Întotdeauna ocheşti atât de precis?

— Nu, dau şi-n gropi. Eu asta şi fac, învăţ să nu dau. Cât mai pot fi elev... Cu tine n-am dat, tu eşti perechea *Berbecului...* Nativele din *Balanţă* sunt perechile ideale pentru cei din *Berbec.*

— Ei, asta-i!... De unde ştii că sunt din *Balanţă?*

— Am ştiut de când am intrat în maşină, de când am simţit miros de iasomie. Porţi inel cu smarald, lucrat în aramă...

— Prostii! l-am întrerupt. Spune-mi de unde mă cunoşti ca violonistă?

— Poate că numele de Willy Collon îţi spune ceva... Dacă da, atunci, crede-mă, am dreptul să fiu proprietarul lui. Nu întotdeauna demn, dar asta-i deja altceva.

— Criticul muzical de la *San Francisco News*? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Fost la *San Francisco News*! şi a izbucnit în râs. Mai ţii minte prima cronică după ce-ai câştigat la Montreal? Mi-a cerut Heeb şi am scris. Ştiu, ştiu toată povestea… O ştiu chiar mai bine ca tine… Nu-ţi mai ascunde cicatricea…

— Domnule…

— Zi-mi Willy, surioară, sau Wic, cum îmi spun amicii. O.K.?

De când mă despărţisem de Victor nu răspunsesem niciodată *O.K.,* cu toate că, în special în Statele Unite, fusesem mereu întrebată aşa. Pur şi simplu nu puteam să pronunţ. Am zis da, aşa o să-i spun, este incredibil cum ne-am întâlnit.

Nu mi-a răspuns, a început să cânte cu voce scăzută o melodie veselă:

În zarea arsă de soare,
O fată aşteaptă pe-o culme de deal,
Murgul de-alături tresare,
Din vale se-aude un tropot de cal.
Di, căluţule, di,
Di, căluţule, di!…

După festivitatea de gală mă trezisem cu un coş superb cu flori şi o carte de vizită pe care scria doar atât: Hubert Heeb, iar pe verso: „O să-mi facă plăcere să vă întâlnesc mâine, la ora unu, în holul *Royal-Hotel*-ului”*.* Am arătat cartea de vizită concurentului canadian, de origine vag franceză, un violonist excelent, dar care lucrase cu un profesor obscur din Toronto, acesta a scos un foarte expresiv „Olalaa!” şi a început să-mi explice că-mi pusese Dumnezeu mâna în cap. Heeb era proprietarul lui *San Francisco Symphony Orchestra* şi conducea una din cele mai mari agenţii de impresariat din America.

A fost punctual. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani,

cu o înfăţişare sportivă, am crezut că o să mă invite în restaurant… Nu, toate acestea au început mai târziu. Mi-a întins mâna, privindu-mă scurt în ochi, s-a aşezat în fotoliul de alături şi a intrat direct în subiect. Din câte va cuvinte mi-a propus un contract pentru o lungă serie de concerte în Statele Unite, Canada şi America Latină, ce urmau să aibă loc pe timpul a două stagiuni, şi mi-a întins un text care părea tipărit. Mi-am văzut numele, suma, în josul paginii locul pentru semnătură… „O să fiu sincer; a continuat el. Vi se oferă o şansă poate unică în viaţă… Nu trebuie să vă spun, ştiţi şi singură, patria muzicii este astăzi America. A fost Viena, apoi Parisul… Acum este demult America. Săli cu peste cinci mii de locuri… Numai japonezii ne mai pot concura. Condiţiile contractului sunt cât se poate de avantajoase… De fapt vă ofer şansa de-a cuceri America. Iată cronicile ce vor apare mâine în două din cele mai mari ziare americane, ca şi în *Montreal Times,* în cazul în care sunteţi de acord să semnaţi contractul.” Şi mi le-a aşezat în faţă. „Aruncaţi-le o privire!” m-a îndemnat. Cronicile erau scrise pe marginea concursului de la Montreal, dar subiectul eram eu şi ele erau cât se poate de elogioase. Subtil-elogioase. Una din ele purta semnătura lui Willy Collon. „O să fiu din nou sincer, a reluat Heeb: Sunteţi un talent… poate chiar un mare talent… Tot ce vă lipseşte este ca cineva să deschidă drum aripilor dumneavoastră. Publicul trebuie îndrumat… a spus el arătând spre manuscrisele cronicilor. Ajutat să înţeleagă… Aveţi timp să reflectaţi, să zicem, până la ora cinci după-amiază… Gândiţi-vă…” Nu, nu voiam să mă gândesc, nu voiam să mă gândesc la nimic, în urechi îmi răsunau cuvintele mamei: „Irina, tu eşti dată muzicii! Eşti faimoasă, frumuseţea trebuie s-o foloseşti ca pe-o armă! Iar când ai să devii celebră, undeva, la Paris sau la Londra, ai să poţi să-ţi alegi bărbatul cel mai potrivit intereselor tale. Talentul tău excepţional îţi interzice să iubeşti pe altcineva în afară de tine!” Victor nu mai era… Da, Victor nu mai era. „Sunt de acord”, am spus, i-am cerut

stiloul şi am semnat contractul.

În aceeaşi zi am zburat la San Francisco, iar în dimineaţa următoare mi-a fost prezentat planul de concerte, dacă îi pot spune astfel. Nu m-a neliniştit prea mult. Cu excepţia Concertului de Prokofiev, pe care îl învăţasem recent, celelalte erau „rodate”. Dar nu asta era important, ci altceva: în prima lună aveam programate douăzeci şi două de concerte sau recitaluri, adică două concerte la trei zile. Am intrat în panică. M-am calmat, am pus mâna pe vioară, până la prânz am trecut în revistă patru din cele nouă concerte din primele două săptămâni… M-am liniştit. Primul concert îl aveam la Dallas, apoi la Houston, după care urma să cânt la New York… Am ştiut de când eram elevă a Liceului de muzică ce înseamnă un concert, ce înseamnă o zi sau mai multe înaintea concertului, ce are de făcut un om cu o vioară în mână când se află în faţa a câteva sute sau mii de perechi de ochi şi urechi… ştiam ce înseamnă să ai trac… Am cunoscut de timpuriu, poate prea de timpuriu, senzaţia de aventură pe care o încearcă orice artist pe podiumul de concert, când ştii că treaba pe care o ai de făcut seamănă cu o lovitură de karate… O concentrare maximă într-o fracţiune de timp limitată… Numai că această concentrare era infinit mai complexă decât a unei simple lovituri de karate, iar timpul, departe de a fi o fracţiune de secundă, era… multe, multe zeci de minute.

— Wic, l-am întrebat, cine a pus la cale tot ce mi s-a întâmplat atunci? Cu lama… cu pachetele de ţigări… Obrist?

— Eşti o fată sagace, surioară! a zâmbit e ironic. Ca să ai oameni care să lucreze pentru tine, să-i pui să facă o treabă ca asta, îţi trebuie bani, nu jucărie!

— Dar atunci cine? Heeb?

— Uite o întrebare care mă face să mă simt inteligent! a râs el.

— Atunci cine? Şi de ce, Wic, de ce? Spune-mi, ai zis că ştii: cine? Şi de ce?

— Dar care-i adevărul celor petrecute cu Obrist? Am un chef teribil s-aud mai întâi povestea cu Obrist. Grozav îmi plac poveştile astea cu unii care luptă şi cu picioarele şi cu dinţii pentru fiecare felioară din acest imens imperiu al succesului! Sunt gata, ascult.

Aducerea mea la *San Francisco Symphony Orchestra* a constituit o lovitură pentru californian şi cu timpul rana a început să doară tot mai mult şi mai mult: „Viitoarea stea de primă mărime”, cum îl denumiseră cronicarii, începuse să pălească, cronicile cele mai bune le aveam acum eu… Obrist nu arăta, bineînţeles, că-mi poartă pică. Dimpotrivă, era cât se poate de prevenitor. Mai mult, aveam aproape certitudinea că mă place; unei femei nu-i este prea greu să-şi dea seama când un bărbat are un sentiment pentru ea. Mă căuta mereu cu privirea, nu o dată ochii lui mari, melancolici au încercat să spună ceea ce el nu îndrăznea.

Spre ghinionul lui, în plin sezon muzical, a făcut la schi o dublă fractură la piciorul drept. Dispărând un timp, am putut să mă afirm şi mai puternic. A revenit şi privirile lui au devenit şi mai insistente. Era un băiat foarte bine făcut, numai cu doi ani mai mare decât mine, dar el auzise probabil că sunt protejata lui Heeb; neştiind cum voi reacţiona, se temea să întreprindă ceva, aştepta să-l încurajez cu o privire, cu un gest…

În acelaşi timp însă se folosea împotriva mea de simpatia, chiar afecţiunea care i-o purta Leo Egger, dirijorul-şef al orchestrei. Îmi şoptiseră şi unii colegi, simţisem şi eu la Egger o adversitate din ce în ce mai pronunţată, şi într-o zi, făcându-mi loc spre fumoar şi ajungând în dreptul lui Obrist, m-am oprit lângă el şi i-am pus mâna cu căldură pe braţ. A fost prima încurajare. Au urmat altele… Voiam să-l atrag într-o cursă, dar de fapt cădeam în a lui.

Era perioada de la San Francisco, Heeb îmi închiriase un apartament la etajul 28 al unui bloc în apropierea oceanului, munceam foarte intens, rar ieşeam undeva. Heeb nu se putea afişa cu mine, era cunoscut în oraş şi

toată lumea ştia că soţia lui e paralizată în pat.

Trebuia să cânt cu Obrist *Concertul pentru două viori* de Bach, lucram tot timpul, şi în sală, şi acasă, dar deodată m-am trezit înlocuită de Egger cu Peter Haller, adus de la Detroit. Aparent, Egger avea perfectă dreptate: „Ei nu fac altceva decât să se umbrească unul pe celălalt, or nu acesta este interesul nostru!” îi spusese el lui Heeb.

Obrist era un tehnician aproape desăvârşit, şi el punea un mare preţ pe detaliile de digitaţie şi arcuş - atribute, după părerea mea, exterioare, demonstraţii de virtuozitate - se baza pe agilitatea şi forţa degetelor sale, agilitate şi forţă pe care eu nu le posedam ca el. Mă interesa expresia, adâncimea ei, prin interpretare voiam să emoţionez, să transmit sălii frumuseţe, s-o oblig să uite partea tehnică a execuţiei, să-i dau sentimente, adică muzică… nu textul, ci ideile. „Irina, îmi spusese într-o zi doamna Crevedia, chiar în primul an de liceu, gândeşte-te tot timpul la cuvintele lui Enescu: «O lucrare cântată fără accente este asemenea unui robinet care curge».” La Conservator, profesorul Ursu tot pe expresie, pe forţa emoţională insistase: „Fiecare notă trebuie să aibă o semnificaţie, secretul fiecărei bucăţi este înăuntrul şi nu în afara ei”. M-a învăţat să caut, să adâncesc scriitura, să descopăr semnificaţiile ei, ca apoi să le pot nuanţa. Iar pentru a ajunge aici, m-a pus să citesc biografii, să le raportez la epocă, să pătrund în viaţa marilor compozitori, să le descifrez gândurile, ideile, sentimentele, intenţiile care i-au condus la crearea lucrărilor respective.

— Spune-mi, Wic, cum cântam eu? Spune-mi părerea ta sinceră.

— Sinceră? Expresiv. Captivai sala prin autenticitatea interpretării. Interpretarea ta era uluitor de sinceră, de directă… de autentică. Discursul tău avea întorsături de expresie singulară. Emoţionai - asta era marea ta calitate.

— Pentru că încercam să mă identific întotdeauna cu autorul interpretat, să-i trăiesc emoţia şi s-o exprim cât mai fidel.

— Da, cântai cu o mare căldură. Şi căldura asta iradia sala. Băgai sala în priză.

— Atunci, Wic, de ce nu m-au lăsat să cânt cu Obrist? Eu trebuia să cânt cu Obrist *Concertul pentru două viori* de Bach, şi nu Peter Haller!

— Am auzit. V-aţi fi trimis la *colţ* unul pe celălalt. Obrist prin viteză şi tehnică…

— Exhibiţie tehnică! am ţinut să precizez, dar Wic a continuat:

— …tu prin sensibilitatea interpretării.

— Obrist se adresa spectatorilor din sală, eu auditorilor ei!

— Eşti rea.

— De ce?! Din virtuozitate Obrist făcea un scop!

Mă pregătisem atât de intens, muncisem atâta şi mai ales îmi ieşeau atât de bine intrările… Eram a doua solistă, după *tutti* orchestral din Partea întâi, *vivace*, trebuia să expun ideea melodică de bază… M-au înlocuit cu Peter Haller şi, bineînţeles, înlocuirea aceasta a fost inspirată de Obrist. El îi sugerase lui Egger să-l aducă pe Haller.

Nu m-am arătat afectată, am lăsat să treacă un timp şi într-o zi Obrist mi-a propus să ne întâlnim. I-am spus că nu pot ieşi în oraş, să vină seara în jurul orei şase la mine, dar înainte de-a pleca de-acasă să-mi dea un telefon. În ochii lui s-a aprins pentru o clipă o lumină de satisfacţie, repede cenzurată, şi am crezut că el se şi imaginase la mine în pat.

M-a sunat la şase fără un sfert şi mi-a zis că este foarte aproape de mine. „Bine, urcă”, am acceptat şi, fără să las receptorul din mână, am telefonat la club, unde ştiam că-l pot găsi pe Heeb. „Nu ţi-am spus până acum nimic, i-am mărturisit, pentru că n-am vrut să ai impresia că te montez împotriva lui Obrist. Acum însă lucrurile au ajuns până dincolo de limită! M-a sunat cu câteva minute în urmă, mi-a zis că mă iubeşte, ştie că trăiesc cu tine, dar că n-am pentru tine niciun sentiment, vrea să aibă o convorbire de clarificare cu mine… Avea o voce exaltată, mi-a spus că nu-

i pasă de nimic. Ce fac?” „Primeşte-l, vin îndată să lămurim lucrurile.”

Nu mi-a plăcut acest „să lămurim lucrurile”, sunase ca un fel de ameninţare care mă putea privi şi pe mine. Eram îmbrăcată foarte uşor, mi-am pus imediat pantalonii de stradă şi o bluză. Ceea ce m-a surprins foarte mult a fost că Obrist nu s-a speriat şi nici măcar n-a tresărit când s-a auzit uşa. S-a ridicat din fotoliu şi a rămas tăcut în picioare, cu privirile aţintite în podea. „Ce doreşti, Obrist?” l-a întrebat Heeb intrând în hol. „Nimic, domnule… Atâta doar că nu-mi place când oamenii de bună-credinţă sunt trişaţi atât de murdar!”

Heeb i-a zis că poate să plece, apoi mi-a povestit că Obrist i se plânsese de multă vreme lui Egger că eu îi fac mereu avansuri şi că, în cele din urmă, l-am chemat la mine, spunându-i că el, Heeb, o să fie la club. „În primul rând, am zis, dacă ar fi aşa, nu ţi-aş fi telefonat că Obrist urcă la mine. Apoi eu n-am avut deloc certitudinea că ai să fi la club - am sunat acolo la întâmplare - mi-ai promis că o să vii la cinci să mă iei şi că, în sfârşit, azi o să mergem la Berkeley. Nu mi-ai promis tu că azi o să mergem la Berkeley?!”

Aşa am ieşit din situaţie. Hubert îmi promisese într-adevăr, fusese şi acesta unul din motivele care mă făcuseră să-i cer lui Obrist să mă sune înainte de-a pleca de acasă, însă eu ştiusem că Heeb nu se va ţine de cuvânt: renunţa greu la orele lui de club şi mai ales se eschiva să meargă cu mine la Berkeley.

— Dacă Obrist n-ar fi făcut tărăboi după ce i-a dat Heeb un picior în fund, nu s-ar fi întâmplat nici povestea aceea. Tărăboiul a deranjat-o însă pe nevasta lui Heeb…

— Pe nevasta lui Heeb? am întrebat mirată. Bine, Wic, dar Heeb îmi spusese că nevastă-sa înţelege perfect situaţia, că tot ce vrea este să nu se afişeze cu mine…

— Prea tare nu te-a minţit. Numai că şi orchestra, şi sala sunt ale ei, nu ale lui… De la bătrânul Setlee. Heeb a pus pe

picioare agenţia şi, bineînţeles, toate treburile sunt în mâinile lui… Un cuvânt de spus însă are şi ea. Normal ar fi fost ca Heeb să-ţi fi dat şi ţie papucii, nu numai lui Obrist. S-a opus, asta nu i-a convenit babei şi ea a acţionat lateral.

— Deci totul a fost pus la cale de ea? am întrebat fără să vreau.

— Doris a fost întotdeauna o femeie energică, nu s-a încurcat niciodată în lucruri mărunte. Nu i-a plăcut că povestea dintre tine şi Hubert a început să dureze, şi mai ales că el a pus piciorul în prag pentru tine.

— Bine, dar putea fi găsită o altă cale… Eu am vrut să plec!…

— Calea cea mai simplă e cea radicală. Baba n-avea nevoie de complicaţii… De unde-ai ştiut cine-i adevăratul autor al însemnării din *Los Angeles Times?* Un telefon anonim, nu?

— Da, era a treia zi după apariţia însemnării. Heeb mi-a spus că nu-i place toată povestea asta, dar m-a asigurat că se aranjează. Urma să cânt la Los Angeles şi deodată - avancronicheta aceea a Barbarei Badrupp, în care mă lăuda, dar în acelaşi timp, prin acele două rânduri de la sfârşit, arunca un mare şi murdar semn de întrebare asupra sincerităţii interpretării mele. Toţi colegii erau indignaţi… Am primit un telefon acasă şi o voce de femeie mi-a zis că o fac să trăiască cu adevărat muzica şi alte lucruri din astea, că este revoltată de ceea ce s-a scris în Los *Angeles Times* şi că ştie cine se ascunde sub semnătura de Barbara Badrupp. Este Tom Kermak, un *press-agent* care lansează şi demolează vedete de muzică uşoară, dar adevărata lui specialitate e să umple lăzile de gunoi cu oameni, tocmai de aceea nu poate să-mi spună cine-i la telefon, n-are nevoie de buclucuri, are şi aşa destule griji. L-am sunat de câteva ori pe Kermak, dar secretara lui mă tot plimba cu vorba. În cele din urmă mi-a făcut legătura cu el. L-am întrebat de unde ştie că mă droghez înainte de concerte, că de fapt asta înseamnă ochii mei dilataţi, trăirea intensă şi

aşa mai departe.

— Şi el, bineînţeles, s-a jurat pe tot ce are mai sfânt - adică exact pe ce n-are - că n-a scris el însemnarea.

— Da, dar că bănuieşte cine a putut să scrie o asemenea mârşăvie, o să-mi spună, îi place cum cânt, sunt o mare certitudine, să fiu amabilă cu el, pentru că asta înseamnă de fapt să fiu amabilă cu mine. „Am o întâlnire cu cineva la *Carolina,* mi-a spus, vino să stăm de vorbă acolo, e un local bun, cu un program foarte curăţel, special pentru după-amiază.” Mi-a dat adresa şi m-a asigurat că-i gata să scrie un articol la acelaşi *Los Angeles Times,* redactorul muzical e o veche cunoştinţă de-a lui.

— Adevărata lui cunoştinţă era însă Gloria. Fata cu ţigări. Banii care-i plăteşti pentru un pachet de *Elite* sau *Lord Cerin* ţi se par enormi, dar asta până se apropie de tine. Apoi, după ce ţi-a zâmbit şi a început să-ţi vorbească cu trupul, totul ţi se pare pe gratis.

— Da, fata asta a venit la masă şi mi-a adus un pachet de *Denver.* Vra să zică totul era pregătit!... Kermak îmi spusese că în general nu fumează, dar c-o să ia o ţigară de la mine. Şi scăpase din greşeală pachetul în paharul lui cu cocteil. Strigase fata şi-i ceruse să-mi aducă un alt pachet de *Denver.*

— Frumoasă *greşeală!...* Greşeala asta a lui te-a costat scump.

— Bine, pachetul de ţigări de la fată înţeleg... Dar cele de-acasă? Aveam vreo opt pachete de *Denver* acasă şi în ele tot aşa s-au găsit: zece ţigări obişnuite, zece cu marijuana!

— Totul a fost să te-ntâlneşti cu Kermak. Restul - taxiul, lama de ras şi tot tacâmul cu încercarea de sinucidere n-a mai contat. Kermak te-a drogat, *specialistul* aştepta doar un semn şi a desăvârşit treaba începută de Kermak. Ce mare lucru a fost să-ţi pună impresiunile năclăite de sânge pe lamă?! Au lucrat *curat,* aici a fost un cap care a gândit totul: articolul, pachetele de ţigări... Probabil Kermak. Are o minte

isteaţă şi o conştiinţă tot atât de curată ca o cocină de porci.

— Atunci de ce nu m-au lăsat să mor? Cum de-a venit Heeb tocmai atunci acasă?

— Nu cumva eşti convinsă c-ai încercat să-ţi tai singură venele de la mână? Asta ar fi într-adevăr o performanţă! Baba n-avea nevoie de-o crimă, ea voia să te scoată din uz! O violonistă cu venele cusute e ca şi cum ai pune un ofticos să cânte la trompetă. Ce să mai facă Heeb cu tine? Şi, culmea, baba l-a pus şi-n situaţia de-a aranja lucrurile pentru a se evita un scandal!

— M-am gândit şi la Kermak… Ştii ce mi-a zis la restaurant? „Domnişoară, a fi amabilă cu mine înseamnă de fapt să fi amabilă cu dumneata!”…

— Costum de vorbe… Occidentul e al occidentalilor, surioară! Iar America mai ales! N-ai înţeles încă? a zis Wic şi a pus mâna cu intimitate pe genunchiul meu.

N-am tras piciorul, gestul lui mi-a făcut bine. Era un gest cald, omenesc, de care aveam atâta nevoie, şi când el şi-a retras mâna mi-a părut rău. A început să cânte cu voce scăzută.

Suntem mârţoage cu prestanţă,
În trap săltăm cu aroganţă,
Şi de ne cade vreo potcoavă,
Nu-i o chestiune gravă.
Noi ne uităm în altă parte -
„Noblesse oblige” îl ştim din carte,
Căci Caligula imperator
Făcut-a dintr-un cal senator
    Upi-upi ai uuu
    Upi-upii aiii!…

— Şi-acum unde cânţi? m-a întrebat el deodată.

— La Zürich. Dirijorul-şef al orchestrei a făcut parte din juriu şi la concursul de la Bruxelles, şi la cel de la Montreal,

mă cunoştea foarte bine… La Bruxelles câştigasem premiul întâi…

— Aş usca un pahar c-o tărie! Ce zici, oprim?

Wic condusese tot timpul în jur de 130-140 de kilometri pe oră. Lausanne rămăsese în urmă, până la Vevey autostrada era însă în lucru şi el o luase pe drumul *E 2,* de pe malul lacului Léman. Am oprit într-o localitate micuţă şi cochetă, în faţa unui restaurant chiar în şosea, cu mesele scoase sub o boltă de viţă de vie. La parcare se găseau trase vreo şase autocamioane, era cât se poate de firesc să încerc uşile Rolls-ului şi, fără să-mi dau seama, am pus mâna pe geamul portierei mele.

— Ţi-i teamă de-un nou musafir? a izbucnit Wic în râs. Dacă vrei, îţi mai fac rost de unu’, în buzunarele mele găseşti ce doreşti.

N-am spus nimic. Intrând în restaurant, Wic a desfăcut mâinile şi cu faţa radiind de bucurie s-a îndreptat spre patronul grăsuliu din spatele tejghelei, ca şi când acesta i-ar fi fost un vechi şi bun prieten.

— Amice, c-un *pepperment* mă faci să mă simt la *Waldorf Astoria!*

— N-am băutura asta în sticle, da’ o scot îndată din cap. Am fost zece ani barman pe pachebotul *Enterprise!*

— Eşti omul meu, întotdeauna am fost de părere că nu mă pot plânge de baftă! Dă-i drumu’! Îmi faci o sticlă întreagă, a comandat Wic şi s-a întors spre mine: Tu ce bei?

— Un vin roşu, am spus.

— Vă dau un *Dôle,* care-i foarte bun. Sau un *Cortaillod.* O să fiţi mulţumită. Am un *Cortaillod* de patru ani!… şi a făcut un gest că e ceva grozav.

— Usuc şi eu un pahar, amice, nu vreau să pierd timpul degeaba! i-a spus Wic şi am ieşit în grădină.

În partea din dreapta mesele erau ocupate de şoferii autocamioanelor de la parcare. Discutau ceva cu aprindere, Wic s-a oprit o clipă şi m-a condus drept spre ei. Eram contrariată, nu ştiam ce are de gând.

— Noroc, oameni buni! i-a salutat el şi a continuat: Asta voiam şi eu să mă mir, cum dracu’ au luat-o ăştia din Davos pe coajă?! Dacă aţi văzut ce-am văzut şi eu, atunci n-o să-mi spuneţi că portarul n-a vândut meciul! O dată i s-au rărit mâinile şi-a încasat, una după alta, trei boabe!

Câţiva şoferi s-au declarat de acord şi Wic nu s-a mai dezlipit de lângă ei.

Nu puteam pricepe de unde ştia el echipele elveţiene de fotbal, numele jucătorilor, ce s-a întâmplat într-o etapă sau alta… A golit cu ei sticla de *pepperment* şi a mai comandat una, s-o aibă pe drum. În cele din urmă i-am spus că se face târziu şi, luându-l de braţ, l-am rugat să mergem.

— Eşti cam tristă, surioară! mi-a zis în timp ce ne îndreptam spre maşină. Şi partea proastă e că nu-ţi trece. O să-ţi spun îndată părerea mea despre tine şi am impresia că n-o să greşesc.

Nu i-am răspuns, am vrut să mă aşez la volan, dar el s-a opus:

— Nu, conduc tot eu, volanul nu-i un obiect în faţa căruia să te poţi reculege!

Am protestat:

— Ai băut! Şi încă zdravăn!

— Nu-ţi fie teamă, pot să bag în mine de zece ori mai multă băutură şi n-am nici pe dracu! Şi s-a aplecat spre urechea mea: Am stomac de nailon, fetiţo!

Am râs şi, neavând încotro, am trecut pe locul pasagerului.

— Ai vrut să râzi, mi-a spus Wic în timp ce pornea motorul, dar a ieşit o grimasă. Zâmbeşti mereu ca un balcon cu rufe la uscat. La naiba, ai uitat să râzi, surioară!

— Şi ce te interesează pe tine?! Mi-ai căzut pe cap şi-ai vrea, te pomeneşti, să mă bucur?!

— Îţi spun eu îndată cum devine căzu’ cu tine. Nu zic, maşina asta ţi se potriveşte precum calului un grajd, dar ea te-a băgat într-o nouă poveste.

— Wic, ce sunt… comparaţiile astea?! l-am întrebat

revoltată.

— De cele academice îmi vine să vărs! Şi, te rog, nu-mi aduce aminte c-am fost şi intelectual o dată! Distinsul critic Willy Collon îmi provoacă oroare! Acum însă e vorba de povestea ta, nu de a mea, de povestea în care te-a băgat Rolls-Royce-ul ăsta superb!

— Ei asta-i!…

— Dacă nu-i aşa, îmi iau cuvintele îndărăt şi le mănânc pe rând!

— Şi de ce-ar fi aşa?! De ce neapărat maşina?! Din cauza pistolului? am întrebat, arătând spre cutia bordului.

— Să zicem…

— Wic, pistolul nu era în cutie înainte de-a apărea tu! Aseară am scos un pachet de *Marshal* de-acolo, m-am uitat să văd dacă mi-au mai rămas ţigări de rezervă… Am văzut pachetul pe care l-ai desfăcut, dar nu şi pistolul. Cum îţi explici?

— Eu nu-mi explic nimic. Tu poţi să spui ce vrei… Poţi să spui, de pildă, că eşti soţia proprietarului acestei maşini şi poţi să-mi ceri să te cred. Dar eu n-o să te cred.

— Nici n-am de gând.

— Mie n-ai de gând să-mi spui, pentru că n-ai interes, dar altora, da!

— Ce tot vorbeşti?!

— Uite, în vocea ta a sunat o îngrijorare ascunsă…

— Lasă asta! l-am repezit, enervându-mă, şi i-am cerut imperativ: Spune-mi, de ce am de gând să mă dau în faţa altora drept soţia lui Krebs?

— Exact, Krebs! Ervis Krebs.

— De unde-i ştii numele? am întrebat stupefiată.

— Din moment ce-am văzut pistolul, imaginează-ţi - dacă un asemenea efort nu-ţi este peste puteri - că m-am uitat şi la rest. M-am uitat şi mi-am dat foarte uşor seama ce-o să spună poliţistul căruia o să-i arăţi permisul de conducere al doamnei Krebs, cu fotografia ta lipită acolo.

— Fotografia mea? Fotografia mea…

N-am mai continuat, am deschis cutia de bord, pistolul era acolo, şi am luat actele pe care le controlasem, ştiam bine. Înainte de a porni la drum. Am deschis permisul doamnei Krebs şi nu mi-a venit să cred: de pe pagina lui mă priveau ochii mei. Da, era fotografia mea. Fotografia mea, lipită destul de grosolan în locul fotografiei doamnei Krebs. Asta ce mai putea să însemne? Ce sens avea? Ce se încerca să se demonstreze prin înscenarea acestui fals? Unde voiau să ajungă cei care mă urmăreau atât de cumplit?

— Wic, n-ai făcut tu asta cumva? l-am întrebat, reclamându-i sinceritate.

— Ce-ai băut, suc de furnici?! a zis şi şi-a întors pentru o clipă capul, cercetându-mă cu priviri intrigate. Ia să luăm un *time-out,* aici ceva nu-i în regulă!

A redus viteza şi, găsind un loc unde să poată scoate cât mai pe dreapta maşina, a oprit Rolls-ul.

— Ce-ai vrut să spui adineauri? Teatru nu; cred că joci… Iar tu nici nu eşti o actriţă prea mare, cum înghiţi ceva, cum ţi se vede pe faţă! Hai. Ia-o uşor!

— Da, am bănuit… Wic, cum ai intrat în maşină?

— Ţi-am mai spus: geamul era derulat… Era derulat până jos, de-aia n-ai observat când ai încuiat maşina! Făceam autostop când te-am văzut coborând din Rolls şi îndreptându-te spre restaurant. Nu te-am recunoscut, dar mi-am zis că nu mi-ar sta rău să te-nsoţesc o bucată de drum… Nu sunt nici eu un tip de lepădat, nu? Am de toate şi tot restul. Şi-am venit în recunoaştere la maşină. Dau să mă uit înăuntru - geamul lăsat. Geamantanul tău era pe canapeaua din spate, drept mulţumire că ţi l-am păzit, nu se putea, mi-am zis, să nu mă iei cu tine. Şi încă pe-o distanţă bună de drum: Rolls-ul are număr de Zürich! Am tras siguranţa portierei, m-am instalat în maşină şi, după un timp, neavând ce face, nu m-a răbdat inima şi m-am uitat în cutia de bord. Nu mi-a plăcut ce-am văzut. Şi, când colo, tu în fotografia de pe foaia permisului de conducere. Ei, fir-ar să fie! Şi cum nu mă-mpac cu fotografiile unora lipite pe

permisele altora, am stat să clarific o treabă care mi s-a părut deocheată. Mai ales că era vorba de tine! „Fata asta a intrat într-o nouă poveste”, mi-am zis.

— Da, n-aveai de unde să faci rost de fotografia mea… am zis ceea ce gândisem ascultându-l, mai ales că tot ce-mi spusese era cât se poate de plauzibil.

— Cu alte cuvinte, nu tu ai lipit-o acolo, ci altcineva? a raţionat Wic.

— Aşa se pare.

— Ce-nseamnă *aşa se pare*? Ţi-a suflat cineva mintea cu paiul?

— Nu este exclus, am spus şi am izbucnit în plâns.

Wic m-a lăsat un timp să plâng în voie, dându-şi seama probabil că plânsul avea să mă uşureze, apoi m-a luat de umeri şi m-a rugat să-l ascult.

— E-o treabă încurcată, eu mi-am dat seama… Poate o lămurim împreună, ce zici?

Nu i-am răspuns.

— Uite, bea puţin din sticlă… Bursucul ăla cu favoriţi m-a ars la bani, dar *pepperment* ca ăsta n-am băut nici la *President Club!* Hai, surioară, ia o înghiţitură din sticlă!

Am băut şi i-am restituit sticla. A dus-o la gură şi a plescăit de plăcere.

— Ia spune-mi, ce-i cu bateria aia din spate? Rolls Royce cu baterie de rezervă încă n-a pomenit nimeni!

— E acumulatorul original al maşinii… A trebuit să-l schimb pentru că nu mai ţine curent. Nu l-am abandonat, ca să i-l arăt domnului Krebs. Poate vrea să-l păstreze… oamenii sunt curioşi.

— Tot ce mi-ai spus e foarte nostim… Numai că, vezi, eu beau *pepperment* şi nu lapte de răţoi! Ţi-am spus, nu pot să sufăr acumulatoarele de rezervă. Uite aici un briceag - a scos Wic din buzunar un cuţitaş arătându-mi-l - dacă uneşti cu el doi elemenţi, sar scântei să trimiţi o rachetă spre lună!

— Da, luminile maşinii se aprindeau, dar ca să pornească motorul, n-avea suficientă putere.

— *O.K.,* mi-ai servit o versiune. O să te tratez c-o întrebare: Ce-ar fi să băgăm puţin aer condiţionat în maşină? E cald al dracului, ce zici?

Am rămas tăcută, îngheţată de teamă, o transpiraţie rece mi-a inundat fruntea şi fără să vreau am dus mâna s-o şterg.

— Uite, surioară, eu am început să nu mă mai mir de nimic. Nici chiar dacă te-aş vedea înghiţind acum o balenă! De-aia am şi plecat în lume: să-nvăţ să nu mai rămân niciodată cu gura căscată. Zi-i, fată, ce transporţi în portbagaj? Faci contrabandă?

Am continuat să tac, referirea lui la contrabandă m-a uşurat însă enorm. Şi Wic a reluat:

— Mai toţi automobiliştii rămân copii chiar şi la şaptezeci de ani. De fapt, automobilul e un joc pentru adulţi… Şi eu n-am putut să nu mă uit la toate butoanele Rolls-ului - dintre care unele nu-s o noutate - şi să nu văd că instalaţia de aer condiţionat este comandată pe poziţia „portbagaj”.

Ce puteam să spun?! Am rămas tăcută şi, fără să plâng, lacrimile au început să mi se scurgă pe faţă. Nu, nu plângeam, pentru că i-am vorbit cât se poate de calm:

— Wic, e o şansă, e o mare şansă să se-ntâlnească doi oameni!… I-am dat cu piciorul… Şi-acum ne-am regăsit. Ce rost are să ne punem întrebări?! *O.K.?*

Nu mi-a răspuns, a pornit motorul şi a demarat puternic.

După un timp de tăcere, care nu ştiu cât a durat, dar în care mi-am dat seama că cel de lângă mine mi-e totalmente străin, că el nu putea fi în niciun caz Victor, i-am cerut sticla cu băutura aceea greţoasă şi n-am luat-o de la gură până când Wic n-a strigat: „Opreşte, fetiţo, sau dă-mi în cap cu ceva!”.

Am spus la un moment dat:

— Mergem la Andermatt, te las acolo şi… asta-i tot.

— Noaptea?! Am trecut de Chateau d’Oex, mai avem cel puţin o sută de kilometri până la Interlaken şi pe serpentinele astea…

— Nu-nu, la Interlaken nu! am ţipat întrerupându-l.

— Atunci oprim undeva pe drum?

— Cum vrei tu, Wic, am spus.

Se înnoptase de-a binelea când Wic a tras maşina în faţa unui hotel, cu arhitectură specific montană, din Zweisimmen, şi înainte de a coborî m-a întrebat dacă las şi în cursul nopţii să funcţioneze instalaţia de aer condiţionat.

— O să văd, i-am răspuns şi i-am luat cheile ca să încui maşina, dar mai ales ca să le pun mai târziu undeva în siguranţă.

— Bine, dar e destul de rece aici! Suntem la aproape o mie de metri!…

Controlam uşile, m-am făcut că nu-l aud. Nu ştiu de ce, dar n-aveam nicio poftă să intru în hotel, pur şi simplu intrarea lui mă respingea.

— Wic, am spus, aş vrea să mă plimb puţin. Îmbrac un pulover… Nu vreau în casă, vreau să stau puţin la aer.

— Da, casa e o treabă tare tristă… Intri, închizi uşa şi rămâi singur cu tine… E şi părerea mea. Luăm întâi camerele… Două sau una?

— Două. Te rog foarte mult, am spus încet, rugându-l să mă înţeleagă.

— Ne schimbăm, a continuat el, şi ieşim amândoi la plimbare.

— Dar eu nu vreau să fug nicăieri! Nu vreau să te las aici… Sunt în mâinile tale!…

— Cum *în mâinile mele?* Mă iei drept golan?!

— Nu-nu! am negat, am greşit. Am greşit, iartă-mă. De fapt, am o mare încredere în tine! O încredere enormă, Wic! Nu ştiu nici eu de ce, dar ăsta-i adevărul. Sunt absolut sigură că nu eşti în stare să-mi faci niciun rău! Nici cel mai mic rău.

— Bine, hai să intrăm.

Înainte de-a urca scările, m-am oprit şi i-am spus:

— Wic, dacă tipul de la recepţie o să spună că mă cunoaşte şi c-am mai stat o dată la ei, te rog foarte mult,

arde-i un pumn în bărbie!

— Asta de ce dracu’ să spună?! a făcut el şi, izbucnind în râs, m-a luat de braţ pentru a mă conduce pe scări.

La recepţie se găsea un bărbat în vârstă, scund şi uscat, ne-a zâmbit cu amabilitate stereotipă, examinându-ne fugitiv cu ochii lui mici, albi şi rotunzi, ca de cioară.

— Vă stăm la dispoziţie, a zis.

— Două camere *single* cu baie. Să nu-mi spui că n-ai *single,* sunt c-un Rolls-Royce afară, dorm mai bine în el, să vadă toată lumea cum vă primiţi clienţii cu blazonul *Zânei în văluri!* a zis Wic, referindu-se la celebra statuetă din argint masiv de pe radiatorul Rollsului, şi i-a arătat recepţionerului uşa.

Bătrânelul a dat scurt din cap, cam în sens de „Am înţeles, să trăiţi!”, şi, fără să spună un cuvânt, s-a îndreptat cu paşi mărunţi şi grăbiţi spre ieşire, E adevărat, ţinuta lui Wic, geanta lui de voiaj, sticla cu *pepperment* de sub braţ nu-l recomandau ca proprietar de Rolls-Royce, dar milionarii sunt de obicei excentrici şi recepţionerul a vrut să se convingă probabil cu propriii săi ochi că în faţa hotelului se află într-adevăr parcat un Rolls-Royce. A deschis uşa, a scos capul afară şi s-a întors cu faţa radiind de bucurie.

— Sigur că am două *single.* A spus el grăbindu-se spre noi şi a întrebat: Alarma la emblemă e pusă, nu? Nu-nu, la noi nu există să se fure ceva, totuşi ea valorează peste două mii de franci!

Nu ştiam că statueta aceea, reprezentând o tânără în poziţie avântată, ca şi când ar fi gata să sară de pe o trambulină, putea să coste atâţia bani şi mai ales că exista la maşină un sistem de alarmă montat special pentru ea. Wic i-a spus recepţionerului să n-aibă nicio grijă şi i-a întins paşaportul, făcându-mi semn spre poşetă, să-l scot şi eu pe-al meu.

Camerele erau la acelaşi etaj, în timp ce mă schimbam, Wic a bătut la uşă. Am intrat în baie să mă pieptăn şi i-am strigat să intre.

— Am o propunere! m-a anunţat el. Ce-ar fi întâi să mâncăm şi abia după aceea să ieşim la plimbare? Nu de alta, da’ stomacul meu s-a transformat în cimpoi.

Am fost de acord, în timp ce stăteam la masă aşteptând chelnerul să ne aducă cele comandate, Wic a aşezat palma peste mâna mea şi mi-a spus cu o voce plină de căldură:

— Încearcă să ieşi din toată povestea asta!

— Nu mai pot, am oftat, clătinând din cap.

— Chiar dacă eu te ajut?

— Nu mă poţi ajuta. N-ai cum. Şi am adăugat după o pauză: în afară de cazul în care ai un amestec…

— Eşti plină azi de idei ca un câine de purici! a remarcat el, întrerupându-mă, şi m-a prins cu tandreţe de braţ. Hai, zâmbeşte! m-a îndemnat.

Am încercat.

— Uite că merge! Gurii tale aşa-i stă bine: zâmbind. Zău c-aş săruta-o. Crede-mă, nu mă laud!…

Am râs.

— De ce râzi? m-a întrebat.

— Pentru că mă simt bine cu tine, am spus.

— Tu ai zis! a zâmbit el cu toată faţa şi mi-a apăsat vârful nasului cu degetul ca pe butonul unei sonerii.

— Wic, notează-ţi numărul telefonului meu de acasă… De altfel e foarte uşor de ţinut minte: 52052. Dacă ai să vrei să mă vezi…

— O.K., surioară, a spus, scoţând un pix şi un carneţel cam jerpelit.

— Tu creezi în ceea ce se spune despre reîncarnări? l-am întrebat deodată.

— Eu am ajuns să nu mai cred în mine, darmite în asemenea tâmpenii!

— În tine, de ce?

— Pentru că am făcut ceva de care nu mă credeam niciodată în stare.

— Cum aşa?

— Ooo, dacă aş şti?! Sunt momente în viaţă când îţi dai

seama perfect că nu trebuie să faci un anumit lucru, că el te va cufunda în ceva indelebil, şi totuşi îl faci. E ca o mlaştină care te trage, te absoarbe şi tu, privind-o hipnotic, te afunzi în ea tot mai mult şi mai mult.

— Pentru că nu găsim întotdeauna suficiente forţe să luptăm cu ceea ce este în noi. Mai sunt şi lebede de fum…

— Asta-i! a exclamat Wic. Uitându-mă la tine, îţi admiram linia gâtului… E de-o graţie pe care doar lebăda neagră o are!

— Nu-nu, nu se poate, asta n-ai spus-o tu! A spus altcineva, şi el nu mai poate spune astfel de lucruri!

O tăcere grea s-a lăsat între noi, am fost amândoi la fel de bucuroşi probabil când l-am văzut pe chelner îndreptându-se cu un platou în direcţia noastră. Wic i-a spus o trăsnaie de-a lui, comandasem *raclette valaisanne,* o specialitate a restaurantului, denumită aşa după numele cantonului Valais, ce s-a vădit a fi foarte gustoasă, am ciocnit paharele cu vin, şi Wic mi-a spus că, orice-aş zice eu, linia gâtului meu îi stimulează gândirea. „Normal, a adăugat, sunt critic muzical!…”

Am râs, cu el era imposibil să fi tristă.

— Dacă nu eşti veselă, m-a ameninţat Wic cu degetul, ţi-am zis, rişti să te culci astă-seară fără să te fi sărutat!

XIII

Nu reuşea niciunul din noi să adoarmă; îl simţeam cum nu-şi găseşte locul în pat şi l-am auzit rupând tăcerea: „Ne gândim amândoi la acelaşi lucru, surioară. Eu cred că este bine să-ncepi. N-o să scot un cuvânt, o să te ascult doar, şi la urmă o să-ţi spun ce se mai poate face sau nu. Crede-

mă, n-am nevoie de poveşti străine pe cap, a mea mi-a ajuns… Dar tu nu mai eşti acum o străină!…”

Când urcasem, înainte de a ne despărţi pe coridor, Wic mă întrebase dacă poate *usca* un păhărel de *pepperment* în camera mea. I-am răspuns că da. Ştiam ce urma să se-ntâmple, fusese chiar clipa în care mă gândeam să-i dau să-mi sărute obrazul, ca apoi el să-mi caute gura. Nu-l voiam ca bărbat, aveam însă sentimentul, un sentiment clar, precis, definit, că numai după ce mă voi culca cu el Wic n-o să fie în stare să-mi facă vreun rău, că abia atunci îi voi putea spune toate cele întâmplate. Să fi fost astea doar un pretext şi eu chiar îl dorisem? Atunci de ce mă gândisem tot timpul la Victor? Nu ştiu, n-am un răspuns; trăiam ca într-o ceaţă densă, străpunsă, din când în când, de câte o lumină ici-colo.

Am început povestirea cu vizita neaşteptată pe care mi-a făcut-o Elsa acasă. Aşa cum promisese, Wic mă asculta tăcut, urmărindu-mi fiecare cuvânt, şi doar din când în când pronunţa câte un „da” sau „mhî”, în sens că a înţeles, apoi, la un moment dat, s-a ridicat şi a aprins lumina de sus. N-am înţeles gestul, pentru că lumina veiozei fusese destul de puternică. Mai târziu n-a mai răbdat şi m-a întrerupt:

— Ai întrebat-o pe bătrână când ai uitat jacheta în bistroul ei?

— Nu. Eram atât de înspăimântată, încât abia am reuşit să introduc cheia în contact, i-am răspuns şi am continuat povestirea.

Apoi Wic m-a întrerupt din nou:

— Stai-stai! Ia-mă uşor, că mă sparg! Deci, trei chei de contact identice şi cu cea de pe lanţ - patru. Unde le-ai pus?

— În geamantan.

— Ia la subţiori colecţia asta şi flutură-mi-o pe sub nas! Am o poftă teribilă să mă mir!

Am dat să cobor din pat şi abia atunci mi-am dat seama că eram goală. L-am rugat pe Wic să se întoarcă la perete, am ieşit de sub pled, mi-am îmbrăcat cămaşa de noapte şi

m-am dus la geamantan. Legasem cheile într-o batistă şi înfundasem ghemotocul în vârful unui pantof. Erau exact cum le pusesem. N-am putut desface nodurile, am vrut să mă ajut cu dinţii, dar Wic mi-a cerut batista.

— Am început să mă-ncing! Dacă ai ceva de călcat, mă poţi folosi, a zis el şi a remarcat că am legat batista de parcă aş fi avut în ea monezi de aur.

A desfăcut nodurile şi a examinat cheile.

— Da, a spus el ca pentru sine, sunt chei de fabrică. Să fi cerut Krebs încă două chei de rezervă? Să fi comandat el maşina cu patru chei în loc de două? În cazul ăsta ar fi avut seria stanţată pe ele!... Sau m-a deocheat cineva şi văd eu cruciş?

Am reluat povestirea. Wic se ridicase din pat şi se plimba tot timpul prin cameră, turnându-şi mereu *pepperment* în pahar şi aprinzând ţigară după ţigară. Nu i-am spus de ce m-am dus la Geneva sau că m-am întâlnit cu foştii colegi de la „George Enescu” şi în scurt timp am încheiat. Wic întorsese scaunul, sprijinindu-şi bărbia de spătar, şi se uita gânditor la un punct imaginar din perete.

— Tu pe cine-ai bănui? m-a întrebat el deodată. Cine te-a putut decora cu mortul ăsta, pe care-l porţi în portbagaj după tine?

— Nu ştiu. Impresia mea este că mi l-au băgat la *König Hotel*.

— Iar impresia mea e că trebuie să scăpăm de el cât mai urgent! Hai, îmbracă-te! Da’ rapid! încă de copil mi-a plăcut s-arunc cadavre din portbagajele unor maşini!

— Nu-nu!... am încercat să mă opun, dar Wic m-a întrerupt:

— Ce, *nu-nu?* Ţii chiar atât demult la cadavrul lui Meran? Poate ai vrea să te şi-ngroape cu el? Dacă ţi l-au băgat pe drum, înseamnă că nimeni nu ştie de el în afară de cel care-a făcut-o. Iar canalia aia a băut o porţie dublă din ceaiul uitării. Hai, au început să mă strângă pantofii!

În timp ce mă îmbrăcam, Wic şi-a adus geanta de voiaj,

am strâns puţinele lucruri pe care le scosesem din geamantan, am aruncat o privire în baie, să nu fi uitat ceva, şi Wic mi-a pus în vedere:

— Recepţionerul o să rămână cam mirat că plecăm în plină noapte, îi spui câteva cuvinte din şolduri, îi zâmbeşti mov şi iei o gură festivă, *O.K.?*

La ghişeu nu era nimeni, bătrânelul dormea în biroul din spate. L-a adus Wic şi el ne-a făcut repede nota, fără să arate că este mirat, apoi ne-a condus ca să descuie uşa şi, după ce ne-a urat drum bun, a mai rămas, aşa cum mi s-a părut mie, câteva clipe în prag, dorind probabil să se convingă că *Zâna în văluri* e tot acolo, pe radiator, avântată şi strălucitoare.

A fost prima oară când m-am apropiat de maşină fără teama că mă va aştepta o nouă surpriză şi eram absolut sigură că dacă totul a decurs normal la hotel, aceasta s-a datorat prezenţei lui Wic. Am scos cheile maşinii din poşetă şi i le-am întins, spunându-i să conducă el Rolls-ul.

Străzile erau complet pustii, am făcut câteva sute de metri şi, ajungând într-o piaţă cu o statuie în mijloc, Wic a întors maşina şi a luat-o cu viteză în direcţia din care venisem. După ce-am trecut zburând prin faţa hotelului, n-am mai răbdat şi l-am întrebat încotro mergem.

— Spre Saanen, mi-a răspuns.

— Spre Saanen, de ce?

— Fă şi tu un efort de gândire!…

M-am concentrat, însă n-am reuşit să înţeleg. Din tăcerea mea Wic şi-a dat seama că eram chinuită în continuare de întrebări, pentru că mi-a spus să deschid harta. Am aprins lumina de la bord şi am constatat că orăşelul Saanen era punctul de ramificaţie a două şosele. Prima străbătea versantul nord-vestic al masivului Tsanfleuron, prin Château d’Oex-Col des Mosses, iar a doua, mult mai sinuoasă, o lua pe partea sud-estică a masivului, prin Gstaad-Col du Pillon-Les Diablerets, pentru a se reîntâlni cu prima în drumul nr. 11.

— Tot n-ai înţeles, nu? m-a întrebat Wic deodată şi a adăugat enervat: îmi trebuie povestea asta ca unui răţoi umbrelă!

Am rămas tăcută, gândindu-mă cu teamă că Wic ar putea să mă trimită dracului în cele din urmă şi să-şi vadă de drum. L-am auzit cerându-şi scuze:

— Iartă-mă, surioară, dar tot ce mi-ai turnat astă seară mă face să mă simt ceva mai inteligent decât o scrumieră! Noi am venit, a continuat el, prin Château d'Oex şi bineînţeles am fost văzuţi pe drumul acela. Un Rolls-Royce alb nu trece neobservat!… Am oprit să cumpăr ţigări, ca să nu mai vorbesc că ne-am întâlnit pe serpentine de două ori cu agenţi-motociclişti. Când ajungem la Saanen, o luăm spre Gstaad, găsim un loc unde să scăpăm de cadoul din portbagaj şi-i dăm bătaie rapid înapoi.

De-abia atunci am înţeles de ce nu schimbase Wic faza lungă când ne întâlnisem cu o maşină din sens opus: îl orbise special pe conducătorul ei, pentru ca acesta să nu-şi poată da seama de marca maşinii noastre. În rest însă, şoseaua era pustie: trecuse de ora trei, cine să se aventureze în plină noapte pe un asemenea drum cu serpentine continui, în *ac de păr?!* La un moment dat, Wic a redus din viteză şi a oprit în primul refugiu:

— Surioară, vrei să-mi dai portvizitul amicului din portbagaj? mi-a cerut el şi a adăugat: Cred că nu-i lipsit de interes să aruncăm mai întâi o privire asupra conţinutului său.

— E între spătar şi perna canapelei din spate, am spus şi m-a cuprins teama că, în momentul în care voi coborî din maşină, Wic va demara puternic, lăsându-mă acolo. El nu oprise motorul… Dacă bagi mâna, îl găseşti, am adăugat după o pauză, văzând că el nu schiţează nicio mişcare, ca şi când ar fi aşteptat să-i aduc portvizitul.

N-a spus nimic, s-a dat jos, a deschis portiera din spate şi în aceeaşi clipă o forţă m-a îndemnat să trec repede la volan şi să fug. Am rămas nemişcată, ascultând cum caută

portvizitul. S-a întors cu el în mâini şi, aprinzând lumina de bord, a scos paşaportul.

— „Arthur Meran, a început el să citească cu voce tare, Interlaken, Rugenparkstrasse 47… şi un nas ca o târtiţă de găină”, a adăugat Wic.

— Ia să văd! i-am cerut.

Wic avea dreptate, nasul celui din fotografie era cam turtit şi în colţuri.

— Ei cum? am spus. Nasul celui din portbagaj nu-i aşa!

— Da’ cum e? m-a întrebat Wic repede.

— Nu ştiu… Mi s-a părut că e drept.

— Dar că adulmeca aerul cu el nu ţi s-a părut? Uite, eu aş da nu ştiu cât, sunt gata să mă-ntorc chiar şi-acasă, numai să-l văd pe amicul ăsta scobindu-se în nasul lui idiot!

Wic a scos apoi din portvizit câteva bancnote împăturite, cea de deasupra era de 1000 de franci, şi, după ce-a numărat banii, a declarat:

— Nu ca să-l jefuiască l-au trimis pe lumea cealaltă! Sau dracu’ ştie… În orice caz, i-au lăsat în buzunar aproape două mii de franci!

În afară de câteva cărţi de vizită, din care reieşea că Arthur Meran fusese avocat, portofelul nu conţinea nimic interesant. Wic a băgat la loc tot ce scosese afară şi mi-a întins portvizitul.

— Eu ce să fac cu el?!

— E dreptul primului găsit! a răspuns Wic izbucnind în râs.

Veselia lui mi-a făcut bine, simţisem încă pe drum cum se creează între noi o încordare din ce în ce mai intensă, ca şi când şi unul, şi celălalt am fi stat la pândă, aşteptând momentul prielnic pentru a lovi.

În scurt timp am ajuns la Saanen şi Wic a luat-o pe drumul din stânga, mergând de data aceasta foarte încet pentru a prospecta marginile şoselei. Gstaad-ul era doar la câţiva kilometri de Saanen, Wic a străbătut cu viteză oraşul şi apoi a redus din nou. După aproape un sfert de oră, am

trecut un viaduct şi Wic a oprit la capătul lui, scoţând Rolls-ul cât mai mult din şosea, până când l-a lipit aproape de parapet.

— Hai, surioară, coboară să terminăm treaba asta o dată!

— Nu pot, am spus eu exact ce simţeam.

— Ce înseamnă nu poţi? Ori n-am auzit eu bine!

— Nu sunt în stare să mai văd o dată cadavrul.

— Uite, macara încă n-am devenit, cu toate că mi s-a lungit gâtul de plăcerea care m-aşteaptă! Trebuie să poţi, altfel n-am cum să-l ridic singur!

— Wic, am spus cu hotărâre, nu se poate să-l aruncăm în prăpastie! Nici pe un câine nu-l arunci aşa!

— Amicului nu-i mai pasă, iar tu mai eşti încă în viaţă dacă nu mă-nşel?! Hai, dă-te jos!

Am coborât şi l-am găsit pe Wic umblând la broasca portbagajului. Capacul s-a ridicat şi un miros greu, de nesuportat, m-a lovit parcă în creier. Aveam senzaţia că voi leşina dintr-o clipă în alta, când l-am auzit pe Wic cerându-mi o batistă. Se îneca, faţa i se strâmbase, devenise ascuţită şi dură, mi s-a părut un străin.

M-am smuls de acolo şi i-am adus batista din poşetă. Dar, întinzându-i-o, în loc să privesc în direcţia lui Wic, ochii au căutat faţa cadavrului: nu se vedea, era în penumbră. Wic a început să mişte cadavrul, m-am dat înapoi îngrozită, lovindu-mă de parapet, mi s-a părut că sunt înhăţată din spate, picioarele nu m-au mai ţinut şi am căzut în genunchi.

— De ce ţipi?! s-a răstit Wic la mine şi, văzându-mă jos, s-a repezit să mă ridice.

O clipă mai târziu am simţit palmele lui muşcându-mi obrajii, poate numai aşa mi-am venit în fire.

— O să-i scot tot ce are în buzunare, ca să poată fi identificat cât mai greu, a spus Wic şi s-a apucat să-i umble prin haine.

Am întors faţa într-o parte ca să-mi trag respiraţia, când am revenit l-am găsit cu o hârtie în mână, pe care o citea la lumina becului dinăuntru. Am vrut să-l întreb despre ce este

vorba, dar el a făcut o mişcare bruscă, s-a uitat cu ură la mine şi m-a lovit atât de puternic în plex, încât m-am prăbuşit, încovrigată de durere. Am auzit, ca prin vis, capacul portbagajului trântindu-se, apoi nişte paşi îndepărtându-se pe şosea.

Am rămas un timp - poate o oră sau poate doar câteva minute - jos, la picioarele parapetului, învăluită într-o tăcere totală, fără să-mi pot da seama ce se întâmplă cu mine. Tot ce ştiam era că plângeam, dar lacrimile nu erau ale mele, ochii din care se scurgeau erau şi ei parcă străini. Dârdâiam toată de frig. Ca şi când aş fi vrut să mă conving, mi-am prins piciorul cu mâna: eram îngheţată şi mai ales eram eu. Aşa mi-am amintit că Wic mă lovise. Oare de ce? De ce plecase? Şi unde?

Mi-am spus că trebuie să mă ridic de acolo, altfel o să îngheţ complet, m-am agăţat de stâlpul parapetului şi, învingând durerea care mă seca în capul pieptului, am reuşit să mă salt în picioare. Uşa mea rămăsese întredeschisă, am făcut un efort şi m-am aşezat în fotoliu. Doamne, de ce nu încetam să plâng?! Cum să opresc lacrimile astea străine? Poate ar fi fost mai bine să fi rămas jos, în cele din urmă ar fi trecut o maşină, cei dinăuntru m-ar fi observat la lumina farurilor şi totul ar fi luat sfârşit.

Gândurile nu durau, veneau şi plecau, zeci, sute de gânduri. Mi-am spus că în primul rând trebuie să mă încălzesc. Caloriferul maşinii era independent de instalaţia de aer condiţionat, am controlat dacă Wic trăsese frâna de mână, am verificat apoi poziţia schimbătorului de viteze, dar când să pornesc motorul mi-am dat seama cu groază că lipseşte cheia din contact.

Singura speranţă era ca Wic să fi lăsat cheile în broasca portbagajului. Aveam cele trei chei în geamantan, nu constituia o problemă să plec cu maşina de acolo, dar pe lanţ se găsea cheia de la garaj şi mai ales cea de la capacul portbagajului. De la uşi, de la rezervorul de benzină… îmi era aproape peste puteri să cobor. M-am îndârjit şi,

ducându-mă în spate, am găsit cheile în broască.

Eram gata să reintru în maşină, când mi-am adus aminte de hârtia pe care Wic o citise la lumina portbagajului, hârtia pe care el o scosese dintr-un buzunar al hainei lui Meran şi din cauza căreia mă lovise. M-am întors şi am deschis eu hotărâre capacul. Era o telegramă. Am luat-o împreună cu un carneţel de telefoane ce se găsea acolo, lângă carpeta aceea de pluş al cărei desen mi se părea atât de cunoscut; şi, încuind portbagajul, m-am întors în grabă în maşină.

Am aprins lumina şi primul lucru pe care l-am văzut a fost numele de Gretti pe locul semnăturii. Mă uitam şi nu-mi venea să cred: telegrama fusese transmisă - cel puţin aşa scria - de la telefonul 52052 şi era adresată lui Arthur Meran, Interlaken, Rugenparkstrasse 47. Dumnezeule, dar 52052 era numărul telefonului meu! De ce era trecut atunci în continuare numele de Gretti King, Zürich? Simţeam că înnebunesc, literele au început să-mi joace în faţa ochilor sub o lumină ca de pucioasă. Am strâns din dinţi ca să-mi adun forţele şi în cele din urmă am reuşit să parcurg textul:

> „N-a fost nimic între mine şi doctor, ai milă, întoarce-te, sunt în stare de orice. Te iubesc, Gretti”.

Am recitit telegrama. Apoi iarăşi, şi iarăşi, şi o teamă nouă, o teamă care arăta altfel decât cea pe care o simţisem până atunci, o teamă teribilă, de nesuportat, o teamă tiranică îmi pătrunse treptat întreaga fiinţă.

Gretti King… Doamne, ce aveam eu cu acest nume? Cui aparţinea oare? Şi de ce-mi era atribuit? Nu, nu-mi era complet necunoscut, încă atunci, la bistro, când proprietăreasa acestuia îmi spusese că, iată, şi-a adus aminte, sunt Gretti King, am avut senzaţia că mai auzisem numele ăsta. De atunci mă gândisem mereu, mă gândisem mereu, în special după ce-l văzusem scris negru pe alb pe copia bonierului de la service şi tot timpul avusesem impresia că nu fac efortul necesar pentru a-mi aminti ce era

cu acest nume. Un nume pe care nu-l puteam complet evoca şi pe care totuşi nu-l putusem uita.

Am încercat să recitesc telegrama, dar numărul de telefon a început să se dilate, acoperind întreaga hârtie. Nu-nu, nu mai era vorba de-o farsă cu peruca sau cu nişte chei de contact… Nu mai era vorba de un registru de pasageri al unui motel sau hotel, ci de-o probă concretă: telegrama fusese transmisă de la telefonul ce figura pe numele *meu*! Dacă şi Wic s-a lăsat convins…

Mi-am întrerupt gândurile şi m-am întors spre canapeaua din spate. Geanta lui de voiaj lipsea, rămăseseră doar valiza mea şi sticla aproape goală de *pepperment.* Deci el plecase definitiv. Încotro oare? În ce direcţie să se fi îndreptat? Trebuia neapărat să-l găsesc, să-i spun că telegrama e o înscenare, aşa cum înscenări au fost tot ce-i povestisem în noaptea aceasta.

Am ajuns cu greu sticla de *pepperment:* mă durea nu numai unde mă lovise Wic, mă durea cotul stâng în care căzusem, genunchii… Alcoolul avea să mă remonteze, am tras câteva înghiţituri zdravene, mi-am aprins o ţigară şi, spunându-mi că Wic nu putuse să se îndrepte decât înapoi spre Gstaad, de care nu ne îndepărtasem prea tare, în orice caz nu mai mult de 5-6 kilometri, am pornit motorul şi din câteva manevre am reuşit să întorc Rolls-ul.

Mergeam cu maximum de viteză pe care mi-o puteam permite pe acest drum extrem de sinuos, dar Wic nu se vedea nicăieri, şi în scurt timp am intrat în Gstaad. Am luat-o pe străzile oraşului în căutarea unui hotel, gândindu-mă că singurul lucru pe care ar fi putut să-l facă Wic la ora aceea era să-şi fi găsit o cameră.

Hotelul a apărut ceva mai departe, am oprit şi am sunat la uşă.

Recepţionerul avea o faţă mare, blajină, mi-a răspuns că de la ora douăzeci n-a mai primit niciun pasager nou, dar că o să telefoneze la celălalt hotel, poate că domnul de care mă interesez este acolo.

A telefonat şi i s-a răspuns că nu. Tot trebuia să mă spăl, să mă schimb, arătam groaznic, puloverul era plin de negreală, singura soluţie era să iau o cameră şi să încerc să mă odihnesc câteva ore. Şi poate aşa, văzând Rolls-ul parcat în faţă, Wic va şti că sunt la hotel.

Mi-am luat valiza din maşină şi, ajungând în cameră, am citit din nou telegrama, ca şi când lumina puternică a veiozei i-ar fi putut schimba cu ceva conţinutul. Nu cunoscusem în viaţa mea un bărbat cu numele de Arthur Meran şi nu avusesem cum să-i trimit o telegramă! înseamnă că cineva… - chiar această Gretti King, probabil - a intrat în garsonieră şi, folosindu-se de telefonul meu, a transmis telegrama. Nu cumva Albert?… m-am întrebat deodată. Albert avea într-adevăr o cheie de la garsonieră… Simţeam că înnebunesc.

Am început să mă dezbrac în grabă, mai bine zis să arunc lucrurile de pe mine, m-am dus în baie şi m-am băgat sub duş. Am făcut-o cu atâta înverşunare, încât am uitat să-mi feresc părul şi apa a început să-mi curgă şiroaie pe cap. Neplăcut a fost doar primul moment, adică conştiinţa că voi fi nevoită să-mi usuc părul. Apoi a început să mă domine o senzaţie formidabilă de eliberare şi am rămas mult timp nemişcată, cu faţa ridicată spre perdeaua de apă, ca şi când aceasta ar fi spălat, ar fi luat cu ea toate relele ce se abătuseră peste mine şi mai ales gândurile.

Am încercat să dorm, dar n-am reuşit. Începuse să se crape de ziuă, noaptea era terminată, iar noaptea aceasta nu aveam cum s-o întorc înapoi. Am aprins veioza şi, luând telegrama de pe noptieră, am citit-o din nou. Literele erau reci, reale, mult mai reale decât paşaportul şi chiar mai reale decât însuşi cadavrul lui Meran. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac în grabă.

Aveam conştiinţa că trebuie să plec, să întreprind ceva, ce anume nu ştiam cu precizie încă, gândurile mă trăgeau ba spre Basel şi valea St. Imier, ba spre Interlaken, ba spre Andermatt, tot ce ştiam era că nu aveam dreptul să pierd

timpul.

Mi-am strâns lucrurile în valiză şi abia când am fost gata de plecare mi-am pieptănat părul. Nu se uscase complet, ca să nu răcesc mi-am pus un batic şi mi-am zis că voi pune în funcţiune caloriferul maşinii.

O cafea tare mi-ar fi făcut foarte bine, l-am întrebat pe recepţioner dacă la ora asta aş putea comanda o cafea.

— Îmi pare rău, doamnă, mi-a răspuns el, la bucătărie n-a venit încă nimeni, dar dacă doriţi, vă pot trata cu un *nes.* Am un fierbător, în câteva minute e gata.

Recepţionerul avea o faţă de bonom, ochii săi erau mari şi blânzi, puteam să jur că omul acesta nu este în stare să facă nimănui niciun rău.

— N-am încotro, am spus, o să profit de amabilitatea dumneavoastră, vă mulţumesc foarte mult. Şi aş mai avea o rugăminte: să sunaţi din nou la hotelul acela şi să întrebaţi dacă le-a sosit azi-noapte un pasager cu numele de Willy Collon.

— Cu multă plăcere. Să pun însă întâi apa la fiert. Nu staţi în picioare, aşezaţi-vă, vă rog, în fotoliu, m-a invitat el.

— Nu-nu, mulţumesc, am refuzat şi l-am întrebat dacă uşa de la intrare e încuiată. Ceva, ca o presimţire, îmi spunea că îl voi găsi pe Wic aşteptându-mă în Rolls, aşa cum mă aşteptase acolo, pe autostradă, în timp ce mâncam în restaurautul-pasarelă.

Recepţionerul mi-a răspuns că a descuiat uşa şi am ieşit afară. Se luminase de ziuă, Rolls-ul era la parcare, chiar în faţă. M-am dus să pornesc motorul, dar de fapt să mă conving că Wic nu dormea pe canapeaua din spate. La maşină totul era în regulă, am controlat capacul portbagajului dacă îl încuiasem sau nu azi-noapte. Da. Îl încuiasem.

Cafeaua mă aştepta pe măsuţa dintre fotolii şi recepţionerul mi-a comunicat că l-a sunat pe colegul lui de la hotelul *Diana,* nu au pe nimeni cu numele de Willy Collon şi că de ieri de la ora şapte seara nu le-au mai venit noi

pasageri. M-am aşezat să-mi beau cafeaua, era încă fierbinte şi mai ales foarte bună: tare şi nu prea dulce, recepţionerul pusese probabil două linguriţe de *nes.*

Aşezându-mă la volan şi deschizând harta, am avut sentimentul că Wic o să apară dintr-o clipă în alta acolo, pe stradă. Ştiam că e o prostie şi totuşi, examinând harta, ridicam mereu plivirile pentru a le trimite de-a lungul străzii. Hotărârea mea era luată, altfel nu se putea explica faptul că singurul drum pe care l-am examinat a fost cel spre Basel.

Aveam de făcut circa 60 de kilometri de drum sinuos de-a lungul masivului Simmental, la Spiez intram pe autostradă şi cei 140 de kilometri până la Basel nu mai constituiau o problemă. Am trecut prin Zweisimmen în viteză, dar gândurile mele n-aveau nici schimbător de viteze şi nici pedală de acceleraţie pe care s-o apăs cu piciorul.

Am revăzut seara petrecută cu Wic, apoi cum ascultase în tăcere tot ce-i povestisem, bând şi fumând întruna şi deodată am auzit-o pe Fipsi spunând: „Dar dacă Wic s-a prefăcut doar că scoate telegrama din buzunarul hainei lui Meran? Ai văzut tu c-a scos-o de acolo?!” „Nu înţeleg ce vrei să spui?” „Că, de fapt, *întâlnirea* cu el pe autostradă face parte şi ea din *complot!* Iar tu, ca o proastă, ca o proastă incorigibilă, care mai crede încă în oameni, te-ai dat în mâinile lui!” „Fipsi, spui nişte tâmpenii sinistre! El e Willy Collon, criticul muzical de la *San Francisco News!* Ştii foarte bine c-a scris despre mine!” „De unde eşti atât de sigură că *el* e Willy Collon? Că nu i-a împrumutat numele?! Tu doar nu-l ştii la faţă pe Collon! Nu ştii cum arată! Şi ce să caute Willy Collon aici?! I-a împrumutat numele şi s-a pregătit pentru întâlnirea cu tine… Iar el nici nu ştia prea multe despre cum fusese cu Obrist. Te-a pus pe tine să-l povesteşti. «Am un chef teribil s-aud povestea cu Obrist. Grozav îmi plac poveştile astea cu unii care luptă şi cu picioarele şi cu dinţii pentru fiecare felioară din acest imens

imperiu al succesului! Sunt gata, ascult.» Şi tu i-ai povestit. Nici în legătură cu Heeb nu prea ştia… A avut câteva capete şi a tras de ele până când a depănat tot de la tine! Şi mai ales ţi-a demonstrat că este Willy Collon! De unde a ştiut că eşti din *Balanţă*? Iasomia… Piatra de smarald a inelului… Lucrătura în aramă… Astea-s şarade! El cunoştea cu precizie că eşti din *Balanţă!* Şi deci ziua şi luna când te-ai născut! Este cea mai bună dovadă că Wic s-a pregătit din timp pentru întâlnirea cu tine!” „În ce scop?” am întrebat-o. „Cum *în ce scop?!* Ca să-ţi câştige încrederea, iar apoi să te pună să-i povesteşti toate prin câte ai trecut! Ca să-şi dea seama de starea ta psihologică şi mai ales să-ţi afle intenţiile! Ca să ştie cum să acţioneze mai departe!” „Nu-i exclus să ai dreptate. Dar dacă Wic nu-i Willy Collon şi face parte din complot, atunci nu stă în picioare tot ce-ai spus cu telegrama! Ce rost avea să însceneze scoaterea ei din buzunarul hainei lui Meran?! Aşa cum au băgat cadavrul în portbagaj, aşa puteau să introducă şi telegrama în buzunar!” „Sigur că puteau: au cheie. Cum ar fi intrat altfel Wic în maşină?! Ori nu cumva crezi că ai lăsat într-adevăr geamul deschis? Pistolul nu fusese noaptea în cutia de bord, ştii bine, doar ai scos de acolo un pachet de *Marshal* şi te-ai uitat să vezi dacă ţi-au mai rămas ţigări de rezervă. Pistolul nu era. A apărut o dată cu Wic. Asta cum îţi explici?” „Da, aşa este”, am recunoscut, şi Fipsi a continuat: „Te-a luat la sigur cu bateria, cu instalaţia de aer condiţionat… Te-a luat la sigur, pentru că ştia dinainte! Un acumulator… Ei şi ce?! Evident ştia! Adu-ţi aminte de şmecherul ăla de electrician de la service-ul din Geneva, care a luat acumulatorul să-l pună la încărcat! Nu numai c-a pretins că te cunoaşte şi c-a schimbat cu câteva zile în urmă un bec la maşină, dar te-a pus să-ţi scoţi şi ochelarii de soare! Acum înţelegi de unde ştia Wic că bateria era încărcată?” „Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Dar ce-i cu această Gretti King? Ce-i cu acest nume?” „Cum, n-ai priceput încă?! N-ai priceput că face parte şi el din

complot?! Vor să demonstreze că, pentru a induce în eroare organele de poliţie, ţi-ai dat un nume fals! La bistro… Apoi la service…” „Bine, dar eu n-am schimbat niciun bec la service-ul ăsta! N-am…” „Dovedeşte! Electricianul va fi gata oricând să te recunoască: «Da, este doamna căreia i-am schimbat un bec la Rolls-Royce. I-am făcut şi bon. Pe numele de Gretti King, pentru că aşa mi-a spus că o cheamă!» va declara el. Descoperirea aşa-zisei tale şmecherii cu numele de Gretti King va porni însă de la telegramă! De-aia au şi băgat-o în buzunarul hainei lui Meran. Întâi, să te incrimineze cu ea… Prin numărul de telefon şi în acelaşi timp prin numele fals pe care, vezi doamne, tu l-ai comunicat telefonistei care a recepţionat telegrama. Să te incrimineze deci şi totodată să te descopere organelor de poliţie!”

Ieşisem pe autostradă, ocolind Spiez-ul, când Fipsi a reluat: „Telegrama asta este ceva în genul fotografiei tale pe carnetul de conducere al doamnei Krebs. Un fals de amator. Un fals de amator destinat poliţiei!” „Cu telegrama, într-adevăr, ai dreptate… Dar cu falsificarea carnetului de conducere al doamnei Krebs ce-au urmărit?… Ce legătură poate avea carnetul ăsta cu moartea lui Meran? El nu constituie o probă că *eu* l-am omorât pe Meran!” „Nu, sigur că nu, dar în felul acesta *ei* ţi-au tăiat orice posibilitate de-a da înapoi. Acum nu mai poţi băga maşina în garaj ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce faci cu permisul de conducere al doamnei Krebs?” „O să-l distrug şi o să spun când voi fi întrebată că nici nu m-am uitat în cutia de bord.” „Da, dar lipsa permisului ar putea trezi suspiciuni care nu se ştie unde vor duce! Şi e posibil ca *ei* să nu se limiteze doar la permis!… Tocmai asta e, ei nu erau siguri dacă ai descoperit sau nu fotografia ta pe carnetul de conducere al doamnei Krebs şi una din misiunile lui Wic a fost să afle. Adu-ţi aminte cum te-a luat pe de departe! «Maşina asta te-a băgat într-o nouă poveste… Tu poţi să-mi spui ce vrei. Poţi să-mi spui, de pildă, că eşti soţia proprietarului acestei

maşini şi poţi să-mi ceri să te cred. Dar eu n-am să te cred… Mie n-ai de gând să-mi spui, pentru că n-ai interes, dar altora da…» Te-a sondat şi, când şi-a dat seama că nu văzuseşi permisul falsificat, ţi l-a băgat sub nas!” „Unde a putut însă Wic să dispară? S-o fi luat spre Col du Pillon? Imposibil! Nu ne îndepărtasem de Gstaad decât vreo cinci kilometri. Iar ţinta lui era gheţarul Ronului! Normal ar fi fost să-l fi întâlnit pe drum…” „Tu nu înţelegi că lucrurile au fost pregătite dinainte?! s-a răstit Fipsi la mine. Şi nu-i exclus să-l fi aşteptat puţin mai jos o maşină. Când şi-a dat seama din cele povestite de tine că n-ai descoperit încă telegrama, ţi-a propus să te scape de cadavru. În acelaşi timp, însă, este posibil ca telegrama nici să nu se fi aflat în buzunarul hainei lui Meran! Au ticluit-o mai târziu… Indiferent însă de situaţie, principalul era ca tu să vezi că se aflase în buzunarul lui Meran. Tocmai de aceea a insistat Wic să vii la portbagaj, pretextând că nu poate ridica singur cadavrul. Când el nici n-avea de gând să-l ridice!… Te-a chemat acolo ca să vezi cum scoate telegrama din buzunarul lui Meran. Şi poate chiar a scos-o… Te-a trimis doar să-i aduci o batistă! …” „Nu m-a trimis, mi-a cerut o batistă!” am precizat eu. „Bine, dar el ştia că n-ai la tine batista şi că ai să te duci s-o iei din poşetă! Totul a fost gândit până la cel mai mic amănunt! Iar pretextul pentru *găsirea* telegramei l-a constituit golirea buzunarelor lui Meran, ca acesta, vezi doamne, să fie cât mai greu de identificat. Trebuie să recunosc, el şi-a jucat rolul perfect: a citit telegrama, ea i-a *demonstrat* în mod categoric că tot ce i-ai povestit a fost o minciună, că de fapt *tu* l-ai omorât pe Meran - şi astfel ţi-a creat şi o stare psihologică în sensul că proba este zdrobitoare, dacă pe el l-ai convins, pe el, care credea în tine şi a vrut să te-ajute, atunci?!… - *revoltat* şi *scârbit,* ţi-a tras un pumn ca să nu te mai poţi ridica şi a plecat *pe jos,* în plină noapte, numai să scape de tine, să nu te mai vadă! Excelentă şi regia, şi actorul!”

Am dat drumul radioului, am pus o bandă în casetofon şi

în scurt timp instalaţia stereofonică a maşinii a început să transmită un *blues.* Era chitara lui Eric Clapton, una din stelele acestei *muzici-pentru-singurătatea-fiecăruia.* Eric avea într-adevăr o chitară vrăjită, mâna sa *înceată* ştia să scoată din strune un *feeling* uluitor. Apoi, brusc, *blues*-ul s-a transformat în ceva de neînţeles, dar care a avut un efect atât de puternic asupra mea, încât am frânat şi am ieşit pe banda de staţionare.

Nu-mi dau seama cât a durat această manevră şi mai cu seamă cum am executat-o fără să mi se întâmple ceva, tot ce ştiu este că eram cutremurată de ceea ce auzeam, muzica aceasta nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoşteam, ea venea parcă din mine, de undeva din interior. Şi, deodată, mi s-a părut că mă transform în diferite figuri geometrice care, în rotirea lor, lăsau în aer o trenă umbroasă. După aceea figurile au devenit colorate şi trena s-a aprins caleidoscopic. Am închis ochii şi am simţit că zbor. Un zbor lin, care mă legăna de pe o coastă pe alta. Alunecam din vârfuri de munţi, dar nu coboram, ci, de fiecare dată, urcam tot mai sus, şi mai sus. Şi era în acest zbor ceva ca un destin căruia nu i te poţi împotrivi, şi eu aşteptam din clipă în clipă să se întâmple un lucru neobişnuit, grandios şi irepetabil. Dar nu, nimic nu se întâmpla, sunetele mă duceau tot mai departe, şi mai departe, parcă în neant, adunând în mine o groază imensă. Apoi inima mi s-a strâns de durere, sentimente de milă se transformau în tristeţe, în unele de alarmă, care creşteau, şi creşteau. Acum nu mai zburam nicăieri, mă prefăcusem într-un ghemotoc. Muzica mă apăsa, mă străpungea cu milioane de ace, mă strivea, compactându-mă într-un punct pe care îl simţeam cu o inimă îngheţată de spaimă. În faţa mea, în spatele meu, înăuntrul meu se alungau mii de umbre, prelungi ca nişte săgeţi ce zburau din toate direcţiile, şi eu le vedeam nu numai cu ochii, ci cu întreg corpul, cu fiecare celulă a pielii. Şi, în momentul în care mi s-a părut că voi dispare, punctul devenind deodată nimic,

m-am simţit aspirată de un crater rotativ şi fierbinte şi, într-o fracţiune de secundă, înaintea ochilor mei s-a prăbuşit întregul pământ: munţii se rostogoleau în devălmăşie, strivind totul în jur, de sub rădăcinile lor ţâşneau. Spre înalturi uriaşe coloane de lavă incandescentă. Haosul acesta apocaliptic s-a transformat apoi în miliarde de linii, spirale, zigzaguri, ce zburau neîncetat prin văzduh, ca o perdea fără început şi fără sfârşit, am simţit cum două forţe contrarii mă răsucesc, prefăcându-mă într-o sfoară, apoi într-o aţă, într-un fir de păianjen, întins tot mai mult, şi mai mult, devenisem invizibilă, atât de subţire eram, aşteptam dintr-o clipă în alta să mă rup şi să dispar în direcţii opuse, când muzica a încetat.

M-am trezit ca după un coşmar, buimacă încă m-am întrebat ce fusese muzica asta, pentru că muzică fusese, dar cu o forţă atât de teribilă, încât reuşise să modifice însăşi realitatea mea materială! Sau dacă n-a fost muzică, atunci ce? Şi de unde a apărut banda aceasta? O, să fi trăit Victor!... Construise o schemă de filtre electronice, în stare să descompună fiecare sunet în parte în sute de particule, a căror mişcare o încetinea sau o grăbea după dorinţă. Or muzica auzită de mine, această muzică tocmai aşa se cerea descifrată!

Era ora când toţi se grăbeau la serviciu, autostrada se aglomerase, nici nu-mi păsa, mergeam tot timpul în jur de 140-150 de kilometri pe oră, un accident îmi părea o bagatelă faţă de tot ce simţisem cât timp ascultasem muzica aceea supraumană. Vrusesem să pun din nou banda, dar îmi fusese teamă, o teamă fizică aproape, iar teama fizică doare mai mult ca orice, este cel mai îngrozitor lucru.

Am intrat în Basel când abia trecuse de şapte şi după un sfert de oră opream pe aleea tăcută şi verde, cu pomi seculari, în faţa lui *König Hotel*. Cunoştinţa mea, portarul galonat, s-a repezit, la portieră şi, înclinându-se, m-a întâmpinat cu acelaşi „Bine-aţi venit din nou pe la noi”. A

vrut să deschidă uşa din spate pentru a scoate valiza; l-am oprit:

— Nu rămân. Stau doar cinci minute şi plec.

A fost cât se poate de dezamăgit.

— Ne pare foarte rău, doamnă… a spus el în timp ce intram.

Străbătând holul nu prea mare, învăluit în aceeaşi linişte nefirească, cu miros de mobilă veche, ce cunoscuse în tihnă câteva generaţii, am remarcat cu bucurie că la recepţie se afla bărbatul înalt şi uscăţiv, cu chelie foarte pronunţată, care mă primise data trecută. M-am apropiat de ghişeu, căutând ca fiecare mişcare să participe la bine-gânditul ritual al indiferenţei.

Recepţionerul m-a salutat respectuos, adăugând că îi face o mare plăcere că îi onorez din nou.

— Sunt doar în trecere, am spus, şi, profitând de faptul că mă aflu în Basel, am venit să clarific un amănunt care pentru mine este oarecum confuz.

— Da, vă rog, vă stau la dispoziţie, s-a arătat recepţionerul cât se poate de amabil.

— Fiţi bun, când am locuit penultima oară la dumneavoastră?

— Vă spun imediat, şi s-a grăbit să ia registrul de pasageri.

— Am ocupat un apartament parcă, i-am adus aminte. Data trecută m-aţi întrebat dacă doresc acelaşi apartament.

— Un moment, s-a scuzat el şi după o pauză, căutând în registru, a adăugat: Am găsit. Aţi locuit la noi pe data de douăzeci şi unu a lunii.

— Împreună cu un domn?

Recepţionerul m-a privit oarecum surprins, a vrut să spună ceva, dar s-a abţinut şi, uitându-se din nou în registru, a confirmat:

— Da, cu domnul Arthur Meran. Credeam că dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru… nu s-a putut el abţine în cele din urmă.

— Am vrut doar să verific. Şi cât timp am stat?

Recepţionerul a avut o clipă de ezitare, ca şi când l-ar fi preocupat nişte gânduri, şi iar s-a uitat în registru.

— O noapte. O singură noapte.

— Asta-i tot, am spus, vă mulţumesc. Săptămâna viitoare, am continuat, voi fi din nou la Basel împreună cu domnul Meran şi atunci voi sta neapărat trei-patru zile. Basel-ul mi-a lăsat câteva amintiri deosebit de plăcute!

Vorbind, îi urmărisem expresia feţei: în afară de o satisfacţie îndatoritoare, n-am reuşit să descifrez nimic altceva.

— Ooo, vom fi încântaţi! a exclamat el. Basel-ul este într-adevăr un oraş cu totul aparte.

Am vrut să spun „Şi are un local de noapte pe care n-o să-l uit niciodată!”, am renunţat şi, luându-mi la revedere de la el, m-am îndreptat spre ieşire. Covoarele pe care călcam mi-au dat impresia că de fapt nu schimbasem niciun cuvânt cu recepţionerul, venisem până în dreptul ghişeului şi imediat după aceea plecasem.

Pentru a nu pierde timp, am luat-o pe drumul nr. 18, prin Delémont, ca să ies la Tavannes, iar de acolo pe valea St. Imier. Şoseaua era foarte bună, însă destul de aglomerată, şi în special sinuoasă. Bineînţeles nu de maniera aceleia pe care călătorisem aseară spre Château d’Oex-Zweisimmen. Trăgeam cât puteam de maşină, curioasă să văd ce jachetă *uitasem* la bistroul acela.

Reconstituind discuţia avută cu proprietăreasa, mi-am amintit că, foarte curios, localul mi se păruse cât se poate de cunoscut. Tejgheaua aceea nichelată, raftul cu băuturi din spatele ei, uşa de comunicaţie cu bucătăria, toate acestea le mai văzusem parcă undeva. Chiar aranjamentul meselor, modul de dispunere a reclamelor de băuturi îmi fuseseră familiare. Să fi intrat eu în bistroul acela în timpul unei vieţi anterioare?

Am vrut să dau drumul la radio, dar mi-am oprit mâna pe drum, cuprinsă deodată de senzaţia că muzica aceea se

află tot timpul în difuzoare, mai bine zis stă la pândă acolo, gata să izbucnească din nou, chiar şi la simpla atingere a aparatului de radio. Păstrând o mână pe volan, am deschis cu stânga poşeta şi am scos telegrama afară. Am încercat s-o citesc, din faţă veneau însă aproape continuu maşini şi a trebuit să renunţ.

Gestul meu fusese o prostie, o ştiam pe de rost: „*N-a fost nimic între mine şi doctor, ai milă, întoarce-te, sunt în stare de orice. Te iubesc, Gretti*”. Am început să plâng. Plângeam ca şi azi-noapte, lacrimile se scurgeau din ochi independent de voinţa mea, ca şi când n-ar fi fost lacrimile mele.

Simţeam o sete teribilă, trebuia să opresc undeva, însă lacrimile astea idioate continuau să se scurgă din ochi. Nu voiam să mă mai gândesc la nimic, este imposibil ca în tot complotul acesta să nu fie undeva o fisură! Poate că eu nu voi reuşi s-o descopăr… Poliţia însă… poliţia va reuşi cu siguranţă. De data asta n-am nicio vină… Singura mea vină în viaţă a fost că n-am lăsat atunci copilul lui Victor; de-acolo a pornit totul.

Nu mi-am întrerupt nicăieri drumul şi, intrând în Courtelary, am oprit în faţa bistroului, exact cum oprisem şi atunci, ca să-mi cumpăr ţigări.

Localul era aproape gol, la o masă, doi clienţi mâncau nişte cârnăciori care miroseau cât se poate de apetisant. M-am apropiat de tejghea şi i-am spus băiatului care servea că vreau să vorbesc cu stăpâna localului.

— Îndată, a făcut el cam speriat şi a dispărut pe uşa ce ducea la bucătărie.

Bătrâna a apărut în scurt timp, cu un şorţ alb în faţă, îmbrăcat peste o rochie neagră, şi m-a recunoscut imediat.

— Acum v-aţi amintit? m-a întrebat ea apropiindu-se.

Mirosea a prăjeală, faţa ei stafidită şi mică, ca un pumn aproape, nu mi s-a mai părut atât de rea ca data trecută; ochii ei decoloraţi mă cercetau curioşi.

— Aş dori să văd jacheta, am spus.

— Da, sigur, este la mine în cameră, un moment, şi a

dispărut după tejghea.

Am comandat o cafea tare şi a apărut bătrâna, îndreptându-se în grabă spre mine, ca şi când i-ar fi fost teamă că o să fug. Aducea jacheta mea roşie - am recunoscut-o de la distanţă - cu guler alb, mare şi evazat. Manşetele erau şi ele albe, nasturii la fel…

— Uitaţi-vă, în cuierul acela aţi uitat-o, a spus bătrânica, arătând spre un cuier din colţul din dreapta ai localului.

— Eram singură sau însoţită de un domn? am întrebat-o, privindu-mi jacheta pe care o ştiusem în dulapul din peretele antreului.

— Singură. Da, eraţi singură, a spus bătrânica, de data aceasta cu mai multă convingere. V-am servit o cafea cu lapte şi chifle cu unt. Nu, nu eraţi însoţită de nimeni.

— Fiţi amabilă, aţi văzut cu ochii dumneavoastră când am agăţat jacheta în cuier?

— Nu, asta n-am văzut… Dar nu putea fi decât a dumneavoastră, pentru că altă doamnă nu intrase în dimineaţa aceea în local. Am observat jacheta cam la un sfert de oră după ce-aţi plecat. Mi-a atras atenţia un domn…

— Ce-a zis? am iscodit-o,

— A zis: „Uitaţi-vă, doamna care a fost aici şi-a uitat jacheta”. Într-adevăr, nu putea fi decât a dumneavoastră. Eu n-am ce face cu ea. Şi, chiar dac-aş avea, mie lucruri străine nu-mi trebuie. Am deschis localul ăsta cu bărbatu-miu, dumnezeu să-l ierte, acum patruzeci de ani, dar nu s-a plâns nimeni c-a plecat înşelat de la noi sau c-a uitat vreun lucru şi nu l-a găsit. Acum opt ani, un zăbăuc din Sonvilier, s-a îmbătat, nenorocitul - când a intrat la noi era gata aranjat - şi şi-a uitat în cuier geanta cu banii celor care lucrau la carieră. Aproape douăzeci şi şase de mii de franci! A venit cu noaptea-n cap, nu ştia nici el unde-o uitase. L-au dat afară de la carieră, dar a scăpat cu faţa curată.

— Spuneţi-mi, vă rog, mai ţineţi minte cum arăta domnul care va atras atenţia că am uitat jacheta în cuier?

— Cum să nu ţin minte?! Credeţi că dacă-s o femeie în vârstă nu mai am memorie?! Pe dumneavoastră cum v-am recunoscut?!

— Da, aveţi dreptate, am concedat şi am întrebat cu voce neutră: Domnul era de prin împrejurimi?

— Atunci v-aş fi spus cum îl cheamă: cunosc întreaga vale St. Imier!

Era alunecoasă bătrâna, i-am zis una în gând şi am întrebat-o direct:

— Atunci, cum arăta?

— Era un bărbat înalt… un bărbat frumos. Blond, cu o faţă plăcută şi ochi albaştri… Şi trăsături de om hotărât.

M-am gândit imediat la Wic, descrierea corespundea perfect, şi am întrebat-o din nou pe bătrână.

— Părul destul de mare, nu? Cărare într-o parte…

— Ei, văd că-l cunoaşteţi, a spus bătrâna, uitându-se bănuitor la mine.

— Cred că l-am văzut în local… Câţi ani putea să aibă, ce ziceţi?

— N-aţi avut cum să-l vedeţi, pentru c-a venit imediat după ce-aţi plecat dumneavoastră. A venit şi mi-a comandat un *White Horse* dublu. M-am şi mirat că bagă-n el atâta alcool dimineaţa. Vorbea stricat franţuzeşte… „De-aia se şi întâmplă atâtea accidente, străinii nu ţin seama, beau, nu le pasă”, a comentat René după ce-a plecat domnul. Avea accent englezesc. Chiar semăna… Anglo-saxon. Toarnă-n ei cum se scoală. Mănâncă zdravăn şi beau.

— Era deci cu maşina?

— Toţi străinii vin aici cu maşina!… Valea St. Imier e vestită în toată lumea! Şi nu numai prin caii noştri, cum ar vrea să insinueze unii. Unde mai găseşti păduri de brazi ca la noi?! Şi ce brazi?! Munţi sunt peste tot, da’ golaşi! Piatră. Te uiţi şi nu vezi decât piatră. Ce frumuseţe o fi asta?

— Ce credeţi, câţi ani avea domnul acela?

— Cam treizeci şi cinci-treizeci şi şase… Cam aşa. Mi-a zis că vă ştie de la televizor. E actriţa Gretti King. Precis se-

ntoarce când o să-şi dea seama că n-are jacheta.

Acum totul era dar: Wic fusese acela care agăţase jacheta în cuier, iar apoi atrăsese atenţia bătrânei, spunându-i că aş fi uitat jacheta acolo.

Da, Fipsi a avut perfectă dreptate, tipul a făcut din mine ce-a vrut... Ştia că sunt legată de mâini şi de picioare, că nu voi apela la poliţie pentru a mă debarasa de el, şi, ca să nu se demaşte, mi-a servit povestea cu pistolul pe care l-a băgat special în cutie. În cutie, ca să-l poată *găsi.* Pistolul şi permisul de conducere al doamnei Krebs cu fotografia mea lipită grosolan acolo.

Şi deodată mi-am dat seama despre ce fotografie era vorba! Doamne, cum de nu sesizasem până atunci? Când Wic mi-a arătat permisul şi mi-am văzut fotografia lipită în locul aceleia a doamnei Krebs, ceva m-a şocat, dar pericolul - un pericol nou pentru mine - pe care îl crease falsul, conştiinţa, deodată evidentă, că aş putea fi acuzată astfel de furtul Rolls-ului m-au absorbit atât de puternic, încât nu m-am mai putut gândi la altceva. Mai mult, nici nu mă întrebasem cel puţin de unde luaseră *ei* o fotografie de-a mea! De altfel, Wic nici nu-mi dăduse timp să gândesc. Mi-a servit că-i Willy Collon de la *San Francisco News* şi mi-a câştigat cu abilitate încrederea, apoi m-a presat cu bateria, cu instalaţia de aer condiţionat... Şi toate acestea pe fundalul descoperirii pistolului, care mă buimăcise total. Vorbele lui hazoase, comparaţiile năstruşnice fuseseră perdeaua de fum în spatele căreia îşi ascunsese adevărata sa faţă! Şi eu, ca o idioată ce sunt, i-am crezut toate balivernele, şi nu numai că m-am dat în mâinile lui, făcându-i jocul, dar m-am şi culcat cu el, spunându-mi că, astfel, sunt apărată mai bine, că numai aşa îi voi putea povesti toate prin câte trecusem. Dar de ce aleseseră *ei* tocmai fotografia aceasta, în care eram foarte tânără? O făcusem la Bucureşti, chiar în preziua examenului la Conservator... Am mers împreună cu Victor - n-avea nici el fotografii - la un atelier pe Calea Victoriei, a cărui vitrină îl

expunea pe Radu Beligan lângă un bebeluş cu poponeţ rotofei. Fotograful ne-a întrebat ce dorim şi Victor i-a răspuns „Cafea cu lapte”. Aşa ne-am împrietenit cu meşterul, ne-a aşezat alături şi ne-a făcut fotografiile pe acelaşi clişeu. „Dumneavoastră tăiaţi fotografia în două şi fiecare îşi ia partea pe care o merită”, ne-a spus el. Aşa am şi făcut, dar şi eu, şi Victor am păstrat şi câte o fotografie în care eram amândoi. Aflându-mă încă în Statele Unite, îi scrisesem mamei şi o rugasem să-mi trimită fotografia aceea la San Francisco, dar ea mi-a răspuns că îl decupase pe Victor încă demult şi nu mai ştie ce-a făcut cu el, e o prostie să mă mai gândesc la ce-a fost, o rătăcire de fapt. A rupt-o, asta a făcut. I-am cerut să-mi trimită partea mea şi mi-a trimis-o. Păstram fotografia pe televizor, într-o ramă mică… Le-a fost mai la îndemână şi ei au preferat-o altora mai recente, dar care trebuiau căutate.

XIV

Eram frântă de oboseală, făcusem peste 400 de kilometri, până la gheţarul Ronului mai rămăseseră aproape 80, dar de la Innertkirchen urma să străbat una din cele mai sinuoase şosele ale Elveţiei, care urca la peste 2 400 de metri, şi eu mă simţeam complet sleită de puteri. Noaptea nedormită îşi spusese cuvântul, am oprit într-un refugiu şi m-am întins pe iarbă.

De la Courlelary o luasem înapoi spre Tavannes, tăiasem drumul spre Biel, iar de acolo la Thun mersesem pe autostradă, în afară doar de o porţiune de vreo douăzeci şi ceva de kilometri, între Lyss şi Berna, care nu era terminată. Şoseaua de ocolire fusese însă foarte bună, rar

când coborâsem sub 120 de kilometri pe oră. Oprisem în Thun să scot nişte bani şi vorbisem cu *San Francisco News.* Rolls-ul înghiţea pur şi simplu benzina, mereu mă trezeam cu indicatorul de la tabloul de bord coborând spre zero, dar eu ştiusem dinainte că voi telefona la San Francisco! Scoaterea banilor fusese doar un pretext, pentru că în poşetă mai aveam aproape 250 de franci.

Spre surprinderea mea, centralista redacţiei mi-a spus a domnul Willy Collon nu mai lucrează la ei de aproape şase luni. Am întrebat-o dacă nu ştie cumva unde aş putea să-l găsesc, mi-a zis că nu ştie, are grijile ei, vrea să afle întâi unde a întins-o bărbatu-su, dar, din câte a auzit, Willy Collon şi-ar fi dat demisia.

Pe drum, Fipsi mi-a spus că sunt o mare proastă, o proastă incorigibilă, dacă mai am îndoieli că derbedeul ăla de Wic nu-i amestecat în complot, când lucrurile sunt cât se poate de clare, jacheta şi numele de Gretti King sunt cele mai bune dovezi. „Sunt convinsă, mi-a zis ea, că Wic s-a aflat tot timpul în spatele tău! Împreună cu bărbatul-de-la-*Bristol Café.* Asta-i tipul care l-a aşteptat mai jos de Gstaad cu maşina! A ştiut, bineînţeles, dinainte că Wic o să te ducă acolo, la capătul viaductului, ca să te scape, vezi doamne, de cadavru! Aşa se şi explică de ce nu l-ai întâlnit pe drum şi de ce nu l-ai găsit nici la cele două hoteluri! Unde a dispărut? Altfel cum a putut să dispară?! Spune!”

Nu i-am răspuns, o voinţă în afară de mine mă mâna spre gheţar, eram aproape sigură că-l voi găsi acolo pe Wic.

Nu ştiam încă ce înseamnă acest „acolo”, în faţa ochilor mei se desena un vârf de munte acoperit cu gheaţă, ce strălucea orbitor în soare, şoseaua ducând până în marginea crestei, pe o platformă, un grup de oameni admirând gheţarul şi, printre ei, Wic. Cu imaginea aceasta, o imagine aproape concretă, m-am ridicat de pe iarbă şi am pornit mai departe.

Un timp, drumul a fost destul de acceptabil, şi eu am ţinut mereu Rolls-ul la 100-120 de kilometri pe oră, dar

după Innertkirchen şoseaua a devenit ceva mai îngustă şi în special a început să urce tot mai sus, şi mai sus, printr-un defileu care trebuia să fie al Aar-ului. Peisajul era din ce în ce mai sărac, am intrat într-un tunel foarte lung, când am ieşit afară lumina strălucitoare a soarelui se reflecta orbitor în cascadele râului Aar.

Urcam şi urcam, parcă spre cer, am trecut pe lângă oglinda de apă a unui lac înconjurat de munţi, ale căror vârfuri erau albite de zăpezi veşnice, şi după câţiva kilometri am intrat în trecătoarea Grimsel. Drumul era dificil şi aglomerat cu maşini din toate colţurile Europei, un zănatec de italian mergea de vreun sfert de oră în spatele meu, încercând mereu să mă depăşească, deşi marcajul şoselei interzicea o asemenea manevră, iar din faţă curgeau maşini aproape fără încetare.

Gheţarul Ronului a apărut de după un viraj în toată grandoarea, dar până la poalele lui mai era drum de făcut. Am încercat să găsesc un refugiu liber, ca să scap de italianul din spate, a fost imposibil: toate erau înţesate cu maşini, oprite pentru răcirea motoarelor încinse de urcuşul acela teribil.

În faţa gheţarului se desfăşura nu numai o platformă de unde puteai admira naşterea Ronului, ale cărui ape, provenite din topirea lentă a giganticei căpăţâni de gheaţă, cădeau spre ameţitoare adâncimi, dar şi un adevărat *business* turistic, începând cu vânzarea de ilustrate şi terminând cu magazine de suveniruri, instalate chiar şi în galeria de un alb imaculat, săpată în interiorul gheţarului.

Am băut acolo o cafea dublă, l-am căutat pe Wic peste tot şi am ieşit afară dârdâind de frig. Pe o terasă săpată în stâncă, la câteva sute de metri mai jos, văzusem un hotel şi, gândindu-mă că Wic ar fi putut să se oprească aici pentru a rămâne mai mult timp în preajma gheţarului, m-am îndreptat într-acolo.

Hotelul se chema *Belvedere,* nume întru totul îndreptăţit; după ce fata de la recepţie a terminat cu grupul de

englezoaice, toate în jur de şaptezeci de ani, dar cu mâinile pline de brăţări şi inele, am întrebat-o dacă nu cumva există în hotel un pasager cu numele de Willy Collon.

— Nu, mi-a răspuns ea, dar domnul Collon a lăsat un mesaj telefonic în cazul în care l-ar căuta o duduie. Un moment, s-a scuzat fata şi mi-a întins un bileţel pe care l-a scos dintr-un sertar al ghişeului.

L-am citit dintr-o privire, chiar acolo, în faţa recepţiei:

> „Nu mă căuta, am impresia că te voi găsi tot eu, Wic.”

I-am mulţumit fetei şi am plecat însoţită de cuvintele lui Fipsi: „Ei, ce ţi-am spus?! Când ai să te convingi în sfârşit că eşti o mare idioată?!” Am trimis-o dracului, ea a rămas tăcută o vreme, dar după ce am terminat de coborât serpentinele şi am ieşit pe şoseaua aproape dreaptă ce ducea la Interlaken, am auzit-o sfătuindu-mă: „Supraveghează oglinda retrovizoare, sunt sigură că se ţine de spatele tău o maşină! Tu nu vezi că *ei* îţi cunosc fiecare pas?! De unde au ştiut că ai să vii la gheţar?! Când ai plecat din Zürich, au aflat, să zicem, că te-ndrepţi spre Geneva pentru că ai reţinut un bilet la concert şi camera la hotel *Mon-Repos*… Apoi ai vorbit c-un benzinar, cu altul, cu fata de la *Automobile Club de Suisse*… Bondocul ţi s-a băgat pe gât şi ţi-a făcut itinerarul, sfătuindu-te s-o iei spre valea St. Imier… Acolo n-au putut s-o cumpere pe babă, sau mai curând nici n-au încercat, dându-şi seama, din câteva vorbe aruncate, că stăpâna bistroului n-o să se preteze la o înscenare murdară, oricât i s-ar plăti, şi atunci Wic a montat povestea cu jacheta… De gheţarul Ronului n-a ştiut însă nimeni! Dar absolut nimeni! Asta nu-ţi spune nimic? Şi-apoi nici nu-i nevoie să te gândeşti prea mult, Wic recunoaşte singur: «… *am impresia că te voi găsi tot eu*». Păcat că n-ai întrebat la ce oră ţi-a fost trimis mesajul… Ai fi reuşit să-ţi dai seama unde te aflai în momentul respectiv şi dacă

direcţia ta putea fi dedusă în clipa aceea. În sensul că te îndrepţi spre gheţarul Ronului”…

Cuvintele lui Fipsi îmi treceau pe lângă urechi; aveam tot timpul sentimentul că dintr-un minut în altul se va întâmpla ceva catastrofal. Încercam să scap de senzaţia asta, care începuse să mă domine încă de pe serpentinele repezi ale trecătorii Grimsel, dar nu reuşeam.

Şi la venire, câtă vreme drumul fusese oarecum drept, şi apoi la întoarcere, mă uitasem mereu în oglinda retrovizoare, mi se păruse uneori că o maşină sau alta se ţine după mine, însă, în cele din urmă, temerile mele fuseseră nejustificate. Pe autostradă, supravegherea spatelui era o treabă mult mai la îndemână, nu, nici acolo nu reperasem pe nimeni.

Şi, deodată, cele văzute în faţă m-au umplut de groază: o maşină a poliţiei şi doi motociclişti blocau intersecţia şoselei, legitimând pe toţi ocupanţii maşinilor. Nu mai era nicio scăpare, am oprit la rând. Chiar dacă aş fi intrat brusc în depăşire şi aş fi încercat să fug, m-ar fi prins la intersecţia cealaltă, de lângă Interlaken, care fusese şi ea blocată probabil.

Tot ce aveam de făcut era să dau drumul la radio, pentru ca muzica aceea, căci muzică fusese, să mă prefacă din nou într-o aţă, într-un fir de păianjen şi poate că, de data aceasta, întins tot mai mult şi mai mult, firul n-o să reziste şi eu voi dispare în două direcţii contrare. Aşa este, frica fizică doare mai tare ca orice, laşitatea a oprit mâna şi eu mi-am spus că este imposibil ca poliţia să nu stabilească nevinovăţia mea.

„De unde ştii că pe tine de caută?! a spus Fipsi deodată. Dacă te-ar căuta pe tine, ar veni de-a dreptul la Rolls, n-ar legitima toată lumea!” „Poate au doar semnalmentele mele… numele…” „Asta numai Wic a făcut-o! El te-a denunţat!” „Imposibil! am refuzat să cred. Nu, Wic nu-i în stare de-o asemenea mârşăvie!” „În orice caz, fi atentă, nu te trăda cu nimic, poliţiştii iau lecţii de psihologie, îşi dau

imediat seama când ceva nu-i în ordine!” m-a prevenit Fipsi şi a avut dreptate.

Poliţistul m-a salutat ducând mâna la cască şi, în timp ce-mi cerea paşaportul, a aruncat o privire în interiorul maşinii.

— În ce direcţie vă îndreptaţi? m-a întrebat el.

Am ezitat o clipă, gândindu-mă ce să spun.

— Spre Berna, am răspuns.

S-a uitat la mine pentru a mă compara probabil cu fotografia din paşaport şi l-am auzit remarcând:

— Sunteţi palidă… Nu vă simţiţi bine?

— Da, am puţină febră.

— De unde veniţi?

— De la gheţarul Ronului, am răspuns, gândindu-mă că cel mai bun lucru era să spun adevărul.

— N-aţi luat pe nimeni pe drum?

— Nu, cum o să iau?! am protestat.

— Se mai întâmplă… Nu v-a făcut nimeni semn? Un bărbat înalt, cam de un metru optzeci şi doi, blond, ochi albaştri, îmbrăcat într-un costum sport, gri?

Erau semnalmentele lui Wic, şi eu probabil am tresărit, pentru că poliţistul m-a întrebat imediat:

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, nu! am negat energic şi am adăugat cât mai firesc: Mi-am adus aminte de o cunoştinţă din Statele Unite. A avut un accident de maşină…

— Cine n-are azi un accident de maşină?! Deci n-aţi văzut pe drum un asemenea bărbat?

— Nu. Şi nici n-am fost atentă, am răcit probabil la gheţar, era îngrozitor de frig.

— Vă mulţumesc, puteţi pleca.

„Ei, vezi, nu pe tine de caută, ci pe el!” a spus Fipsi cu răutate. „Du-te dracului!” am înjurat-o ca să mă descarc pe cineva.

La intrarea în Interlaken am oprit la o staţie de benzină, am cumpărat o hartă a oraşului şi am început s-o examinez în maşină, căutând Rugenparkstrasse. Oraşul nu este prea

mare, cozile celor două lacuri, Brienz şi Thun, se unesc chiar în mijlocul lui, am găsit repede strada şi drept punct de reper am luat cel de-al doilea pod peste râul Aar.

În vreme ce pătrundeam în oraş, m-am uitat la ceasul de la bordul maşinii: se făcuse şase şi un sfert şi eu m-am întrebat ce să fac mai întâi. Mă simţeam atât de obosită, încât abia ţineam volanul în mâini; aveam impresia că dacă o să mănânc - pentru că de cu seară nu pusesem nimic în gură - şi o să beau din nou o cafea tare, o să-mi revin cât de cât. Am hotărât să mă duc întâi acasă la Meran şi abia după aceea să mănânc undeva.

Intrând pe Rugenparkstrasse, am oprit Rolls-ul ceva mai departe şi am luat-o pe jos. Era o stradă liniştită şi verde, cu vile vechi, cele mai multe trădând opulenţă. Când m-am apropiat de numărul 47, nu mi-a venit să cred ochilor: în faţa mea se găsea garajul Rolls-ului. Şi uşa, şi zidul… Am făcut câţiva paşi şi, aruncându-mi privirea asupra casei, am constatat că mă aflam de fapt în faţa vilei domnului Krebs. Nu, nu era nicio îndoială! Bine, dar eu mă găseam la Interlaken, şi nu la Zürich. Doamne, doar n-am înnebunit!

M-am întors la garaj şi am căutat broasca. Când să scot cheile din poşetă, în spatele meu a răsunat o voce de copil:

— Tanti, pe dincolo se intră în vilă. Aici e garajul.

Era un băieţel de vreo opt ani, pe bicicletă, de-aia nici nu-l auzisem venind. Am dat din cap, nefiind în stare să scot nicio vorbă, şi el a continuat:

— Degeaba o să sunaţi, domnul Meran nu este acasă.

Am zâmbit neîncrezătoare.

— De unde ştii tu? l-am întrebat, mângâindu-l pe căpşorul cu păr mare şi blond.

— Cum să nu ştiu?! locuiesc în vila de-alături.

— Aaa, am spus în sens că am înţeles şi am adăugat: Îmi pare foarte rău…

— Trebuia să telefonaţi mai întâi!… a remarcat puştiul.

— Da, ai perfectă dreptate, sigur să trebuia să telefonez mai întâi! Cum te cheamă?

— Erich Dross, s-a prezentat el, înclinând scurt capul.

— Îmi pare bine, Erich, eşti un băiat nu numai foarte drăguţ, dar şi inteligent, am spus şi, cuprinzându-l de umeri, am pornit cu el pe stradă. De cât timp ai bicicleta asta atât de frumoasă?

— Ooo, o am de un an! Am avut alta înainte… Nu mai e aşa de frumoasă, mi-a zgâriat-o Tini, uitaţi-vă ce mi-a făcut la aripă, mi s-a plâns Erich, arătându-mi o zgârietură lungă pa vopseaua argintie a aripii din faţă. A venit cu viteză şi a intrat în mine. Cu toţi face aşa. Ca să ne obişnuim cu accidentele, spune. Lui Otto i-a strâmbat ghidonul, şi Otto era cât pe-aci să rămână lat pe asfalt. „Ce tot plângi? i-a zis Tini. Eşti asigurat! O să iei despăgubiri… Gata, nu sunt morţi, deblocaţi circulaţia!” Mereu face pe agentul de circulaţie, şi mi-a zis că tata i-a promis un motoraş la bicicletă.

— Cel mai bun lucru este să nu vă mai jucaţi cu el, l-am sfătuit şi am spus ca şi când mi-aş fi adus aminte: Trebuia să-i fi lăsat vorbă domnului Meran că l-am căutat.

— Dar nu v-am spus că nu este nimeni acasă?!…

— Cum, absolut nimeni? Nici soţia?

— Domnul Meran este divorţat. Demult.

— Am înţeles… Oare când l-aş putea găsi? Nu ştii cine ar putea să-mi spună?

Erich a ridicat din umeri, gândindu-se o clipă.

— Nimeni, a zis el. Domnul Meran e mereu plecat, tata mi-a spus că are procese… E avocat domnul Meran. Dumneavoastră tot pentru un proces aţi venit?

— Nu, am venit să-i transmit ceva. Probabil e plecat cu maşina, nu? Şi sunt sigură că are o maşină frumoasă!…

— A noastră e şi mai frumoasă! a făcut Erich cu mândrie. E un Maserati! Iar un Maserati e un Maserati, ştie oricine! A domnului Meran e doar Mercedes…

Mi-am luat rămas bun de la el şi am înconjurat întreg pătratul de străzi, ca să ies la Rolls fără să fiu văzută de Erich. Eram decisă să încerc cu orice preţ cheia la uşa

garajului şi, pentru a nu mă întâlni din nou cu puştiul, am coborât cu maşina spre podul de peste Aar, spunându-mi că el nu va rămâne mult timp poate pe stradă.

Ceea ce văzusem acolo nu era deloc în ordine, este imposibil ca două case să fie identice. Chiar dacă, să presupunem, au fost construite de acelaşi arhitect. Bine, casa, dar şi grilajul de fier, şi pomii?!... Uşa garajului nu mai era cea de pe vremuri, ci una modernă, rabatabilă... Exact uşa de la garajul demnului Krebs. Vopsită într-un maron închis...

Şi mi-am adus aminte că uşa masivă a vilei din Zürich avea, printre ornamente, chiar în centru, două capete de buldogi. Nu pot suferi rasa asta de câini, ei mi-au produs întotdeauna oroare şi eu mă şi strâmbasem la unul din capetele acelea sculptate în lemn, în timp ce aşteptam în dimineaţa aceea să mi se deschidă uşa.

Când îi spusesem puştiului, pentru a-l trage de limbă, că domnul Meran are desigur o maşină frumoasă, avusesem aproape certitudinea că el va răspunde: „Da, are un Rolls-Royce! Şi încă Excalibur!” N-a fost aşa. Dar ce puteau să însemne, ce semnificaţie aveau oare acele două vile identice? Una la Zürich, alta la Interlaken, la aproape 150 de kilometri distanţă una de cealaltă? Să fie o simplă întâmplare? Imposibil! Le uneau brutal Rolls-ul şi cadavrul lui Meran. Aici era ceva care îmi scăpa. De ce nu fusese băgat în Rolls cadavrul altcuiva? De ce tocmai cadavrul lui Meran, a cărui vilă era identică aceleia a domnului Krebs?

M-am chinuit un timp cu întrebări ce decurgeau unele din altele, şi cărora nu le puteam găsi niciun răspuns, şi am urcat din nou spre Rugenparkstrasse. Ca şi data trecută, am oprit maşina la o oarecare distanţă de vila lui Meran, am parcurs restul drumului pe jos, lăsând perechea care mergea înaintea mea să se îndepărteze, şi, cum puştiul nu se vedea nicăieri, am încercat, în timp ce inima îmi bătea cu putere, să introduc cheia în broască. Nu intra. M-am uitat, orificiul era obturat cu un băţ de chibrit. „Asta ce

poate să însemne?” m-am întrebat, apoi, prefăcându-mă că mi-au scăpat cheile jos, m-am aplecat să le ridic şi m-am convins că nu venea nimeni pe stradă.

Curtea nu era prea mare, pomii şi verdeaţa de lângă grilaj mascau vila într-o oarecare măsură şi am constatat în scurt timp că uşa masivă din lemn de stejar avea în centrul ornamentaţiei două capete de buldogi. Am sunat şi am apăsat pe mâner. Spre surprinderea mea, uşa a cedat. O curiozitate teribilă mă îndemna să intru, însă teama că uşa aceasta deschisă ar putea constitui o capcană a fost mai puternică.

Întorcându-mă la maşină, regretam nespus că nu reuşisem să-mi înving teama. În definitiv, îmi spuneam, cursa cea mai terifiantă îmi fusese întinsă: cadavrul lui Meran se afla în portbagajul meu… Întregul complot era el însuşi o cursă imensă. Ceva mai groaznic, mai compromiţător decât telegrama de azi-noapte nu putea să urmeze. M-am hotărât să mănânc undeva şi să mă întorc; aveam tot timpul în faţa ochilor holul vilei din Zürich, sau mai bine zis pereţii aceia tapetaţi în întregime cu timbre.

Începuse să se întunece, am aprins luminile de poziţie şi asta mi-a sugerat ideea de-a cumpăra o lanternă. Eram aproape de centru, am oprit imediat, ca nu cumva să se închidă magazinele. Unul cu electrice era chiar peste drum şi eu mi-am ales o lanternă care să încapă în poşetă, dar în acelaşi timp cu un fascicol luminos foarte puternic. „Este tocmai bună pentru a da o lovitură la o casă de bani!” a spus râzând vânzătorul.

Am găsit un restaurant prin apropiere şi primul lucru pe care l-am cerut chelnerului a fost să-mi arate unde aş putea să mă spăl. Simţeam o nevoie teribilă să fac un duş, mi-am răcorit îndelung faţa, care îmi ardea de oboseală, pentru un moment m-am simţit ceva mai înviorată, dar numai atât, un moment. Am hotărât să iau o cameră la hotel şi abia după aceea să mă duc la vila lui Meran.

Iniţial, mă gândisem să nu rămân la Interlaken, mi-am

dat seama însă că a continua drumul, şi încă noaptea, îmi va fi de-a dreptul peste puteri. Făcusem aproape şase sute de kilometri, în urechi auzeam continuu vâjâitul maşinilor, prin faţa ochilor îmi zbura tot timpul marcajul şoselelor; stând pe scaun, la masă, aveam senzaţia că mă aflu în mers cu maşina. Din cauza serpentinelor, mâinile îmi erau parcă smulse din umeri, mă durea spatele, cu toate că schimbasem mereu poziţia spătarului, picioarele îmi zvâcneau din vreme în vreme, ca şi când m-ar fi lovit cineva sub genunchi pentru a-mi controla reflexele. Nu închisesem un ochi toată noaptea, cei aproape şase sute de kilometri fuseseră un efort prea mare pentru mine, mai ales că eu condusesem la regimuri ridicate de viteză, încordată mereu ca un odgon. Şi toate acestea pe fondul celor întâmplate cu Wic. Era chiar de mirare că nu intrasem în vreo maşină sau nu zburasem peste parapet la unul din virajele acelea înspăimântătoare.

După ce am mâncat, am bătut o cafea şi un *brandy,* ca să mă înviorez un pic, şi m-am oprit la hotel *Krone.* Nu pot să spun că duşul m-a remontat, dar în timp ce apa rece îmi biciuia corpul m-am gândit că Meran fusese omorât probabil în casă, aşa se şi explica faptul că uşa nu era încuiată.

Problema era însă alta: să mă duc cu Rolls-ul la vilă, sau să iau un taxi care să mă lase în apropiere? Un Rolls, chiar pe o stradă de oameni bogaţi ca Rugenparkstrasse, atrage imediat atenţia, naşte întrebări... Nu e greu să-ţi aminteşti unde ai văzut un Rolls-Royce staţionând! Şi, totuşi, mi se părea că cel mai bun lucru ar fi să-l am la îndemână, nu ştiu de ce aveam sentimentul că va trebui să fug de acolo. Am hotărât să mă duc cu maşina, cu toate că eram conştientă că, oricum, voi fi nevoită să mă întorc la hotel, deci fuga mea nu va fi una reală, eficientă.

Lumina becului din stradă se filtra anevoie prin coroanele copacilor, uşa vilei era cufundată într-un întuneric aproape total. Am apăsat pe mâner şi, simţind cum cedează, m-am

strecurat înăuntru. În casă era o linişte mormântală, de nicăieri nu se auzea nici cel mai mic zgomot, în afară doar de cel al inimii mele, care bătea nebuneşte în piept.

Am rămas un timp nemişcată, ca şi când la primul pas m-aş fi prăbuşit într-un hău fără margini. Apoi am deschis încet poşeta, ca să scot lanterna. Mâna a întâlnit pistolul. Atingerea lui mi-a dat parcă siguranţă, încredere. Am apucat lanterna, dar n-am îndrăznit s-o aprind, dominată deodată de senzaţia că lumina ei mă va descoperi cuiva care pândeşte în întuneric.

Înăuntrul vilei din Zürich, în stânga şi în dreapta uşii, erau montate două oglinzi de înălţimea unui om, învingându-mi în cele din urmă teama, am acţionat butonul lanternei. Fascicolul de raze a izbucnit dur, sfâşiind întunericul, şi eu m-am văzut reflectată întruna din oglinzi. Nu mai exista nicio îndoială, vila aceasta reproducea sau, mai curând, era aievea casei lui Krebs!

„Cum o să fie casa lui Krebs, când el locuieşte la Zürich, iar tu te afli la Interlaken?! Ce, ai înnebunit?!” am auzit-o pe Fipsi apostrofându-mă. „Poate”, am spus şi, urcând cele câteva trepte spre hol, am îndreptat fascicolul lanternei spre unul din pereţii acestuia. Era tapetat cu timbre. „Ei, acum ce mai ai de zis?! am întrebat-o pe Fipsi. Un asemenea hol e probabil unic în lume! Cui să-i mai vină o asemenea idee de a tapeta pereţii cu timbre?!”

M-am uitat cu atenţie, erau, ca şi la Zürich, timbre veritabile, acoperite cu o pojghiţă de lac, şi nu tapet imprimat, aşa cum fusesem tentată să cred când intrasem în dimineaţa aceea în holul vilei lui Krebs, ca să duc valizele la maşină. Şi pentru a mă convinge definitiv, am început să rad cu marginea ascuţită a lanternei pojghiţa de lac. De fapt făceam un semn, cu gândul dement de a-l căuta apoi în acelaşi loc în holul vilei din Zürich.

Plimbând fascicolul lanternei prin încăpere, am recunoscut canapeaua enormă, în faţa ei măsuţa lungă, în stil florentin, şi cele patru fotolii în jur, toate din piele bej,

apoi scara care ducea la etaj, aceeaşi scară din stejar sculptat, în vârful căreia auzisem atunci, coborând şi îndată oprindu-se, paşii doamnei Krebs; apoi piedestalul cu un cap de fetiţă în marmură, uşa pe care au dispărut în seara aceea Elsa şi domnul Krebs, lăsându-mă să-i aştept în antreu…

Era un birou foarte frumos, dominat de un cămin enorm, în faţa căruia era aşternută o blană de urs alb; rafturi pline de cărţi, strânse în decursul câtorva generaţii, acopereau în întregime pereţii, în colţ se afla o masă de lucru, cu două fotolii de piele… Totul era într-o ordine desăvârşită, nimic nu arăta că poate chiar în biroul acesta s-a produs o crimă. Dar poate nici nu s-a produs în birou…

Am ieşit şi am luat-o pe scări. Uşa de sus era şi ea descuiată, mi-am dat imediat seama că acolo se afla dormitorul. Patul mare din mijlocul camerei fusese lăsat nefăcut, la marginea lui se găsea o pijama bărbătească, apoi lumina lanternei s-a reflectat într-o oglindă mare, ovală, stil rococo, ca şi patul de altfel; alături, într-o ramă, era fotografia unei femei goale, cu un corp armonios, frumos proporţional, parcă mai văzusem undeva picioarele acestea prelungi, femeia se aflase cu spatele, ea întorsese doar umerii şi faţa spre obiectiv.

— Dumnezeule! am exclamat eu groază. Dar asta sunt eu!

Mâna care ţinea lanterna a început să tremure şi, simţind că mă voi prăbuşi dintr-o clipă în alta, am căutat marginea patului. Nu se poate! Nu, imposibil! N-am pozat nimănui goală! „Mi s-a părut, femeia aceea e cu totul altcineva!” am spus în şoaptă şi am încercat să-mi umezesc gâtul uscat. Doamne, nu mai aveam nici salivă!

Am încercat să mă liniştesc şi, fără să-mi dau seama ce fac, am început să mă dezbrac.

Eram goală, voiam să ridic lanterna pentru a lumina din nou femeia din fotografie, dar n-am îndrăznit. Am rămas acolo, pe marginea patului, cu ochii aţintiţi în vid, cu hoarde

de gânduri care veneau şi plecau pustiindu-mă, poate zece minute, poate o oră, poate chiar mai mult.

În cele din urmă m-am ridicat hotărâtă şi, cu ajutorul lanternei, m-am uitat în oglindă. M-am întâlnit acolo cu propria-mi privire, de care fugeam cât puteam de o bună bucată de vreme. Nu, nu erau ochii mei! Erau doi ochi aparţinând altcuiva. Doi ochi străini, goi, goi ca şi această casă enormă şi goală şi în care încercam să mă mint că nu sunt eu cea din fotografie. Era nasul meu, gura mea, gâtul, umerii, sânii… Totul era al meu, străini erau doar ochii.

M-am aşezat din nou pe marginea patului şi din nou am vrut să mă uit la fotografia din ramă. Mâna care ţinea lanterna n-a mai vrut să mă asculte.

Mă îmbrăcam încet, fiecare mişcare părându-mi-se o povară căreia cu greu îi puteam face faţă, când am auzit un zgomot ca un scrâşnet pătrunzător şi prelung, un zgomot bizar, cavernos parcă, venind din direcţia holului. Am stins lanterna şi, scoţând pistolul din poşetă, am rămas la pândă. Eram hotărâtă să trag în plin în oricine ar apărea pe uşă, iar ultimul glonte să-l rezerv pentru mine. Ce rost mai avea să trăiesc?! La ce-mi mai trebuia viaţa asta a mea eşuată, ce mai puteam face cu ea?!

Am ascultat un timp cu atenţia încordată, dar nu s-a mai auzit nimic. M-am ridicat şi, apropiindu-mă de perete, am luat fotografia de acolo. Era cât se poate de reuşită, până şi porii pielii se vedeau conturaţi… Şi lumina lanternei a descoperit pe neaşteptate câteva cuvinte scrise în marginea de jos a fotografiei:

> „Ţie, Arthur, pentru totdeauna a ta,
> Gretti”

Peste putinţă! Era scrisul meu!

Am vrut să strig: „Nu, nu se poate!”, dar n-am reuşit să articulez niciun sunet măcar. Şi doar ştiam că buzele mele se mişcaseră! Trebuia să strig, strigătul acesta era pentru

mine ca un pai salvator, am făcut o nouă şi înverşunată încercare şi am fost covârşită de sentimentul că pierdusem pentru totdeauna facultatea de-a vorbi.

Simţeam nevoie de aer, am început să respir adânc, ca după o fugă epuizantă de câţiva kilometri. Atrase de fotografie, privirile au întâlnit în locul ei un ecran vaporos. Am început să plâng, încet, fără lacrimi, şi m-am lăsat să cad gelatinoasă pe pat.

Mi-am revenit după un timp, după cât timp anume nu pot să-mi dau seama, năpădită de roiuri de gânduri ce se ştergeau reciproc, împletindu-se unele cu altele şi mai ales cu un murmur incoerent şi a cărui perfidie m-a făcut să mă cutremur de groază. „Dumnezeule, am spus, cine mă va salva? Eram singură în această lume, în această lume străină, cine m-ar putea ajuta aici?! Singura speranţă era în mine…”

M-am îndârjit, adunându-mi toate forţele, şi am privit fotografia lucid. „Bine, dar ăsta era dormitorul meu din San Francisco!” am exclamat uimită. Nu, nu exista nicio îndoială: recunoşteam perfect dulapul de haine, un colţ al patului… Fusesem surprinsă în timp ce mă îndreptam spre dulap; umerii, capul erau întorşi, ca şi când mi-aş fi adus deodată aminte că am uitat ceva în baie. Numai că faţa mea era destinsă, se vedea chiar o anumită gingăşie întipărită pe ea.

„Dar ce să caute aici această fotografie făcută la San Francisco? m-am întrebat fără să vreau. Fipsi, tu nu spui nimic?” „Complotul! Complotul porneşte încă de-acolo! mi-a răspuns ea. Poate tocmai de aceea se găseşte Wic în Elveţia!…” „Bine, dar tu spuneai că Wic nu-i Willy Collon!” „Sigur că nu-i. Dar e din San Francisco! De-aia şi cunoaşte el aşa de bine tot ce ţi s-a întâmplat acolo! Şi de unde ştii că bărbatul-de-la-*Bristol Café* nu-i şi el american?!” „Se prea poate”, am acceptat.

Spunându-mi că fotografia trebuie luată şi distrusă, am scos-o din ramă, am prefăcut-o în bucăţele şi le-am băgat în

poşetă. „Ia vezi în baie, mi-a şoptit Fipsi, poate şi acolo-i ceva… Caută în baie, caută peste tot, nu te grăbi!”

Baia era alături şi, da, Fipsi avusese dreptate: pe cristalul de deasupra chiuvetei se afla demachiantul meu *Lindo,* crema mea de noapte *Jeunesse.* Le-am strâns şi, convingându-mă că nu mai era nimic care să-mi aparţină, m-am întors în dormitor.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost cămaşa de noapte pe una din pernele patului. Am recunoscut-o imediat după dantela bogată a corsajului şi într-o clipă am avut imaginea magazinului din San Francisco de la care o cumpărasem. Am luat-o de pe pernă, ea mai păstra mirosul corpului meu. Prezenţa ei era concretă, materială, aşa cum concrete şi materiale fuseseră fotografia, demachiantul, crema de noapte.

Am căutat peste tot, în dulap, apoi în scrin am mai găsit câteva lucruri de-ale mele: o fustă, două furouri, pantalonii bej, bluza cu dragoni şi alta pe care o cumpărasem la Zürich, galben-pai… Le-am strâns şi am coborât în hol, ca să le împachetez în ceva. Era acolo o uşă care ducea probabil la dependinţele casei şi eu mi-am spus că este imposibil să nu găsesc o geantă de voiaj sau ceva asemănător.

Mă îndreptam spre uşa aceea, când am auzit venind din stânga vocea lui Wic:

— Bună, surioară!

Curios, nu m-am speriat şi nici n-am tresărit cel puţin. M-am întors doar brusc şi l-am căutat cu lanterna. Stătea pe canapeaua aceea enormă, picior peste picior.

— Ei, vezi, te-am găsit! a spus el zâmbind ironic.

— Victor, m-am trezit spunând implorator, ce vrei tu de la mine?

— Să te scap din povestea asta idioată, care îţi stă tot atât de bine ca unui câine cuşca hingherului! Unii mor şi nu reuşesc să aibă şi ei o poveste în viaţă… O poveste cât de mică, mor fără nicio poveste. La naiba, tu te-ai băgat în

două, şi încă ce poveşti!… De poveşti din astea nici dracu’ n-are nevoie!

— Bine, dar nu-i adevărat, nu eu l-am omorât pe Meran!

— Dar lucrurile din braţele tale sunt adevărate sau nu?

— Wic, mă uit la ele şi nu-mi vine să cred…

— Într-o zi ai să vezi o maşină năpustindu-se peste tine, n-o să creezi că-i maşină şi ea o să te strivească pe caldarâm!…

M-am aşezat în fotoliu şi am început să plâng. După un timp am spus printre sughiţuri:

— Wic, nu mai pot. Nu mai pot, înţelege!… Mă duc să mă predau la poliţie.

— Opreşte avionul, vin cu tine, fetiţo! a zis el râzând.

— Wic, te rog, nu-ţi bate joc de mine! l-am implorat.

— Dar tu de mine nu ţi-ai bătut joc?! Mi-ai turnat o herghelie de cai verzi pe pereţi şi eu, ca un idiot de treizeci şi trei de ani, care are impresia că a început să se priceapă la oameni şi a plecat în lume ca să-i înveţe mai bine, am rumegat câlţii pe care mi i-ai băgat tu în gură! I-am rumegat şi era să-mi vărs maţele peste hoitul iubitului tău! Ai crezut că eşti colosală… Nu eşti deloc! Tot ce ştii e să cânţi la vioară şi să te culci c-un bărbat. Dar în loc de cap ai o chiuvetă în care se spală oricine! Şi-n special maică-ta!…

— Ajunge, Wic! Te rog, ajunge! Da, eu l-am omorât pe Meran. M-a părăsit şi eu m-am răzbunat. Telegrama e cea mai bună dovadă! Telegrama, cămaşa mea de noapte din dormitorul lui… Desuurile, fusta, bluzele… Şi mai ales nudul meu la el pe perete! Tu m-ai recunoscut desigur în fotografia aceea! Doar m-ai văzut de-atâtea ori goală! Ai sărutat fiecare părticică a pielii!… Da, eu i-am trimis telegrama aceea, implorându-l să nu mă părăsească şi în acelaşi timp ameninţându-l că sunt în stare de orice… Era doar iubitul meu, cum ai spus! Am locuit împreună la *König Hotel* din Basel, la motelul *Croix d’or* din Neuchâtel… Dar de ce nu-mi amintesc nimic despre el? Şi încă ceva, Wic: de ce vila asta a lui seamănă ca două picături de apă cu vila

domnului Krebs din Zürich? În Rolls-ul căruia a fost băgat cadavrul lui Meran?

— Iar umbli cu şomoioage de paie?

— Dar tu cu ce umbli?! Tu cine eşti, Wic?

— Ha-ha! a râs el. Eu sunt o zi de noiembrie. O zi de noiembrie cu numele de Willy Collon. Poate ai mai auzit de numele ăsta?! Sau el nu-ţi spune nimic?

— Şi vrei să te cred? Tu poţi să-mi spui orice. Pe Willy Collon îl cunosc doar după semnătura din ziar! Da, am auzit, era un critic rafinat…

— …şi cumpărat de Heeb. În povestea mea tot el m-a băgat. Şi când am deschis ochii - în viaţă totul e să-i deschizi, la timp! - şi-am văzut că sunt gata să-l concurez pe Kermak la umplut cu oameni lăzile de gunoi, am tras pe dreapta şi-am băgat în marşarier. Bine, dar stai, nu despre asta era vorba… O să-ţi reamintesc îndată: ai fost bisată, ai cerut voie să cânţi o melodie folclorică românească, ai amintit de George Enescu şi de *Rapsodia română…* Tu înţeleseseşi probabil, sau ai intuit doar, că un artist care n-are o ţară în spatele lui, care nu reprezintă pe nimeni… Şi ai executat o bucată cu nume de pasăre, care a stârnit ovaţii.

— *Ciocârlia.*

— Exact!

— Nici acum nu te cred, am spus oftând.

— Ce nu creezi?

— Că eşti Willy Collon. S-a scris în ziar despre ce-ai povestit tu.

— *O.K.* Ridică-ţi de pe ochi scufiţa, poate paşaportul meu o să te convingă în cele din urmă! şi mi-a întins paşaportul. Acolo ai să găseşti de toate, chiar şi *de ce* m-am născut. Noi, americanii, suntem ai dracului de scrupuloşi cu hârtiile!

Într-adevăr, era el, am examinat fotografia, proiectând asupra ei lumina lanternei, capsele erau neatinse şi, citindu-i semnalmentele, am spus deodată speriată:

— Victor, te caută poliţia!

— Pe Victor Hugo poate. Şi pe bună dreptate…

— Te rog, crede-mă, am insistat şi i-am povestit cum mă chestionase poliţistul de la intersecţia şoselelor nr. 6 şi 11.

— Mă confundă c-un hipopotam zburător, a spus el cu indiferenţă.

— Dar în bistroul de pe valea St. Imier ce-ai căutat? În bistroul din Courtelary?

— Poate într-o viaţă trecută… Tu eşti cu reîncarnările…

— Şi totuşi bătrâna te-a descris exact cum eşti!

— Uite, mi-ai aflat slăbiciunea: mor de plăcere s-aud o babă făcând cuiva portretul vorbit! Dar că ţineam un pian între dinţi nu ţi-a spus?

— Nu, dar erai c-o maşină.

— Trasă de un câine olog.

— Tu ai fost acela care a-nscenat povestea cu jacheta, cu…

— Surioară, aruncă-mi tumul Eiffel în spinare, că-l suport mai uşor!

„Nu-l crede, se ascunde iar după vorbe, se înveleşte cu ele!” mi-a şoptit Fipsi la ureche.

— Cum ai nimerit aici? De unde ai ştiut adresa lui Meran? l-am întrebat deodată în tăcerea care se lăsase între noi.

— Când mi s-a prezentat amicu’, el a ţinut să-mi dea şi o carte de vizită. Avea vreo opt în portvizit… Partea proastă la tine e că fiecare piatră ţi se pare bolovan!…

— Bine, Wic, bine… am spus sleită de puteri.

L-am întrebat după o pauză:

— Cum se face însă că vila în care ne găsim este identică, dar absolut identică cu vila lui Krebs din Zürich? Şi de ce tocmai cadavrul lui Meran, şi nu al altcuiva, a ajuns în Rolls-ul lui Krebs?

— Pentru că ai fost trăsătura lor de unire. Fetiţo, tu altceva spune-mi! Când te-am văzut eu *de-atâtea ori goală?* Când ţi-am sărutat *fiecare părticică a pielii?* Parcă aşa ai zis, nu?

Am rămas tăcută. Da, ştiam,. Există o boală care se cheamă alienaţie sau alienare mintală… Lucrurile

ajunseseră la paroxism, trebuia să întreprind un pas hotărâtor, care să mă salveze, dacă acest cuvânt mai putea însemna ceva pentru mine. Şi în bezna aceasta s-a aprins deodată o licărire infimă de speranţă.

— Wic, am spus încet, ai zis că vrei să mă scapi din povestea asta idioată… Cum? am întrebat cu teamă.

— Prin tine. Trebuie să te duci la poliţie, altă soluţie nu există! Să te duci singură, înainte ca ei să te prindă!

— Asta şi vreau. Sunt hotărâtă. Acum, imediat.

— În sfârşit, am auzit nişte vorbe care n-au călcătură de raţă!

— Bine, atunci tu pentru ce-ai venit aici?

— Ca să văd dacă se mai poate face ceva. Am crezut aproape tot ce mi-ai povestit noaptea, dar când am citit telegrama, am luat foc. Apoi, dimineaţa…

Fipsi îmi şoptise „Nu-l crede, minte!” şi eu l-am întrerupt:

— Unde-ai dispărut, că nu te-am găsit?

— Am fost în hotelul la care te-ai oprit şi tu. Am văzut de la fereastră Rolls-ul, însă eu îl avertizasem pe amicul de la recepţie că-i crăp capul dacă scoate o vorbă. Mi-a spus că n-ai rămas decât o oră, ţi-a făcut un *nes* şi ai plecat spre Zweisimmen. Am bănuit că te-ai dus să mă cauţi la gheţarul Ronului şi ţi-am transmis un mesaj telefonic la hotel *Belvedere.* Am judecat corect, pentru că, sunând după-amiază, mi s-a spus că ai trecut pe acolo şi ai luat mesajul.

— Şi cum ai ajuns la Interlaken?

— Cu trenul, cum era să ajung?! Autostop fac de plăcere… Sculându-mă dimineaţa, am început să cred din nou în cuvintele tale şi mai ales în tine. Te-am întors pe o parte, pe alta, m-am uitat la cusături şi mi-am spus că nu eşti în stare să omori un om. Iar dacă totuşi da, atunci mi-aş fi dat seama încă din momentul în care am scos pistolul din cutia de bord…

Aducându-mi aminte că uitasem pistolul pe pat, l-am întrerupt şi l-am rugat să mi-l aducă de acolo.

— Crede-mă, i-am cerut să mă înţeleagă, nu sunt în stare

să urc scările şi mai ales să intru din nou în camera aceea.

— Bine, dă-mi lanterna! Am fost ziua aici…

I-am dat-o, dar în aceeaşi clipă m-a cuprins teama de a rămâne singură în holul acela imens.

— Merg cu tine, am zis şi m-am ridicat din fotoliu.

Pistolul era acolo unde îl lăsasem şi, văzând lângă el rama goală, Wic mi-a spus că nu este în regulă.

— Un lucru nu pricep: cum poţi să minţi atât de perfect şi în acelaşi timp să comiţi prostii atât de enorme! Ai scos fotografia şi-ai rupt-o… Bun. Dar rama asta de ce-ai lăsat-o pe pat? Ia-o de-aici şi fă cu ea ce vrei să faci şi cu lucrurile pe care le-ai strâns din camera asta. Treaba ta, nu mă priveşte.

Am coborât în hol şi, aprinzându-şi o ţigară, Wic a reluat, clătinând din cap:

— Nu, nu, ceva nu-i în ordine… Toată istoria asta şchioapătă pe undeva. Dimineaţa mi-a părut rău că telegrama aceea m-a scos din sărite, că te-am lovit… Dracu’ s-o ia de treabă, nici acum nu-mi vine să cred… Ori poate tu stăpâneşti atât de bine arta de-a disimula şi laşi să se vadă exact ce-ţi convine, iar ce nu, ascunzi sub douăzeci şi unu de lacăte? În orice caz, mie mi-ajunge, a spus el şi s-a ridicat din fotoliu. Gretti, te rog înţelege-mă…

— Cum ai spus? Gretti?! Gretti mi-ai spus?!

— Dar cum vrei să-ţi spun?! Sau poate ai pretenţia că eşti Germaine Krebs, surioară?

— Da, tu eşti acela care ai pus la cale întregul complot! Acest complot monstruos… De ce, Victor, de ce? I-am implorat să-mi spună. Peruca, cheile de contact, apoi la bistro…

— Opreşte, fetiţo, c-ai luat-o razna de tot! La dracu’, doar nu te-i fi hotărât să susţii că nu eşti Gretti King? Ar fi o tâmpenie cum nu s-a mai pomenit!

— Wic, dar tu ştii foarte bine: eu sunt Irina Băicuş! Doar ai scris despre mine!

— Irina Bai… - iartă-mă, n-am reţinut - vei fi fiind la tine

în ţară!...

N-am spus nimic, pentru că n-am găsit forţele necesare şi nici n-aveam ce să mai spun. Între noi s-a lăsat o tăcere crispată. Şi deodată Wic s-a îndreptat cu hotărâre spre uşă.

„Ce ţi-am spus?! a izbucnit Fipsi. Acum te-ai convins!” „Da, ai avut perfectă dreptate”, am articulat cu greu, gândindu-mă la ceea ce avea să urmeze. Tot timpul mă gândisem cu spaimă la ceea ce avea să urmeze.

Pe spatele hărţii Interlakenului era tipărit un prospect cu obiectivele turistice din împrejurimile oraşului şi eu citisem acolo că şoseaua spre Lauterbrunnen, o staţiune montană la vreo treizeci de kilometri depărtare, străbate o regiune deosebit de pitorească prin sălbăticia aspră a munţilor, constituindu-se, aproape în întregime, din viaducte şi tuneluri. Era exact ce-mi trebuia şi eu m-am îndreptat într-acolo.

Mergeam încet, scormonind cu privirile în conul de penumbră al farurilor, bucuroasă că nu întâlnisem nicio maşină pe drum. Lauterbrunnen era punctul terminus al şoselei, pe platoul din vârful muntelui mai exista o staţiune; dar la ea nu se putea ajunge decât cu un trenuleţ cu roţi dinţate, şi apoi se făcuse aproape două noaptea.

Întâlnind un refugiu, am tras maşina acolo, decisă să înfrunt din nou mirosul de nesuportat al cadavrului şi, evident, lucrurile nu se rezumau doar la miros. Am tras aer în piept, mi-am astupat nasul şi gura cu batista, am deschis capacul şi, fără să mai pierd timp, am început să verific buzunarele hainei. În afară de câteva monede, nu se mai găsea nimic în de.

Întorcându-mă cu spatele, am încercat să respir adânc, ghemul pe care îl simţisem tot timpul în gât n-a vrut însă să dea înapoi şi am început să vomit. Fusese şi duhoarea de vină, dar în special ideea că va trebui să caut şi în buzunarele pantalonilor.

Teama că ele ar putea conţine ceva compromiţător

pentru mine, ceva poate chiar mai compromiţător decât telegrama, m-a determinat să-mi încordez la maximum voinţa şi să fac şi operaţia asta. Nu dintr-o singură dată, lucrul acesta mi-a fost peste puteri; după fiecare buzunar am fost nevoită să vomit din nou şi din nou. În buzunarul din spate am găsit un carnet de cecuri şi, nefiind capabilă de un nou efort, l-am introdus într-unul din buzunarele hainei.

Eram atât de istovită, încât, aşezându-mă în fotoliu, am rămas inertă mai bine de o jumătate de oră, fără să fiu în stare să fac nici cea mai mică mişcare sau să mă gândesc cel puţin la ceva, şi chiar m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva am murit. Revenindu-mi puţin, mi-am adus aminte că mai rămăsese un rest de băutură în sticla de *pepperment* şi, într-adevăr, cele câteva înghiţituri mi-au pus sângele în mişcare.

Lucrul cel mai greu fusese făcut, am şters bine cu batista pistolul, am dezlipit apoi fotografia mea de pe foaia permisului doamnei Krebs şi l-am făcut bucăţele, după care am distrus şi telegrama adresată lui Meran. Mai rămânea să le arunc într-o prăpastie cât mai adâncă.

Am parcurs câţiva kilometri şi, ajungând pe un pod suspendat între două tuneluri, am oprit la mijlocul lui. Zgomotul înfundat al unei căderi de apă mi-a spus că locul este cât se poate de potrivit. M-am aplecat peste parapet şi, aprinzând lanterna, am încercat să-mi dau seama ce distanţă era până jos: fascicolul luminos s-a pierdut undeva în întuneric.

Am aruncat în vidul ce se căsca sub mine pistolul, rama în care fusese fotografia, lanterna, rămăşiţele telegramei şi ale permisului de conducere… Prăpastia era atât de adâncă, încât zgomotul produs de lovirea pistolului sau a lanternei de stâncile de pe fund n-a reuşit să ajungă la mine.

Mă puteam declara mulţumită, numai că operaţiunea cea mai dificilă abia urma: trebuia să car până la marginea

parapetului acumulatorul acela imens şi să-l fac şi pe el să dispară. Mi-am pus mănuşile de automobilist ce se găseau în cutia bordului, dar rămăşiţele de puteri care mă mai ţineau pe picioare n-au fost în stare să lupte cu imensa greutate şi am căzut în genunchi.

Am rămas un timp în poziţia asta, mi-am tras răsuflarea, apoi, mişcând acumulatorul când de un colţ, când de altul, am reuşit în cele din urmă să-l urc pe pragul uşii, iar de acolo să-l răstorn pe asfalt. Nu ştiu câte kilograme putea să aibă, mie însă îmi apărea ca un monstru; târându-l centimetru cu centimetru aproape, aveam impresia că târăsc de fapt cadavrul lui Meran.

„Acum totu-i în regulă, am auzit-o pe Fipsi spunând, dar dacă Wic dă un telefon la poliţie, atunci te-ai ars!” în vocea ei descifrasem o anumită răutate, inflexiuni de satisfacţie rea, şi n-am mai putut stăpâni ura care mocnea în mine încă demult. „Scârbă! am izbucnit strigând cu duşmănie şi, cu ultimele puteri, m-am repezit la geamantan. Tot timpul ai fost împotriva lui Victor! Mereu mi-ai băgat în cap fel de fel de prostii!” Am scos-o afară, am zdrobit-o cu tocul pantofului într-o nestăpânită furie şi, aruncând-o în întunericul hăului, am simţit o uşurare imensă.

XV

Fusesem condusă în camera comisarului de serviciu, care, se vede, terminase tocmai de povestit o anecdotă, sau în orice caz ceva foarte vesel, dactilografei, ce-şi avea biroul alături de-al lui, pentru că aceasta, la intrarea mea, abia reuşise să-şi stăpânească râsul. Comisarul era mult mai tânăr decât ea, când l-am văzut am crezut că

înnebunesc, atât de bine semăna cu Willy Collon. Mă şi aşteptam să spună: „Vezi, surioară, iar ne-am întâlnit”. Ochii îi erau însă alunecoşi, iar în colţul buzelor îi flutura tot timpul, ca un steag, un zâmbet de superioritate ironică.

— Nu, nu înţeleg, a zis comisarul, scuturând din cap, ce înseamnă *am un cadavru în maşină?*

— Îmi este foarte greu să dau explicaţii chiar în momentul acesta… Sunt multe, foarte multe de spus… Şi în special greu de explicat. *Acum* îmi este imposibil. Tot ce vreau este să mă duceţi la închisoare, sau unde vreţi dumneavoastră, numai să mă pot odihni câteva ore.

— Deci, cadavrul acesta este opera dumneavoastră? Daţi-mi, vă rog, paşaportul! a cerut el, întinzând mâna.

— Nu, nu este opera mea! am negat cu hotărâre şi am deschis poşeta, pentru a scoate paşaportul din ea.

— Atunci ce caută el în maşina dumneavoastră? Cui aparţine cadavrul?

— Lui Arthur Meran. Mi l-a băgat cineva în portbagaj.

Comisarul a făcut un semn din cap în sens de „Ei, asta-i! …” şi a continuat să examineze paşaportul filă cu filă.

— Văd că sunteţi stabilită la Zürich… Înseamnă că toată povestea s-a întâmplat acum, noaptea, la Interlaken?

— Nu, *acum* m-am hotărât eu. Dacă nu veneam *acum,* eram poate în stare… Nu mai ştiu nici eu ce eram în stare. Tot ce vă rog este să faceţi formele… care sunt necesare şi să mă odihnesc câteva ore.

— Staţi puţin! m-a oprit el. Dacă spuneţi că nu dumneavoastră l-aţi omorât pe acest Arthur Meran, eu nu vă pot reţine! Trebuia să vă fi odihnit la hotel… Bine, am înţeles… şi s-a întors spre dactilografă: Doamna Traube, aş zice să ne faci la toţi câte-o cafea tare şi să-i dăm drumul. Să mergem la maşină, domnişoară! mi s-a adresat comisarul ridicându-se. Ce maşină aveţi?

— Un Rolls-Royce.

Comisarul a fluierat a uimire.

— Nu-nu, nu-i maşina mea! am spus. Este a domnului

Ervis Krebs din Zürich. A plecat în America Latină, iar eu, pe timp de o lună, îi înlocuiesc secretara. Pot fi acuzată de furtul maşinii? l-am întrebat deodată.

— Unde se aflau cheile Rolls-ului?

— La mine. Mi le-a dat domnul Krebs. I-am condus la aeroport - a plecat cu soţia - şi el mi-a spus: *Bine că ne-am reîntâlnit, restul nu contează,* şi să duc maşina în garaj. N-am dus-o. Am plecat cu ea la Geneva.

— Din moment ce nu s-a depus nicio plângere împotriva dumneavoastră şi este adevărat că el va dat cheile… nu puteţi fi acuzată încă de furt. Un moment, s-a scuzat comisarul. A deschis o uşă ce răspundea într-o cameră vecină şi a strigat cuiva care se afla acolo: „Gata, băieţi, avem afară un Rolls cu un mort înăuntru!”

Am descuiat portbagajul şi, scoţând cheile din broască, pentru a lua din maşină portvizitul lui Meran, l-am rugat pe comisar să ridice el capacul, eu nu mai rezist să văd încă o dată cadavrul.

Când m-am întors, l-am găsit cu faţa strâmbată din cauza mirosului. Oprisem încă de pe şoseaua spre Lauterbrunnen instalaţia de aer condiţionat; până făcusem un duş, strânsesem lucrurile în valiză şi achitasem camera la hotel, durase un timp, în drum spre poliţia din Interlaken simţisem duhoarea infiltrându-se din ce în ce mai puternic în habitaclul maşinii.

— Dar cu foarfeca asta ce dracu’ e-aici? l-am auzit pe comisar întrebându-se. Şi s-a întors spre mine, încercând să glumească: L-aţi tuns?

Un fior de gheaţă mi-a trecut prin şira spinării: nu văzusem nicio foarfecă în portbagaj… Să fi fost în carpetă? Intrigată, am făcut câţiva paşi şi am aruncat o privire înăuntru. Era o foarfecă de mărime mijlocie… Dumnezeule, dar era foarfeca mea! Avea un vârf rupt… încercasem să scot dopul unei sticle şi vârful lamei cedase…

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat comisarul, cercetându-mă cu privirea.

— Nu, foarfeca asta n-a fost în portbagaj! am spus cu hotărâre.

Doi bărbaţi, ducând un aparat fotografic cu bliţ şi tot felul de genţi, se apropiaseră de noi şi comisarul li s-a adresat:

— Vreau să ştiu, şi încă urgent, tot ce poate spune această maşină şi mai ales cadavrul din portbagaj! Martin, s-a întors comisarul spre cel mai înalt dintre ei, cheamă-l imediat pe doctorul Rieder şi daţi-i drumu' la treabă! apoi m-a întrebat: Din câte înţeleg, aţi umblat la cadavru? Văd c-aveţi un portvizit în mână…

— Da, am recunoscut, am vrut să văd cui aparţine.

Afară se luminase aproape de ziuă, comisarul a scos paşaportul din portvizit şi a aruncat o privire fugitivă peste paginile lui.

— La adresa aceasta aţi fost? s-a interesat neutru comisarul, arătând paşaportul lui Meran, şi a adăugat cu zâmbetul de superioritate ironică ce-i reapăruse pe faţă: Altfel nu v-aţi găsi la Interlaken!…

M-am gândit că n-avea niciun sens să neg, impresiunile mele digitale vor fi descoperite cu siguranţă în vila din Rugenparkstrasse, şi am tresărit cu putere: în vilă, în interiorul maşinii, pe capacul portbagajului… se aflau nu numai impresiunile mele digitale, ci şi ale lui Wic! Iar asta însemna, în cazul în care îl căuta într-adevăr poliţia, că va fi şi el implicat!…

— Am fost. Am găsit uşa descuiată, dar pe nimeni în casă. Am crezut că nu este vorba de Meran… că doar paşaportul aparţine acestuia. Că de fapt avocatul Meran trăieşte.

— Bun, bun, dar asta nu schimba cu nimic datele problemei: cadavrul era cadavru, indiferent cui aparţinea! Să mergem înăuntru! m-a invitat comisarul.

— Domnule Winder, i s-a adresat cel care începuse să fotografieze din diferite unghiuri interiorul portbagajului, al habitaclului, doriţi acum pozele?

— Le doresc ieri! Martin să se ocupe de valiză!

Am intervenit energic:

— Valiza, vă rog foarte mult, să fie deschisă în prezenţa mea! Mereu apar lucruri pe care eu nu le-am luat cu mine de-acasă!… Să se facă un inventar! Cu mine de faţă!

— Cum apar lucruri pe care nu le-aţi luat de-acasă? s-a mirat comisarul şi a adăugat: Este dreptul dumneavoastră să cereţi… Veţi asista la inventarierea valizei… A conţinutului poşetei…

— Este foarte bine aşa… am spus şi m-am dus la maşină să iau valiza cu mine, gândindu-mă că cine ştie ce surprize fuseseră introduse în ea, şi o transpiraţie rece mi-a invadat fruntea. Dar nu, înainte de a pleca de la hotel controlasem fiecare lucru în parte şi mai ales cele descoperite în vila lui Meran.

— Pot să v-ajut? s-a oferit comisarul să ducă valiza şi a adăugat: Fiţi sigură că n-o să introduc pe drum niciun cadavru în ea!…

N-am spus nimic, l-am însoţit tăcută în direcţia biroului şi abia aici am vorbit:

— O să vă povestesc şi o să vedeţi câtă dreptate am.

— Asta şi vreau!…

Ne aşteptau cafelele. Aprinzându-mi ţigara, am văzut cum îmi tremură mâinile şi m-a cuprins o senzaţie îngrozitoare de panică. Nu reuşeam să-mi scot din cap imaginea foarfecei, mereu mă întrebam, fără să pot găsi un răspuns, ce semnificaţie putea ea să aibă acolo, lângă cadavru. Comisarul mi-a spus să încep şi eu mi-am dat seama că îmi tremură şi vocea, nu numai mâinile.

Vorbeam rar, încercând să mă concentrez cât mai mult cu putinţă pentru a nu scăpa niciun amănunt care să conducă la concluzia că cele ce mi se întâmplaseră fuseseră puse la cale de către bărbatul-de-la-*Bristol Café*. Eram atât de obosită, încât adesea apucam cu mâinile marginile scaunului, strângându-l până când durerea devenea insuportabilă, dar tocmai durerea aceasta îmi făcea bine.

Ştiam, comisarul nu mă dusese să mă odihnesc undeva,

ca să profite de starea mea de oboseală, el anume nu mă lăsase să dorm câteva ore. Şi-ar fi putut să mă lase cel puţin acolo, pe scaun, doamne, ce n-aş fi dat pentru o oră-două de somn! Mă gândisem întâi să refuz a vorbi, însă nerăbdarea de a clarifica, de a clarifica în primul rând pentru mine substratul întregului complot, fusese mai mare decât nevoia de somn. Şi apoi eu nu puteam să las nesupravegheată valiza nici măcar un minut.

Când m-am întors la cele petrecute la *Bristol Café,* l-am văzut pe comisar enervându-se:

— Un moment! m-a întrerupt el. Sunteţi o femeie care poate stârni interesul oricărui bărbat, ştiţi asta şi singură… De ce n-am presupune…

— Nu-nu, am respins eu cu hotărâre ideea şi am continuat: Totul a fost gândit până la cel mai mic amănunt! I-am cerut chelnerului să-mi comande un taxi, dar acesta mi-a zis că telefonu-i defect. Prima minciună. Aşa i s-a şi creat bărbatului de la masă posibilitatea de-a mă acosta afară, la uşă! Timiditatea, timbrul cald şi plăcut al vocii au vrut să-mi inspire încredere, privirea plină de suferinţă a fost şi ea o punere în scenă!

— Se prea poate, a concedat comisarul, dând gânditor din cap.

— Cum s-ar explica altfel că tocmai la *Adlerhotel im Park* mi s-a umblat prima dată în maşină? Terminasem aproape de mâncat, când l-am văzut apărând pe terasă. S-a uitat drept în direcţia mea, ca şi când ar fi fost absolut sigur că mă găseşte la masa aceea, m-a salutat printr-o înclinare a capului şi eu m-am surprins răspunzându-i. N-a fost un răspuns ca între doi cunoscuţi, mai curând o jumătate de răspuns, dar totuşi un răspuns. Ar fi putut să profite şi să vină la masă, n-avea de unde să ştie că răspunsul meu fusese involuntar, dar n-a făcut-o. S-a aşezat în partea opusă a restaurantului şi după puţin timp a dispărut. Ceruse probabil ceva de băut… Am crezut că mă aşteaptă în faţa hotelului. Nu l-am găsit. În schimb, la parcare mă aştepta

prima surpriză. În timp ce descuiam uşa, am văzut geamantanul pe fotoliul din stingă, iar eu îl lăsasem pe canapeaua din spate. Deci, cineva umblase la maşină! Portiera din dreapta o descuiasem eu, simţisem clar deblocarea clanţei, am înconjurat Rolls-ul şi am încercat fiecare portieră pe rând: erau încuiate. Veţi spune poate că înainte de-a părăsi maşina am căutat ceva în geamantan şi că de fapt eu fusesem aceea care îl adusese pe fotoliul din faţă. Uitaţi-vă însă ce se întâmplă: fiindu-mi cald cu peruca pe cap, am scos-o la un moment dat şi am pus-o pe fotoliul din stânga; gestul cel mai simplu posibil, pentru că mă aflam la volan. Deci peruca ar fi trebuit să se afle dedesubtul geamantanului. Ei bine, n-am găsit-o acolo. Deşi, când închisesem Rolls-ul la plecare, o văzusem pe fotoliu şi, gândindu-mă la imaginea dezagreabilă pe care o oferă aruncată acolo, vrusesem s-o ascund undeva. Dar îmi fusese prea foame. Şi apoi, sinceră să fiu, mi-am spus că într-un Rolls-Royce îţi poţi permite orice. Am mutat valiza la loc pe canapeaua din spate şi am trecut lângă ea, ca să controlez dacă nu-mi lipseşte ceva. Aşa am găsit peruca aruncată pe jos.

— Din geamantan aţi constatat vreo dispariţie sau nu? m-a întrebat comisarul.

— Îmi dispăruseră mănuşile. Şi cele albe, de vară, şi cele de seară. Cum am deschis geamantanul mi-am dat seama că se umblase în el. Aşezasem rochia de seară cu decolteul în sus… Normal, aşa se aşază orice rochie… O haină bărbătească la fel… Or eu am găsit-o pusă invers. Iar mănuşile nu erau nicăieri. Le luasem cu mine, asta ştiam cu precizie, printre primele lucruri pe care le pusesem în geamantan fuseseră mănuşile. Aşa a dispărut prima serie de mănuşi. M-am oprit la Murten, am cumpărat de acolo nişte mănuşi foarte drăguţe, mai ales cele de seară erau reuşite, însă pe drumul între Murten şi Geneva mi-au dispărut şi acestea. Oprisem în faţa hotelului *Mon-Repos* din Geneva, i-am dat unui *boy* valiza să mi-o ducă în cameră…

Aşa mi-am adus aminte de punga cu mănuşi: o pusesem deasupra valizei. Era o pungă din plastic, cu numele magazinului imprimat cu albastru. Am căutat amănunţit prin toată maşina, dar punga nicăieri.

— V-aţi oprit undeva pe drum? a întrebat comisarul.

— Da, am oprit pe autostradă, la un restaurant-pasarelă, ca să beau o cafea. Când a venit chelnerul, mi-am adus aminte că trebuia să mănânc… Dar nu despre asta e vorba, e vorba că, ridicând la un moment dat ochii, l-am văzut la câteva mese distanţă de mine pe bărbatul-de-la *Bristol Café.* Nu mai exista niciun dubiu, mă urmărise tot timpul. M-am prefăcut că nu l-am observat şi un timp am privit pe geam, urmărind circulaţia de maşini. Când am revenit, nu mai era în local. Se înţelege, apariţia lui m-a pus în alarmă, era a treia oară când îl întâlneam de când plecasem din Zürich…

— O clipă, vă rog, m-a întrerupt comisarul. Eu am reţinut doar două întâlniri. Cea de la *Adlerhotel im Park* din Baden şi aceasta, la restaurantul-pasarelă.

— A mai existat una, la Möhlin, bineînţeles şi ea cu implicaţii; o să vă povestesc îndată. Cum spuneam, alarmată, m-am uitat prin maşină; dar n-am sesizat, pentru moment, dispariţia pungii cu mănuşi. Până la Geneva n-am mai oprit, şi nici n-aş fi avut unde, aşa că mănuşile nu avuseseră cum să dispară decât atunci când mă aflasem în restaurant. Dar iată şi cele întâmplate la Möhlin… Trecând prin localitate, am văzut un local frumuşel chiar în şosea şi, cum simţeam nevoia unei cafele, am oprit. Restaurantul avea ferestre mari, larg deschise, şi eu mi-am ales o masă de unde să pot ţine sub observaţie maşina pe care o lăsasem peste drum. La parcare. Bineînţeles, controlasem mai întâi fiecare portieră în parte. După puţină vreme, la masa mea s-a invitat o pereche destul de ciudată, ea mi-a distras atenţia de la Rolls, dar la un moment dat l-am văzut pe bărbatul-de-la-*Bristol Café* strecurându-se printre maşinile de la parcare. Coborâse dintr-un Peugeot… Şi eu

am ştiut că la maşină mă va aştepta o surpriză. Într-adevăr, întorcându-mă la Rolls, am găsit peruca deasupra valizei şi nu dedesubt, unde o ascunsesem, încă la Baden, ridicasem geamantanul, mutat pe canapeaua din spate, şi o băgasem sub el! Am controlat portierele. Erau de neclintit! Ei, ce părere aveţi?

— Evident, sunt indicii care conduc la impresia că va urmărit cineva şi că acel cineva era în posesia unor chei ce se potriveau la maşină, a spus comisarul.

— Acel cineva este bărbatul-de-la-*Bristol Café!* Iar povestea cu peruca este abia începutul. Am descuiat uşa, dar când să mă urc la volan, chiar în momentul în care introduceam primul picior, am văzut jos, lângă pedala de acceleraţie, o cheie de contact. Care nu fusese acolo când încuiasem maşina! Comparând-o, mi-am dat seama că este identică aceleia de pe lanţ şi mi-am zis că este vorba de cheia de rezervă de la contactul Rolls-ului. Cum apăruse? M-am minţit că ajunsese acolo prin cine ştie ce întâmplare, căzuse probabil din cutia de bord… - cu toate că aceasta este exact în partea opusă - şi, de fapt, n-o observasem eu. Ceea ce era imposibil. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Am dormit la *König Hotel* din Basel, portarul a dus Rolls-ul în garajul subteran şi apoi tot el mi l-a adus la plecare. Mi l-a adus şi mi-a întins o cheie de contact pe care mi-a spus că a găsit-o lângă pedala de acceleraţie. L-am întrebat dacă o văzuse acolo cu o zi mai înainte şi mi-a răspuns că nu, n-o văzuse. Era şi el contrariat, deoarece maşina fusese încuiată.

— Poate era cheia pe care aţi descoperit-o la Möhlin?

— Şi eu mi-am spus acelaşi lucru… Cheia descoperită la Möhlin o pusesem într-un buzunar al poşetei. Asta ştiam precis. Special o pusesem acolo. Ca să înlătur orice dubiu!

— Vă aşteptaţi la apariţia unei noi chei?

— Eram aproape sigură că va apărea încă o cheie.

— Bine, dar orice maşină, inclusiv Rolls-Royce-ul, este livrată numai cu două exemplare de chei!

— Ştiam asta.

— Şi? Aţi găsit cheia în poşetă?

— Nu! Dispăruse. Şi eu din nou m-am minţit. M-am minţit că *intenţionasem* doar s-o pun în poşetă şi că, în realitate, cheia descoperită de portar nu este alta decât cea de la Möhlin. Adevărata surpriză abia urma însă. A doua zi dimineaţa - petrecusem noaptea la motelul *Croix d'Or* de lângă Neuchâtel şi Rolls-ul se afla la parcare - descuind portiera, am văzut pe covoraş, lângă pedală, nu o cheie, nu două, ci trei! Trei chei de contact, absolut identice, aşezate în rând, ca soldaţii!

— Ce-aţi făcut cu de? m-a întrebat comisarul cu abia stăpânită curiozitate în voce.

— Le-am legat pe toate trei într-o batistă şi, ca să fiu şi mai sigură, le-am băgat în vârful unui pantof. Un moment, să vi le arăt, am spus şi, ridicând valiza, am aşezat-o pe scaunul din faţa mea.

De la început cheile fuseseră în pantofii bej cu maro, după ce i le arătasem lui Wic le pusesem, tot aşa înnodate în batistă, în cei negri, de seară, pe care oricum nu mai aveam să-i îmbrac. Mă uitam şi nu-mi venea să cred: cheile nu mai erau acolo. O transpiraţie rece îmi îngheţase pe frunte, m-am repezit la pantofii maro cu bej, apoi la cei albi, am băgat mâna în fiecare din ei; nemaiputând rezista, m-am lăsat în genunchi şi, înfundându-mi faţa în lucrurile din valiză, am izbucnit în hohote de plâns.

Când m-am trezit, afară era întuneric, probabil dormisem douăsprezece ore, dacă nu şi mai bine. Într-un colţ al încăperii ardea un bec slab de veioză, am vrut să mă uit la ceas şi am auzit o voce feminină chiar în spatele meu:

— Sper că vă simţiţi bine, domnul comisar Winder vă aşteaptă.

— Da, cred că da, am spus cercetându-mă. Da, cred că mă simt bine, şi am văzut o femeie îmbrăcată în halat alb aşezându-se pe pat şi luându-mi mâna ca să-mi controleze

pulsul.

După o jumătate de oră mă aflam în biroul comisarului Winder, alături de masa lui se afla o altă dactilografă, care m-a privit pe sub ochelari, şi un bărbat cu o faţă roşcată şi plinuţă pe care nu-l mai văzusem. M-am aşezat pe scaun şi comisarul a intrat direct în subiect:

— Noi am lămurit unele lucruri, pe altele o să încercăm să le lămurim împreună. Sunteţi de acord, nu?

Am confirmat printr-o mişcare a capului. Zâmbetul de superioritate ironică îi flutura acum şi mai evident în colţul buzelor, ochii săi alunecoşi alergau aproape fără încetare pe faţa mea, ca şi când mi-ar fi palpat cu ei fiecare părticică a pielii.

— Întâi v-aş ruga să-mi povestiţi când şi în ce împrejurări aţi descoperit existenţa cadavrului, mi-a cerut comisarul.

— Eram pe valea St. Imier… am început. Dormisem la *König Hotel* din Basel. Rolls-Royce-ul fusese parcat în garajul subteran al hotelului, portarul mi l-a adus abia la plecare, de la Tavannes puteam s-o iau spre Biel, dar am preferat drumul mai lung ce străbătea valea St. Imier, ca să ajung, prin Le Locle, la Neuchâtel. La un moment dat am rămas fără ţigări şi atunci m-am oprit la un bistro, la bistroul din Courtelary, şi mi-am cumpărat un pachet de *Marshal*; *Humbert* n-aveau. Când am ieşit din bistro m-am pomenit agăţată de-o bătrână oribilă…

Şi, dându-mi seama ce prostie enormă era să fac prin dezvăluirea celor întâmplate la bistro, m-am speriat atât de puternic, încât pentru câteva clipe mi s-a tăiat respiraţia. Aici, la acest bistro fusese pronunţat pentru prima oară numele de Gretti King! Iar acest nume ascundea o primejdie teribilă pentru mine, o primejdie de neînlăturat, asta ştiam cu precizie! Şi apoi, în povestea cu jacheta, Wic are o legătură directă. El îi semnalase bătrânei jacheta uitată de mine în cuier, iar asta însemna să recunosc că mai fusesem în bistroul acela, din pricina asta mi se păruse el cunoscut! Şi mai ales însemna să-i pun poliţia pe urme,

pentru că descrierea făcută de bătrână corespundea perfect cu semnalmentele lui.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat comisarul, cercetându-mă cu atenţie.

— Nu, nimic, m-am apărat. Bătrâna aceea era parcă moartea… Faţa ei uscată şi rea, mâna costelivă cu care m-a prins de braţ mi s-au întipărit atât de tare în minte… Mi-a cerut să-i cumpăr tot coşul cu zmeură, spunându-mi că am bani destui.

Din câte mi-am dat seama, comisarul nu era prea dispus să mă creadă, însă eu altceva mai bun n-aveam la îndemână.

— Deci, chipul bătrânei va sugerat ideea că în portbagajul maşini s-ar găsi un cadavru? m-a întrebat el cu un zâmbet sarcastic. Sau între cadavru şi bistro există o altă legătură?

— La această legătură voiam să ajung, am spus şi i-am povestit comisarului cum mi s-a părut că ţigările miroseau dubios, că am suspectat apoi lucrurile cumpărate la Baden, ceea ce m-a şi făcut să iau hotărârea de a le muta în portbagaj.

— Ce va izbit întâi, mirosul sau vederea cadavrului? m-a întrerupt comisarul.

— Cred că amândouă deodată. Era un miros de nesuportat!

— Atunci cum de-aţi rezistat atâtea zile acestui miros? şi comisarul a făcut un gest de parcă s-ar fi ferit de un miros neplăcut.

— Rolls-ul are instalaţie de aer condiţionat, altfel n-aş fi putut rezista, am răspuns, cu impresia că nu asta îl interesa pe comisar în primul rând şi că el n-a făcut altceva decât să pregătească întrebările care aveau să urmeze.

— Puneaţi în funcţiune aerul condiţionat numai cât timp vă aflaţi în maşină, sau şi-atunci când o părăseaţi undeva, la o parcare, pentru diverse treburi? Când vă duceaţi să mâncaţi, de pildă?

Mi s-a părut că întrebarea ascunde o cursă şi am încercat s-o evit, spunând adevărul.

— Am lăsat instalaţia să meargă chiar şi în cursul nopţii.

— În cursul nopţii, de ce? s-a prefăcut mirat comisarul.

— Ca să nu se descompună cadavrul, am spus şi m-am grăbit să-i explic: De fapt, eu n-am folosit instalaţia de aer condiţionat pentru a climatiza habitaclul maşinii, ci pentru a opri procesul de putrefacţie. Altfel, instalaţia n-ar fi fost în stare să facă faţă mirosului. Şi eu am băgat tot timpul aer îngheţat în portbagaj.

— Dar cum de-a rezistat bateria!

Aici era cursa! Aici şi vrusese comisarul să ajungă! Nu ştiam ce să răspund şi am rămas tăcută, ca nu cumva să greşesc.

— O să vă spun eu, a făcut comisarul, văzând că refuz să vorbesc. Bateria n-a rezistat. N-avea cum să reziste. Şi dumneavoastră aţi cumpărat o baterie nouă la service-ul *Aral*, de lângă restaurantul-pasarelă - de altfel bonul se află în poşeta dumneavoastră - şi n-aţi vrut să abandonaţi vechea baterie. Bateria n-avea nimic, era doar descărcată, nu? În maşină n-am găsit-o, ce-aţi făcut cu ea?

— Am aruncat-o, am spus cu nepăsare, încercând să-mi stăpânesc nervii, şi am hotărât să fac abstracţie de existenţa dactilografei. Bătea la maşină întrebările şi răspunsurile după metoda oarbă, pândindu-mă aproape tot timpul pe deasupra ochelarilor şi eu nu puteam pricepe de ce îi mai purta pe nas dacă tot n-avea nevoie de ei. Mă studia probabil şi bărbatul roşcovan care stătea alături de comisar, dar acesta o făcea cel puţin cu discreţie şi nici nu-l aveam mereu sub priviri.

— Singură aţi aruncat-o? m-a întrebat comisarul neîncrezător.

Am spus că da.

— Bine, dar o baterie ca asta cântăreşte, nu glumă! Unde aţi aruncat-o?

— Într-o margine de şosea, am spus neglijent, gândindu-

mă cu groază că întrebările lui îi aduceau tot mai aproape, şi mai aproape de ceea ce voiam să-i ascund. Presimţisem aceasta, tocmai de aceea refuzasem să răspund atunci când mă întrebase cu nevinovată mirare cum de rezistase bateria dacă instalaţia de climatizare funcţionase ziua şi noaptea.

— Puteaţi foarte bine s-o fi lăsat în maşină, nu? Nu vă încurca cu nimic. Ce rost a avut să faceţi un asemenea efort?

Ce era să-i răspund? Că mă chinuisem cu greutatea aia imensă, că o târâsem centimetru cu centimetru spre marginea parapetului, cu impresia că târăsc de fapt cadavrul lui Meran, numai ca nu cumva, prin intermediul ei, să se ajungă la service-ul din Geneva, unde mă întâlnisem din nou cu numele de Gretti King?!

— Doamna bate prea tare la maşină! am izbucnit, nemaiputând suporta.

Ţăcăniturile maşinii mă loveau parcă în creier.

— Doamnă Weks, opreşte, i-a cerut comisarul. Ai să dactilografiezi după bandă.

— Iertaţi-mă… am spus.

— Vă înţeleg… a făcut comisarul concesiv şi mi-a amintit: Îmi sunteţi datoare un răspuns… Poate doriţi puţin alcool? m-a întrebat, surâzându-mi amabil.

— Vă mulţumesc, cred că puţin alcool mi-ar face bine. Am dormit, dar n-aş putea spune că sunt cu mult mai odihnită decât azi-dimineaţă.

— *Whisky* sau *pepperment?* m-a întrebat comisarul, scoţând două sticle din sertarul biroului.

— *Whisky,* am spus, simţind un nod de greaţă la vederea băuturii verzulii din una din sticle.

Comisarul mi-a turnat în pahar şi a repetat întrebarea:

— Ce rost a avut să luptaţi cu o baterie imensă ca greutate pentru puterile dumneavoastră, câtă vreme ea stătea foarte bine în maşină? La început n-aţi vrut s-o abandonaţi şi aţi cerut mecanicului s-o pună în maşină - eu

v-am spus că noi am aflat unele lucruri - şi, deodată, aţi hotărât să vă debarasaţi de ea? De ce?

Nu aveam un răspuns şi mi-a venit să plâng.

— Nu ştiu, am spus. Nu-mi dau seama exact…

— Nu este adevărat! a făcut comisarul. V-aţi debarasat de baterie pentru că n-aţi dorit s-o vedem noi! Din ce motiv, nu ştim încă. Dar dacă o să fie nevoie, o să aflăm. Pe baza celor povestite de dumneavoastră, azi-dimineaţă, noi am reconstituit o parte din itinerarul călătoriei pe care aţi întreprins-o cu Rolls-ul şi, bineînţeles, am stabilit unele lucruri. Vă rog să povestiţi ce-aţi făcut după descoperirea cadavrului.

— M-am oprit la motelul *Croix d'Oor* de lângă Neuchâtel. Este vorba de motelul unde, a doua zi dimineaţa, au apărut în Rolls, aşezate lângă pedala de acceleraţie, în rând ca soldaţii…

— Ştiu, m-a întrerupt comisarul, cele trei chei de contact. Aţi lăsat instalaţia de aer condiţionat să funcţioneze şi în cursul nopţii? Sau asta s-a întâmplat abia în noaptea următoare?

— Nu, din prima noapte. Iar dimineaţa… adică era aproape la prânz, motorul n-a mai vrut să pornească.

— Aţi prevăzut că aţi putea rămâne în pană de curent?

— Da, dar chiar alături de motel era un service. Aşa s-a şi întâmplat, mi-au trimis maşina lor de depanare.

— De ce n-aţi cumpărat imediat o baterie? De ce aţi făcut-o abia în apropierea Genevei?

— Pentru că service-ul acela n-avea baterii de amperajul necesar, am spus şi, alarmată din nou de întrebările comisarului, am încercat să-i abat atenţia: M-am întrebat mereu când a fost introdus cadavrul acestui om în portbagaj. Întâi, mi-am zis…

— Un moment! m-a întrerupt comisarul. Mai întâi v-am ruga să ne spuneţi ce-aţi făcut la Geneva.

— Am sosit pe la cinci după-amiază, mi-am cumpărat mănuşi în locul celor care dispăruseră din maşină în timp ce

mă aflam la restaurantul-pasarelă, seara am fost la un concert, am dormit la hotelul *Mon-Repos*, unde reţinusem telefonic o cameră, iar a doua zi am plecat înapoi spre Zürich. Cu gândul ca de la Vevey să n-o iau spre Berna, ci să fac ruta Aigle-Interlaken-Luzern.

— La Interlaken, ca să controlaţi dacă într-adevăr cadavrul din portbagaj aparţine lui Meran? Nu, asta e versiunea pe care ne-aţi prezentat-o…

— Ăsta-i adevărul! am spus cu hotărâre.

— Şi?

— Şi am găsit pe Rugenparkstrasse o vilă identică, dar absolut identică cu aceea a domnului Krebs din Zürich. Identică până la cele mai mici amănunte. Acelaşi garaj… Pe uşa vilei, în centrul ornamentaţiei, două capete de buldogi. Două capete de buldogi - uf, nu pot suferi animalele astea! - se găsesc şi pe uşa vilei din Zürich! În antreu, în stânga şi-n dreapta, două oglinzi mari, de înălţimea unui om.. Lucrurile merg până acolo încât şi holul vilei lui Meran şi cel al vilei lui Krebs au pereţii acoperiţi în întregime cu timbre! Nu-nu, nu-i vorba de un tapet, de un tapet lavabil sau de o mătase imprimată… Sunt timbre veritabile! Şi totul: canapeaua enormă, în faţa ei o măsuţă lungă, în stil florentin, patru fotolii în jur, din piele bej, piedestalul cu un cap de fetiţă… Iar toate acestea şi în holul vilei lui Krebs din Zürich. Identice, dar absolut identice. Când am văzut garajul, uşa de tip basculant a acestuia…

— Să ne întoarcem puţin, mi-a propus comisarul, întrerupându-mă. Pe drumul de la Geneva la Interlaken aţi luat pe cineva în maşină?

— În maşină? am întrebat maşinal şi am vrut să duc mâna la inimă, ca nu cumva comisarul să audă bătăile ei nebuneşti. Nu, n-am luat pe nimeni, am spus.

— Sticla aceea de pe canapeaua din spate a cui este atunci?

— A mea!

— Poate mai doriţi puţin alcool? m-a întrebat comisarul

cu un zâmbet sarcastic, arătând spre cele două sticle ce rămăseseră pe masă, şi a continuat: Dacă ar fi fost a dumneavoastră, aţi fi preferat *pepperment,* şi nu *whisky…*

De-abia atunci mi-am dat seama câtă perfidie conţinuse propunerea comisarului, cât de prefăcută fusese amabilitatea lui.

— Este sticla mea. A fost tot ce am putut să răspund.

— La întretăierea şoselelor 6 şi 11 aţi declarat poliţiştilor - vă amintiţi, nu? - că veniţi de la gheţarul Ronului. Este adevărat?

— Da, este adevărat.

— Deci nu v-aţi îndreptat direct spre Interlaken, aşa cum ne-aţi spus, ci v-aţi dus întâi la gheţar. Curioasă treabă… Cu alte cuvinte, vizitarea gheţarului - sau poate aţi vrut să-l congelaţi acolo pe Meran? - era mai importantă pentru dumneavoastră decât a stabili dacă într-adevăr cadavrul aparţinea lui Meran sau nu!

Am rămas tăcută, aşa cum rămâi tăcut în faţa profesorului, când n-ai de unde să găseşti un răspuns. Întâi, întrebările comisarului vizaseră bateria, ca prin ea să ajungă la service-ul din Geneva, iar de acolo la numele de Gretti King, înscris în bonier. Îi dejucasem planul. Acum întrebările comisarului îl aveau în vedere pe Wic, iar eu eram hotărâtă, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla, indiferent de consecinţele pe care le-aş fi putut suporta, să nu-i dau voie să se atingă de Wic nici măcar cu un deget! Chiar dacă toate acestea porniseră de la el, Wic era nevinovat, şi n-are importanţă ce s-a întâmplat la bistro cu jacheta şi că-i spusese bătrânei că aş fi actriţa Gretti King, mă ştie de la televizor, vinovată eram doar eu, eram singura vinovată, pentru că nu lăsasem copilul lui Victor.

— Tăcerea-i mai bună decât o minciună, a remarcat comisarul şi a adăugat: Ar fi într-adevăr timpul să încetaţi cu minciunile!

— Dar eu nu v-am minţit! am protestat.

— Bine, atunci spuneţi-mi cum a ajuns cadavrul lui Meran

în portbagajul Rolls-Royce-ului?

— Eu să vă spun? am întrebat indignată. Dar asta trebuie să stabiliţi dumneavoastră! Eu tocmai de aceea m-am prezentat aici!

— În regulă, să auzim versiunea pe care ne-o propuneţi!

— Eu n-am să vă spun nimic. N-am nicio versiune… de propus. Cadavrul lui Meran putea fi introdus în timp ce Rolls-ul se afla în garajul subteran al hotelului *König* din Basel… Sau încă în garajul domnului Krebs. Nu cumva tocmai acest cadavru să fie acel *rest* care nu contează?… Am spus şi, enervată de zâmbetul comisarului, am izbucnit: Nu eu, ci dumneavoastră sunteţi cei care trebuie să stabiliţi toate astea! Să stabiliţi cine-i bărbatul-de-la *Bristol Café*, pentru că el este acela care a înscenat toată povestea cu geamantanul cu peruca, cu cheile de contact!… Dispariţia mănuşilor - şi la *Adlerhotel im Park,* şi la Restaurantul-pasarelă - este tot opera lui!

— Impresiuni aţi lăsat peste tot… O să vă demonstrăm îndată… Atunci de ce nu vă puteaţi dispensa de mănuşi?

— Cine a spus că nu mă puteam dispensa?! m-am apărat.

— Aşa a reieşit. Aţi cumpărat mănuşi la Murten, apoi la Geneva… Din cauza cicatricei? m-a întrebat comisarul pe neaşteptate, arătând printr-un semn al capului spre mâna mea stângă, şi zâmbetul lui de superioritate ironică i-a fluturat pe buze ca un steag pe catarg.

Zâmbetul ăsta m-a scos din sărite şi nu m-am putut abţine să nu-l pun la punct:

— Dacă n-ar fi fost această cicatrice, m-aş fi aflat acum pe un podium de concert ca solistă, ca o celebritate!… Şi nu aici, la poliţie!

— Iertaţi-mă, nu înţeleg, a spus comisarul, scuzându-se.

— Sunt violonistă, i-am explicat. Iar o violonistă cu venele tăiate e ca şi când ai pune un ofticos să cânte la trompetă.

— Un accident… Sau…

— Orice poate fi. Şi mai ales un act de luciditate, am spus şi l-am întrebat, aducându-mi aminte: Ce înseamnă că am

lăsat impresiuni peste tot?

— Aţi fost ieri la vila lui Meran, din Rugenparkstrasse… Cât timp aţi rămas acolo şi ce-aţi făcut?

Nu ştiam ce să spun, o panică teribilă a pus stăpânire pe mine şi am repetat întrebarea pentru a câştiga timp:

— Cât timp am rămas acolo? N-aş putea spune exact… Câteva ore.

— Singură?

— Categoric! Am fost tot timpul singură!

— Singură, câteva ore, într-o vilă pustie şi încă pe întuneric? s-a mirat comisarul.

— Am stat pe canapeaua din hol şi m-am gândit la toate câte mi se întâmplaseră.

— Cam bizar!… Aveaţi o cameră la hotel *Krone*, puteaţi să vă gândiţi acolo…

— Am fost sigură că Meran trăieşte, iar cadavrul aparţine altcuiva… Faptul că nu l-am găsit acasă m-a zdruncinat foarte mult.

— Dar dumneavoastră ştiaţi că lipseşte!…

— Nu-i adevărat, nu ştiam! am protestat.

— Cum nu?! V-a spus Erich, băiatul domnului Dross! Pe care l-aţi întâlnit cu bicicleta pe stradă! L-aţi descusut, aţi aflat tot ceea ce doreaţi să ştiţi… Mi-aţi imputat că nu încercăm să stabilim unele lucruri care să ducă la descoperirea celui care l-a omorât pe Meran… V-aţi întâlnit cu Erich pe stradă când afară era încă lumină… Aţi luat apoi o cameră ia hotel *Krone*… Cu ce scop v-aţi întors la vilă după lăsarea întunericului?

— V-am mai spus: m-a izbit identitatea de-a dreptul neverosimilă a vilei lui Meran, de-aici, din Interlaken, cu aceea a domnului Krebs din Zürich şi am vrut să constat dacă lucrurile merg atât de departe încât holul vilei lui Meran are şi el pereţii tapetaţi cu timbre.

— Şi după ce v-aţi convins că da, pereţii sunt tapetaţi în întregime cu timbre, ce-aţi făcut?

— Ce-am făcut?

— Da. Ce-aţi făcut câteva ore în vilă? Pentru că la hotel v-aţi întors abia după miezul nopţii!

— Am stat pe canapeaua din hol, copleşită de identitatea celor două vile…

— Domnişoară, m-a întrerupt roşcovanul, se întâmplă uneori că noi aflăm unele lucruri înainte de-a le descoperi cu adevărat, să ştim înainte de-a cunoaşte…

— Dar o asemenea idee ca asta cu timbrele este greu să se nască în mintea a doi oameni!

Comisarul a intervenit cu un gest brusc, prin care a vrut să arate că îşi pierduse răbdarea, a spus: „Bine, ce-aţi făcut în vilă o să lămurim mai târziu, să ne întoarcem la cadavrul lui Meran”, şi din clipa aceea lovituri teribile, de nesuportat, s-au abătut asupra mea ca o ploaie de foc, ca o ploaie de pietre în flăcări şi am avut impresia că mi se aprind nu numai hainele, dar şi părul din cap.

— Cred că vă aduceţi aminte, deschizând portbagajul Rolls-ului, am găsit lângă cadavru o foarfecă. Aţi privit-o întâi stupefiată, apoi faţa dumneavoastră a căpătat o expresie de teroare. Mi-am zis că gluma mea a fost complet deplasată, o glumă stupidă, de-a dreptul idioată. Dar nu, gluma mea n-a fost departe de adevăr.

— Ce vreţi să spuneţi? l-am întrebat.

Arătam probabil atât de speriată, încât comisarul m-a rugat să mă liniştesc. Doamne, viziunea acelei foarfece m-a urmărit obsedant, mă gândisem tot timpul cu groază ce-ar putea să semnifice ea acolo, în portbagaj, lângă cadavru, şi dacă nu mă putusem concentra în suficientă măsură pentru a răspunde la întrebările comisarului, dacă n-am avut de multe ori un răspuns la întrebările lui, abia acum îmi dau seama, aceasta s-a datorat blestematei de foarfece! „Sau poate numelui de Gretti King?” m-am întrebat eu deodată.

— Eu vă expun fapte… Sunt obligat… Funcţia mea mă obligă… a spus comisarul, parcă scuzându-se. În portbagaj s-au găsit aşchii de unghii… Ei bine, ca şi când cineva ar fi făcut acolo manichiura lui Meran. Specialiştii noştri au

stabilit că este într-adevăr aşa.

Aici comisarul s-a oprit, de parcă i-ar fi fost teamă să continue, i-a oferit roşcovanului o ţigară şi a schimbat o privire cu acesta, şi-a aprins şi el una, s-a uitat cercetător la mine şi din nou am avut senzaţia că privirile sale au capacităţi tactile, că ochii lui îmi palpează fiecare părticică a pielii.

Aşteptam înlemnită de spaimă să-mi spună că foarfeca îmi aparţine, dar ceea ce a urmat m-a înfiorat atât de puternic, încât am rămas un timp nemişcată şi eu m-am întrebat dacă nu paralizasem cumva.

— Domnişoară s-a hotărât în cele din urmă comisarul să vorbească, analiza de laborator a demonstrat că particulele rămase între dinţişorii pilei dumneavoastră de manichiură provin de la unghiile lui Meran. Dumneavoastră sunteţi aceea care i-aţi tăiat unghiile acolo, în portbagaj. Căci impresiunile digitale de pe mânerul nichelat al pilei de manichiură vă aparţin!

Dactilografa mi-a adus un pahar cu apă, abia târziu am văzut-o stând lângă mine şi întinzându-mi paharul, comisarul spusese ceva în genul că nu înţelege de ce am făcut una ca asta, totul plutea ca într-o ceaţă lăptoasă, şi dactilografa, şi paharul cu apă, şi cuvintele comisarului, şi roşcovanul examinându-mă cu atenţie, şi mai ales eu mă vedeam aievea ţinând un deget ţeapăn de la mâna lui Meran, a cărui unghie o pileam cu mişcări îndemânatice de manichiuristă. Şi deodată mi-am dat seama de unde cunoşteam carpeta de pluş în care fusese înfăşurat cadavrul lui Meran. Dumnezeule! Dar era carpeta de lângă sofaua pe care stătusem culcată o oră sau două după ce fusese omorât copilul lui Victor! Desenul ei, reprezentând un harem cu tinere dansatoare, îmi brutalizase privirile şi eu rămăsesem cât se poate de surprinsă de-a fi găsit în casa unui medic, a unui intelectual adică, atârnat pe perete, un lucru de-un atât de prost gust, o producţie asemănătoare cu picturile acelea pe care le întâlneşti de

obicei pe la bâlciuri.

Am băut în cele din urmă apa şi, întinând paharul în direcţia comisarului, l-am rugat să-mi toarne puţin *whisky.*

Alcoolul mi-a pus sângele în mişcare şi parcă mi-a dat curaj.

— Mai doriţi? m-a întrebat comisarul, zâmbindu-mi binevoitor.

— Vă mulţumesc, am spus şi am făcut un semn din cap în sens că da, aş mai dori puţin *whisky.*

În timp ce duceam paharul a gură, comisarul a scos din birou o coală de hârtie pe care a reţinut-o în faţa ochilor, ca şi când i-ar fi fost teamă să mi-o întindă şi eu am îngheţat de spaimă: spatele îngroşat al hârtiei arăta că pe ca era lipită o alta, de dimensiuni mai reduse şi cu o liniatură ce-mi era cunoscută.

— O să vă citesc o telegramă… a spus deodată comisarul şi s-a uitat la mine să vadă cum reacţionez.

Nu ştiu ce a putut citi pe faţa mea, ştiu doar că eram împietrită de groază, nici să respir nu puteam, zadarnic încercasem a-l împiedica pe comisar să ajungă la numele de Gretti King, el tot ajunsese la el, iar numele acesta ascundea pentru mine cel mai groaznic pericol din lume, un pericol de neînlăturat.

— … Şi poate că textul ei, a continuat comisarul, o să vă amintească şi cum a ajuns cadavrul lui Meran în portbagajul Rolls-ului. Telegrama e adresată domnului Arthur Meran, Rugenparkstrasse 47, Interlaken, şi iată conţinutul ei: „N-a fost nimic între mine şi doctor, ai milă, întoarce-te, sunt în stare de orice. Te iubesc, Gretti”. Telegrama a fost expediată din Zürich şi transmisă de a telefonul dumneavoastră 52052. Poftiţi! a încheiat comisarul, întinzându-mi hârtia.

Formularul telegramei era reconstituit din zecile de bucăţele pe care le aruncasem în prăpastia aceea de pe rumul spre Lauterbrunnen, doar colţul din stânga lipsea, iar el fusese alb, nu prezenta nicio importanţă.

— Nu ştiu ce-i cu telegrama asta! am zis, clătinând energic din cap. Nu eu i-am transmis-o lui Meran. Şi am adăugat, cu toate că ştiam ce avea să urmeze: Eu nici nu l-am cunoscut pe acest om. Nu l-am văzut nici măcar o singură dată în viaţă!

Comisarul n-a spus nimic, a scos calm din acelaşi sertar fotografia nudului meu, reconstituită şi ea aproape în întregime, şi mi-a pus-o în faţă, împreună cu câteva bucăţele din rama aceea.

— Că în fotografia asta sunteţi dumneavoastră, nu mai puteţi nega însă! Şi comisarul a continuat după o pauză: Pe unul din pereţii dormitorului lui Meran, chiar lângă oglindă, se găseşte o urmă, ca şi când acolo ar fi fost agăţat un tablou. Şi nu numai urma a rămas, ci şi clema de care a fost agăţată rama. Dimensiunile acestei fotografii se încadrează perfect în acel dreptunghi!

— Eu n-am pozat nimănui aşa… dezbrăcată… Şi n-am dat nimănui o asemenea poză… Totul, şi telegrama, şi cheile de contact, şi fotografia, şi rama, şi cadavrul fac parte din complot! am spus cu voce excedată, aproape ţipând.

Comisarul a luat fotografia şi a citit cu voce egală cele scrise în colţul de jos:

— „Ţie, Arthur, pentru totdeauna a ta, Gretti”.

— Este un fals! m-am apărat. Un fals prin care se urmăreşte distrugerea mea! Iar dumneavoastră, în loc să mă apăraţi de acest nume, mă înfundaţi tot mai rău. V-am spus: eu nu l-am cunoscut pe Meran. Nu l-am văzut nici măcar o singură dată în viaţă!

— Un moment! m-a oprit comisarul şi, după ce a aruncat o privire asupra unei hârtii aflate pe birou, a format un număr de telefon cu prefix.

În scurt timp i-a răspuns o voce bărbătească care a răzbătut până la mine: „*König Hotel,* recepţia! Poftiţi!” „Sunt comisarul Winder, de la poliţia din Interlaken. În ziua de 21 a lunii, aşa cum mi-aţi comunicat, aţi avut un pasager cu numele de Arthur Meran. Vă rog să repetaţi cu cine a

locuit în cameră!” Comisarul a tăcut şi a îndreptat receptorul în direcţia mea. „Cu domnişoara Gretti King. A răspuns recepţionerul. Câteva zile mai târziu, domnişoara King s-a oprit din nou la noi, dar de data aceasta a fost singură.”

Comisarul i-a mulţumit şi a format din nou un număr cu prefix. I-a răspuns tânăra de la recepţia motelului *Croix d’Or* din Neuchâtel, nu mi-a fost greu să-i recunosc vocea. Şi aceasta i-a spus comisarului, ca pe o lecţie bine învăţată, că pe data de 22 domnul Arthur Meran a fost însoţit de domnişoara Gretti King… Au dormit o singură noapte, a zis ea. Dimineaţa au plecat la Berna, dar domnişoara King a spus că se va reîntoarce şi a cerut să i se păstreze camera. Nu s-a reîntors, iar când a revenit peste câteva zile, s-a prefăcut mirată văzând că i-am trecut pe nota de plată cele două zile anterioare: o zi efectiv dormită cu domnul Meran şi o zi în care camera a rămas neocupată, fiind reţinută de dumneaei. Şi chiar a plâns, spunând că nu-şi aminteşte. Noi nu dorim discuţii cu clienţii, a continuat recepţionera. *Croix d’Or est*e unul din cele mai bune moteluri din Elveţia, numele său a devenit o garanţie în toată Europa, şi domnul Lampe, proprietarul motelului, a expediat chiar azi domnişoarei Gretti King, pe adresa dumneaei din Zürich, contravaloarea celor două nopţi.”

Eram copleşită de tot ce auzisem, acum ştiam de ce îmi dispăruse din poşetă nota de plată de la motelul *Croix d’Or*: cum era şi normal, fusese făcută pe numele meu, pe numele meu de Irina Băicuş. Înscenarea se completa, se împlinea, se rotunjea… „Dumnezeule, mi-am spus, dar eu trebuie să mă apăr! Să mă apăr cât mai am încă puteri!…”

— Nu este adevărat! am strigat. Au fost falsificate registrele! Şi la *Croix d’Or,* şi la *König Hotel.* Ca să fie acelaşi nume cu cel de pe telegrama adresată lui Meran! De ce nu m-apăraţi. Domnule Winder? La *Mon-Repos* nu se pretinde c-am locuit cu Meran şi-n consecinţă nici numele de Gretti King nu mai apare!

— Nu-nţeleg, a făcut comisarul, scuturând din cap. Apoi m-a fixat o clipă cu privirea, a ridicat receptorul şi a format un număr de telefon. I-a răspuns o voce feminină: „Hotel *Mon-Repos,* recepţia”. Comisarul şi-a declinat calitatea şi a întrebat pe ce nume au fost reţinute de la telefonul 52052 din Zürich un bilet de concert şi o cameră pentru sâmbătă noaptea. „Un moment, să mă uit în registru, a spus funcţionara şi a revenit în scurt timp: Pe numele de Gretti King. Persoana a dormit o singură noapte la noi.”

Am vrut să ţip, să mă ridic şi să ţip, dar n-am reuşit să articulez niciun sunet măcar şi nici să mă mişc n-am putut, dominată deodată de senzaţia că devenisem lichidă şi dintr-o clipă în alta o să mă vărs pe podea, iar de acolo o să mă scurg de-a lungul peretelui, undeva la canal.

— Dar ăsta nu-i numele meu, am spus în cele din urmă, şoptit şi cu teamă, pe deplin conştientă că în zadar încercam să mă apăr.

— Nu-i numele dumneavoastră? a întrebat mirat comisarul. Atunci paşaportul ăsta al cui e? Şi scoţând dintr-un sertar paşaportul, mi l-a întins peste masă.

Era paşaportul meu. L-am deschis şi nu mi-a venit să cred ochilor: în loc de Irina Băicuş scria Gretti King. Da, era paşaportul meu, faptul acesta nu putea fi pus la îndoială, îmi erau doar atât de familiare semnele lui, semnele lui particulare, ca să zic aşa. Viza canadiană fusese aplicată cu o ştampilă încărcată cu tuş, se imprimase şi pe pagina de vizavi… Şi-apoi fotografia aceasta n-avusese nimeni de unde s-o ia. Mă fotografiasem când depusesem formele de paşaport pentru concursul de la Montreal… Fusese o fotografie în plus şi eu o lăsasem mamei ca fiind cea mai recentă… Şi din nou am citit numele trecut în paşaport, articulând prin mişcarea buzelor fiecare literă în parte: G-r-e-t-t-i K-i-n-g. Era o imposibilitate. Şi totuşi un fapt real. O realitate brutală şi în acelaşi timp monstruoasă!

— Ce se-ntâmplă, vi-e rău? l-am auzit pe comisar întrebându-mă cu îngrijorare în glas.

Devenisem acum o masă amorfă, carnea, oasele, creierul, hainele erau un tot nedefinit şi neorganizat…

— Vreau să dau un telefon, am spus. Asta e tot.

Comisarul mi-a pus la îndemână aparatul telefonic şi eu am format numărul de la biroul lui Albert.

— Irina la telefon, am spus când i-am auzit vocea.

— Care Irina? a întrebat Albert cu voce nesigură şi m-a luat la rost: Gretti, iar ai băut? De unde vorbeşti?

— Îmi recunoşti vocea şi spui că sunt Gretti?… Gretti, şi nu Irina?!… Gretti şi mai cum?

— Doamne, eşti din nou beată! Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat? De ce nu te-ntorci o dată la Zürich?

— Hai, Albert, spune: Gretti şi mai cum? am insistat. Te rog foarte mult, Albert, spune!

— Dacă ţii cu tot dinadinsul… Gretti King. Şi-acum te rog să-mi explici…

Nu l-am mai ascultat şi am pus receptorul în furcă.

Doamne, eram anulată! Potenţial şi efectiv anulată. Dizolvată în neant… Şi totuşi existase o entitate cu numele de Irina Băicuş… Da, acesta fusese numele meu: Irina Băicuş. Curios, repetându-l, el mi-a sunat străin. De fapt, mi-am spus, la ce-mi mai trebuia el?! Nu mă mai lega nimic de numele ăsta, ce să mai fac eu cu el?!…

— Şi ca să încheiem, a rupt comisarul tăcerea, iată şi arma crimei, şi a scos din sertarul din mijloc al biroului un carton pe care se afla pistolul găsit de Wic în cutia de bord a Rolls-ului. Aceasta este arma cu care a fost împuşcat Meran. Iar pe ea se găsesc impresiunile dumneavoastră digitale!

— Nu este adevărat! am strigat cu ultimele puteri. Aşa ceva este imposibil! Cum de-au apărut impresiunile mele, când eu am şters de câteva ori cu batista pistolul înainte de a-l arunca în prăpastie?!

— Iertaţi-mă, m-am folosit de-o stratagemă. Pistolul e într-adevăr *curat.* Mărturisirea dumneavoastră însă…

— Mărturisirea mea, l-am întrerupt, se referă la pistolul

pe care l-am aruncat în prăpastie! Ar fi trebuit să se vadă cum s-a izbit de stânci. Era o prăpastie enormă…

— Nu ştiu unde l-aţi aruncat sau nu, nu suntem noi aceia care am descoperit telegrama, fotografia, pistolul… Ni le-a trimis un anonim. Probabil complicele dumneavoastră… într-un colet poştal…

— Într-un colet poştal? am întrebat fără să vreau, cuprinsă de groază şi, deodată, am avut o clipă de luciditate, exact cum se întâmplă cu aparatul de fotografiat, când perdeaua neagră, obturatoare, se ridică şi coboară în spatele obiectivului, lăsând să pătrundă înăuntru lumina.

— Este adevăratul vinovat! am strigat. El este adevăratul vinovat: expeditorul coletului!

— Dumneavoastră ştiţi desigur mai bine!… a făcut comisarul, accentuând zâmbetul său de superioritate ironică. În colet am găsit şi această hârtiuţă, semnată cu un pseudonim. Poate recunoaşteţi semnătura… Sau semnificaţia pseudonimului de *Mutti…* şi mi-a întins un colţişor îngălbenit de hârtie, rupt dintr-un ziar.

Era semnătura mamei, i-am recunoscut imediat scrisul, în afară de semnătură însă, nimic altceva. Şi ar fi putut scrie: „Pentru Gretti cea dragă” sau „Scumpei şi iubitei mele Gretti”… Numai ea mă anulase, numai ea, mama, mă dizolvase în neant…

Şi am simţit deodată o dureroasă, o desperată nevoie de a mă întoarce acasă.

XVI

Mă aflam a treia zi la Zürich, însă o ploaie dementă, ca într-un diluviu, mă ţinea captiv în camera de hotel şi norii,

coborâţi parcă definitiv deasupra oraşului, ca şi când ar fi vrut să-l strivească, îmi spuneau că acesta nu-i decât începutul.

Era un sfârşit de octombrie, la Bucureşti fusese cald şi frumos, editura din Zürich mă invitase pentru câteva zile şi eu luasem cu mine un fel de balonseide care era bun de fason, dar în niciun caz pentru ploaie. Pur şi simplu îmi venea să turbez de ciudă, în oraş erau o mulţime de lucruri de văzut.

Riscam mici ieşiri şi mă întorceam murat. Pantalonii mi se făcuseră ca nişte burlane; uscat lângă calorifer, pe spătarul scaunului, sacoul arăta cam în genul celor vândute la supermagazinul din Perieţii din Vale. Am hotărât să rămân toată după-amiaza în hotel, să dau costumul la călcat, iar seara să-l ascult pe Arthur Rubinstein. Marele pianist cântase la Bucureşti, însă tocmai atunci lipsisem din ţară, mi se oferea, la Zürich, un prilej poate unic de a-l asculta. Bineînţeles, la „un bilet în plus” şi mai ales la unul cu un preţ care mi-ar fi fost accesibil. Sala de concerte era la doi paşi de hotel, mă interesasem la casă, iar acolo mi se spusese că toate biletele se vânduseră de două săptămâni şi ceva.

Seara, cu o jumătate de oră înainte de concert, m-am instalat sub o cornişă la colţul străzii şi norocul mi-a surâs în scurt timp: mi s-a oferit un bilet la balcon. Tânărul care mi-a vândut biletul s-a vădit a fi însă foarte vorbăreţ şi el a ţinut să-mi explice că prietena sa făcuse o criză de apendicită şi fusese internată în spital pentru a fi operată, că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui când avea doisprezece ani, criza se declanşase în timpul unui meci de volei...

N-am scăpat de el nici la intrare şi nici la garderobă. Ocupându-ne locurile în penultimul rând al balconului, a început a-mi face confidenţe picante despre Martha, cum o chema pe prietena lui, fiind cât se poate de sigur că pentru mine era foarte important de ştiut în ce situaţie anume avusese ea criza. Şi asta n-ar fi fost nimic, dacă nu aş fi

avut ghinionul să stau lângă o hippy - altfel o fată cu trăsături frumoase şi chiar de o anumită distincţie - care exala un miros bun de trezit beţivii cu el. Îmi strâmbase şi nasul, şi gura, o găleată de amoniac ar fi mirosit mai plăcut.

În timpul pauzei m-am decis să nu mai revin la balcon. Reperasem chiar în primul rând, la parter, trei locuri libere, partea a doua a programului prevedea Debussy şi Ravel, voiam să fiu cât mai aproape de Rubinstein, şi eu învăţasem în anii studenţiei cum trebuie procedat în asemenea cazuri. Am întârziat special în foaier, până a intrat toată lumea în sală; constatând de după draperia uşii că cele trei locuri rămăseseră neocupate, am adoptat un aer grăbit, am pus pe buze un surâs care ar fi vrut să spună „Iertaţi-mă pentru întârziere, m-au reţinut treburi cât se poate de importante” şi am intrat cu paşi siguri în sală. Nu sunt deloc convins că am reuşit să induc pe cineva în eroare, pe lângă zâmbet mi-ar fi trebuit şi un smoching. Chiar şi fără garoafă albă, cum purtau la butonieră toţi bărbaţii din jur. Mie însă puţin îmi păsa, - nu mă cunoştea nimeni la Zürich.

Aveam să constat că mă înşelasem. În scurt timp, membrii orchestrei şi-au ocupat locurile şi am recunoscut-o cu surprindere, în rândul *primelor viori,* pe Irina Băicuş. Nu m-a remarcat. Cânta ca de obicei, transfigurată, ochii ei dilataţi nu vedeau decât muzica. O ştiusem în Statele Unite, i se oferise acolo un contract şi, cum aveam câteva cunoştinţe comune în ţară, am aşteptat-o pe coridorul de la „ieşirea artiştilor”, pentru că afară, din cauza ploii, era imposibil de stat.

S-a bucurat foarte mult când m-a văzut şi chiar m-a sărutat pe obraz, în acest elan al ei, cu toate că nu fusesem în relaţii atât de amicale. Evident, mi-a făcut plăcere.

— Să mergem, m-a chemat ea. Chiar alături e o bodegă foarte curăţică… Haideţi!

A deschis umbrela, m-a luat de mână şi am pornit amândoi în fugă pe stradă. Bodega era micuţă şi intimă,

Irina mi-a zis că proprietarul localului este italian din Genova, a comandat câte o *pizza* genoveză şi o sticlă de vin roşu, denumind o regiune viticolă, apoi m-a întrebat dacă am mai fost în Elveţia. I-am spus că nu, este prima oară, dar că editura din Zürich m-a invitat din nou, în primăvară, şi, cum de data aceasta va fi vorba de trei săptămâni, voi veni cu maşina.

Un timp, discuţia noastră s-a învârtit în jurul acestui subiect, mai bine zis Irina mi-a făcut o serie de recomandări asupra celor ce, din punct de vedere turistic, trebuie văzute în primul rând în Elveţia, mi-a punctat câteva trasee, şi, din cuvintele ei, mi-am dat seama că era încântată de ţară. S-a referit apoi la câteva oraşe, buna dispoziţie continua să rămână dominantă în atitudinea Irinei, în acelaşi timp însă umbrele care treceau peste privirile ei arătau că nişte gânduri începuseră s-o preocupe cu insistenţă. Bănuiam despre ce este vorba, ar fi fost însă nedelicat din partea mea să abordez subiectul în cauză şi am aşteptat s-o facă ea.

— Pe Sanda aţi mai văzut-o? Dar Mioara? Mioara ce face? Am fost prietenă foarte bună cu ea.

I-am povestit ce ştiam despre fiecare din de, am vorbit apoi despre alte cunoştinţe comune şi am văzut că ezită să se refere la Victor. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, m-a întrebat brusc şi cu voce spartă, de parcă n-ar fi fost a ei:

— De Victor ce ştiţi? I-a făcut Luiza copil?

— S-au despărţit, am spus. Mariajul lor n-a durat niciun an. N-a mers. Victor e în Bucureşti acum… Inginer-şef al unei uzine, construită abia anul trecut… Mi-a zis că a încercat, dar n-a mers. Evident, Luiza şi-a dat şi ea seama, şi ei au divorţat de comun acord.

Irina n-a zis nimic, se uita tăcută la mine, ca şi când ar fi aşteptat să continui.

— M-am întâlnit cu Victor, să fie poate o lună… Dactilografa care îmi bate la maşină stă în Drumul Taberei, când am coborât din bloc l-am văzut la parcare întinzând

prelata peste maşină. Locuieşte chiar în blocul vecin. M-a invitat la el să bem ceva… Şi după un timp discuţia a alunecat spre dumneavoastră. Acesta şi fusese, cred, motivul invitaţiei lui: simţea nevoia să discute cu cineva despre cele întâmplate şi cum eu ştiam unele lucruri…

— Ce va spus? m-a întrebat Irina, cu un tremur uşor în voce.

— Nimic anume… am zis, neştiind dacă să intru în amănunte sau nu. Mi-a povestit cum aţi venit la el după ce-aţi pierdut copilul, cum i-aţi spus că-l aşteptaţi pe platforma dintre etaje ca el să vă cheme… că, în clipa în care coborâţi scările pentru a-l aştepta acolo, el s-a încuiat în baie şi a aruncat cheia pe fereastră…

— Asta n-am ştiut! a spus ea, clătinând energic din cap, de parcă ar fi încercat să se disculpe. A aruncat cheia pe fereastră? Abia acu' aflu! Şi a adăugat după o pauză: Da, nativii din *Berbec* rareori dau înapoi… Ceva în genul cheii aruncate pe fereastră a fost probabil şi plecarea cu Luiza la mare… Cheia… Cheia… O cheie aruncată pe fereastră… Cheia… O cheie a începutului… Sau mai curând a sfârşitului. O cheie, de fapt, a destinului. De la această cheie a şi pornit totul… Şi aici este marea mea vină… a spus Irina încet, ca şi când ar fi gândit cu glas tare, şi, brusc, s-a înveselit nefiresc şi m-a întrebat, zâmbind cu bucurie străină: Cum ne-am cunoscut în tren nu va zis?

— Ba da, şi mi-a arătat şi cele două bilete. Al dumneavoastră şi al lui. Erau prinse în golul unui pătrat al bibliotecii, unde se pun de obicei diverse bibelouri. Şi tot acolo - o codiţă presată de ceapă verde, iar deasupra, aşezat în triunghi, ca un ştergar, un fular de mohair cu o gaură arsă la mijloc. Or fi având fiecare semnificaţiile lor…

N-am mai continuat, ultimele cuvinte o tulburaseră profund pe Irina, şi ea, pentru a disimula, începuse să-şi facă de lucru cu *pizza* care rămăsese neatinsă în farfurie. Atunci am întrebat-o, ca şi când mi-aş fi adus deodată aminte, de ce-a plecat din Statele Unite.

Întrebarea îmi stătuse tot timpul pe buze; mă intrigase faptul de a fi găsit-o la Zürich. S-a uitat la mine o clipă şi prin faţa ochilor i-au alunecat parcă material nişte gânduri.

— În viaţă te poţi aştepta la orice surpriză… a spus ea cu o anumită tristeţe în voce şi a continuat după o pauză, ca şi când ar fi rememorat: Patinam într-o după-amiază… La început m-am dus pentru mişcare… Patinoarul era la zece minute de casă. Apoi mi-a plăcut din ce în ce mai mult, o oră-două de patinaj mă deconectau fantastic. Gheaţa era cam tăiată, m-am retras la o margine, am vrut să fac o *norvegiană,* însă m-am împiedicat într-un riz şi-am căzut, întinzându-mă cât eram de lungă. Un băiat de vreo şaisprezece ani venea lansat foarte puternic, nu m-a mai putut evita şi a intrat în mâna mea cu lama patinei lui de hochei. Şi încă în mâna stângă. Băiatul n-avea nicio vină… M-au transportat la spital, mi-au fost cusute venele… Şi m-am ales cu cicatricea asta urâtă, cicatricea asta ca un capăt de sfoară! a spus arătându-mi încheietura mâinii stângi. Şi dacă ar fi numai ea… a încheiat Irina oftând.

— Care cicatrice? am întrebat surprins.

Pielea era perfect netedă, n-avea nicio cicatrice acolo. De când ne aşezasem la masă, ţinuse aproape tot timpul mâna stângă în jos, ferind-o parcă de privirile mele, dar nu dădusem faptului nicio importanţă. Cântase câteva ore…

A continuat ca şi când n-ar fi auzit întrebarea mea:

— Din cauza ei port ceasul-brăţară… Ca s-o mascheze. Ştiţi cum e lumea… S-ar putea crede c-am încercat…

— Domnişoară Irina, am intervenit, despre ce fel de cicatrice vorbiţi? Unde-i? La mână n-o aveţi! Acolo-i doar ceasul!…

M-a privit gânditoare, de parcă ar fi încercat să înţeleagă cele spuse de mine.

Zâmbindu-i amical, i-am luat mâna cu delicateţe şi am trecut încet degetele peste locul unde spusese că ar fi cicatricea.

— Uitaţi-vă, am îndemnat-o, dar nu există nicio cicatrice

aici!

A coborât încet şi cu teamă privirea asupra mâinii şi a izbucnit deodată în plâns.

Proprietarul localului a observat scena, i-a adus un pahar cu apă şi ea s-a calmat.

— Domnişoară Irina, am spus, iau un taxi şi vă conduc până acasă…

— Nu-nu! Nu, acasă nu! a refuzat ea categoric, subliniind cuvintele printr-o mişcare energică a capului. Şi a spus, ca şi când ar fi luat o hotărâre: Trebuie să verific ceva! Mă-nsoţiţi? Vă rog foarte mult! Vă rog!… aproape că m-a implorat ea.

— Sigur… Vă-nsoţesc, cum să nu?!

Ploaia se mai potolise un pic, am oprit un taxi şi Irina i-a dat şoferului adresa:

— *Margrithstrasse,* 7. Este în *Zähringert,* a precizat ea.

Am mers tot drumul tăcuţi; oprindu-se la destinaţie, Irina i-a cerut şoferului să aştepte şi, coborând din maşină, s-a uitat cercetător de-a lungul străzii.

— Ce căutaţi? am întrebat-o.

— Doamne, dar aici trebuia să fi fost un garaj… a zis şi m-a chemat după ea.

Am urmat-o în curtea casei, o vilă veche şi cam ponosită, cu tencuiala căzută ici-colo, şi am văzut-o pe Irina aruncând priviri neîncrezătoare în jur. Când am ajuns la intrare, a spus pe un ton iritat: „Imposibil!” Apoi a sunat şi a pipăit cu ambele mâini tăbliile uşii. N-am înţeles gestul, becul din stradă arunca o lumină destul de puternică, se vedea destul de clar desenul făcut de crăpăturile vopselei.

— Bine, dar unde sunt capetele de buldogi? a zis ea mirată şi în aceeaşi clipă în spatele uşii s-a auzit o voce feminină întrebând scurt:

— Cine-i?

— Sunteţi amabilă, aici locuieşte familia Krebs? Familia Ervis Krebs? s-a interesat cu nerăbdare Irina.

— Irina, tu eşti? a întrebat vocea şi uşa s-a deschis,

lăsând să apară o doamnă înaltă şi slabă, în jur de cincizeci de ani. S-a întâmplat ceva? a făcut ea speriată.

— Vai, doamnă Traube, mă iertaţi… Nici eu… a început să se bâlbâie încurcată Irina. Mă iertaţi… Nu-mi… Ştiţi, trebuia să vă aduc cartea… O să vă explic mâine la repetiţie… Să nu fiţi supărată pe mine; mâine vă aduc negreşit cartea! Noapte bună! Mă iertaţi încă o dată, şi m-a luat de mână, grăbindu-mă spre taxi.

Am condus-o acasă şi în noaptea aceea am auzit o poveste cât se poate de stranie. Când am ajuns la hotel, era aproape să se lumineze de ziuă, nu mai avea sens să mă culc. Am făcut un duş, am băut o porţie dublă de *nes* şi după trei sferturi de oră eram în autobuzul ce trebuia să mă lase la Gara din Sud.

De la Zürich la Interlaken distanţa este exact cea de la Bucureşti la Sinaia şi recepţionerul îmi spusese că aveam o mulţime de trenuri, mai ales dimineaţa. Aşa şi era şi peste puţin timp redescopeream plăcerea călătoriei cu trenul; la Zürich sosisem cu avionul, iar în ţară mă deplasez peste tot cu maşina, pentru că volanul mă deconectează teribil.

Ştiam că în gara din Interlaken voi găsi o instalaţie ghid a străzilor şi a mijloacelor de transport în comun care te pot duce la adresa dorită, auzisem tot felul de lucruri despre instalaţiile acelea electronice, unele mai ingenioase decât altele, dar cea în faţa căreia mă oprisem mi s-a părut prea complicată.

M-am adresat după ajutor şi am constatat că apăsasem corect pe butoane, atât doar că Rugenparkstrasse nu se găsea cartelată în „memoria” ghidului. Am întrebat şoferii de taxiuri, dar nici ei nu auziseră de Rugenparkstrasse. Singura soluţie era să mă duc la poliţie.

Oamenii s-au arătat amabili, mi-au spus că n-au avut niciun caz cu un Rolls-Royce în ultima vreme, apoi, informându-se, că în oraş sunt într-adevăr câţiva Merani, dar niciunul din ei nu-i Arthur şi, bineînţeles, mi-au confirmat că nu există o Rugenparkstrasse la Interlaken.

Oraşul este foarte cochet, iar cele două lacuri la coada cărora este aşezat îi dau un pitoresc aparte, lacustru, şi cu toate că întâlnirea pe care o stabilisem cu Irina urma să aibă loc abia seara, la şapte, când ea avea să iasă de la repetiţie, o îngrijorare secretă m-a făcut să mă întorc la Zürich cu primul tren.

Am sunat-o din camera de hotel, dar nu mi-a răspuns, şi atunci m-am hotărât brusc şi am cerut centralistei să-mi dea recepţia motelului *Croix d'Or* din Neuchâtel. Ştiam, hotelierii sunt de obicei cât se poate de discreţi şi, mai ales, nu sunt dispuşi să furnizeze la telefon informaţii despre clienţii lor, îmi spusesem însă că o încercare nu strică totuşi să fac.

După câteva minute aveam legătura, la celălalt capăt al firului am auzit o voce tânără de bărbat.

— Fiţi amabil, am început mieros, am fost rugat de domnişoara Irina Băicuş, din Zürich, să lămuresc o neînţelegere... Se pare că ea într-adevăr a greşit... şi eu v-aş fi îndatorat dacă mi-aţi spune ce trebuie să fac.

— Irina *Baicusi...* Da, parcă numele mi-e cunoscut. Un moment şi vă spun.

S-a auzit lovindu-se receptorul de ghişeul recepţiei şi tânărul a întârziat un minut sau două cel mult şi a revenit informându-mă:

— Domnişoara *Baicusi* s-a oprit în august pentru o noapte la noi şi a uitat un pulover în cameră. Un pulover galben-pai... Îl avem în camera de bagaje. V-am fi recunoscători dacă aţi trece să-l ridicaţi.

— Da-da, am promis şi m-am grăbit să continui: Fiţi bun, un amănunt dacă vreţi: lângă numele de Irina Băicuş nu este trecut cumva şi un altul? Gretti King? nu m-am putut eu abţine să nu întreb, cu toate că eram conştient că spuneam o prostie.

Mi-a răspuns că nu. În registru figurează doar un singur nume. Cel de Irina *Baicusi.* Am mulţumit tânărului de la recepţia motelului şi am telefonat din nou Irinei acasă. Nici

de data aceasta n-a răspuns nimeni.

Noaptea nedormită impunea o oră-două de somn, dar cum ploaia încetase aproape, iar eu văzusem foarte puţine lucruri la Zürich, mi-am zis să profit de ceea ce părea a fi doar o pauză a diluviului care mă ţinuse mai tot timpul captiv în hotel.

Auzisem, şi Irina îmi spusese şi ea, că la *Musée des Beaux-Arts* se găsesc, în sălile consacrate artei moderne non-figurative, câteva sculpturi ale lui Brâncuşi şi că în general muzeul dispune de o mulţime de lucrări reprezentative ale lui Renoir, Toulouse-Lautrec, Picasso, Cézanne, Utrillo, Modigliani, că în sala cu sculpturi romane este expus un impresionant cap al lui Hristos din calcar... Deoarece muzeul putea fi vizitat, aşa cum scria în ghidul Zürichului, până la ora 17, am preferat să văd întâi oraşul.

Un tramvai m-a adus la Gara Centrală, alta decât cea din care plecasem la Interlaken, iar din Piaţa Gării se deschidea Bahnhofstrasse, cel mai frumos bulevard al oraşului, o arteră comercială lungă de peste un kilometru, un fel de Champs-Elysées zürichian, cu magazine şi restaurante luxoase şi bănci la tot pasul, dintre care clădirea Societăţii Băncilor Elveţiene se impunea de departe prin opulenţa ei. De altfel, puţin mai încolo am făcut cunoştinţă cu Bursa din Zürich, despre care mi se spusese la editură că este a doua, după cea din New York, prin cifra ei de afaceri.

În stânga se vedeau înălţându-se dominant turlele unor biserici şi, bănuind că este vorba de *Grossmünster,* am traversat râul Limmat, ce desparte Zürichul în două şi, împreună cu lacul Zürichsee, dă atâta farmec acestei nu prea mari, dar impresionante aglomerări urbane, impresionantă mai ales prin nota de civilizaţie cu care te întâlneşti la tot pasul. Era într-adevăr vorba de catedrala oraşului, cel mai mare edificiu religios în stil roman din Elveţia, datând încă din secolele XII-XIII. În pridvorul principal, în dreapta unui superb portal din bronz, stătea scris că anume din această biserică a început Ulrich Zwingli

să predice în 1520 reforma sa *De vero et falsa religione*, prin care considera Biblia ca autoritate supremă, opunând-o dogmelor şi practicilor catolicismului.

Eram în Vechiul oraş, nu prea departe se găseau Biblioteca municipală şi Universitatea, în faţa căreia se ridica un grup statuar de peste 60 de metri, am traversat apoi Limmatul şi m-am întors în Noul oraş, pentru a admira *Rathaus,* ce domină din 1698 malurile râului, cu o faţadă magnifică prin bogăţia ornamentaţiei de influenţă barocă, clădire unde în prezent îşi are sediul Parlamentul cantonal şi municipal al Zürichului.

Se făcuse ora patru, aveam timp suficient pentru a ajunge la *Musée des Beaux-Arts,* dar, uitându-mă la ceas, mi-am dat în acelaşi timp seama că puteam s-o aştept pe Irina în faţa Sălii de concerte, căci, aşa cum îmi spusese ea, repetiţia urma să aibă loc între cinci şi şase. O mai sunasem de câteva ori acasă de la telefoanele publice întâlnite pe drum şi faptul că ea nu răspunsese începuse să mă îngrijoreze cât se poate de serios.

Sala de concerte era în imediata apropiere a hotelului meu şi eu m-am interesat întâi la recepţie dacă nu fusesem cumva căutat. Mi s-a spus că nu, nu întrebase nimeni de mine. Mai erau aproape treizeci şi cinci de minute până la ora când trebuia să înceapă repetiţia şi, dând colţul străzii pentru a mă posta lângă „intrarea artiştilor”, am văzut deodată pe zidul casei de vizavi o tăbliţă pe care stătea scris „Rugenparkstrasse”. Mă dusesem la Interlaken şi, când colo, o stradă cu acest nume era la doi paşi de mine, era chiar strada pe care se găsea Sala de concerte.

După o aşteptare de aproape o jumătate de oră, mi-am zis că Irina intrase în clădire înainte de apariţia mea şi, dându-mi seama după graba ultimilor sosiţi că repetiţia trebuia să înceapă în curând, am hotărât să întreb.

Coridorul de la intrare m-a scos drept în spatele scenei, membrii orchestrei şi începuseră să-şi acordeze instrumentele. M-am uitat în direcţia *primelor viori,* dar n-

am văzut-o pe Irina acolo.

— Pe cine căutaţi, vă rog, domnule? m-a întrebat destul de sever un bărbat cu un clarinet în mână.

— Vă rog să mă scuzaţi, am spus, am de comunicat ceva urgent domnişoarei Irina Băicuş.

— A, un moment! a zis omul zâmbindu-mi cu înţelegere, s-a uitat după Irina şi, nezărind-o, s-a dus s-o caute.

Urmărindu-l cu privirea, am recunoscut-o pe doamna de la vila unde Irina se interesase azi-noapte de familia Krebs, aşteptându-se să găsească pe uşa de la intrare sculpturile a două capete de buldogi. În clipa următoare, dirijorul s-a ridicat pe podium, şi cel care se dusese după Irina s-a grăbit să se întoarcă la mine.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, n-a venit azi, mi-a comunicat el în şoaptă şi, aplecându-se, s-a strecurat spre locul său.

Reţinusem adresa Irinei, am întrebat cu ce se poate ajunge pe Wagnerstrasse şi, după o jumătate de oră, autobuzul nr. 12 mă depunea la câţiva metri de blocul ei. Nu ştiam însă nici numărul de apartament şi nici dacă locuieşte la etajul cinci sau la şase. Am aflat examinând lista locatarilor afişată în hol, chiar lângă intrare, dar în timp ce mă îndreptam spre lift am fost oprit de portăreasă.

Era o brunetă tânără, plăcută vederii, şi ea m-a întrebat cu un pronunţat accent italienesc pe cine caut.

— O cunoştinţă de-a mea, domnişoara Irina Băicuş, am spus.

— Vai, domnule, a făcut portăreasa, împreunând mâinile a jale, acum câteva minute a plecat poliţia de la ea

— Dar ce s-a-ntâmplat? am întrebat cu teamă, presimţind o nenorocire.

— Şi-a tăiat venele, domnule. Într-o cameră de hotel. E la spital acum…

— Într-o cameră de hotel? am spus, nevenindu-mi să cred.

— Da, şi-au venit să verifice. Cică s-a-nscris sub alt nume… Au adus cu ei jacheta domnişoarei şi m-au întrebat

dac-o recunosc. Sigur c-am recunoscut-o. Era jacheta ei roşie, cu guler şi manşete albe. Când plecase la prânz, era îmbrăcată cu ea. Îi venea foarte bine jacheta, i-am şi zis într-o zi. O avea cumpărată din Statele Unite încă. Şi comisarul mi-a zis că nu înţelege nimic şi că domnişoara *Baicusi,* cu toate că avea paşaportul la ea în poşetă, s-a înscris la hotel sub alt nume, sub numele de Gretti King, zicea. Iar numele îl luase de pe ecusonul casei de modă, cusut pe căptuşeala jachetei.

Şi mi-a arătat ce scria pe ecusonul acela. E adevărat, aşa scria: ***Gretti King***.

CUPRINS

I.....3

II.....14

III.....23

IV.....39

V.....53

VI.....65

VII.....84

VIII.....99

IX.....120

X.....138

XI.....156

XII.....173

XIII.....197

XIV.....221

XV.....244

XVI.....269